Serge Brussolo
Kamikaze spaţiali
Traque-la Mort

Capitolul I

Constelaţia Orbului îşi aprinsese steaua majoră, Uta cea albă, ale cărei pulsaţii neregulate, proprii variabilelor explozive, puteau – în perioadele de mare strălucire – să ardă retina oricui o privea fix mai mult de câteva minute. Timp de cinci nopţi, lumina ei crăpa cerul negru al deşertului, aţâţată de emisiile eruptive şi deflagraţii. Glob de foc lichid în perpetuă turbulenţă, a cărui strălucire lividă conferea oamenilor şi obiectelor un straniu aspect fantomatic.

Lisiah înjură, iar mâinile sale cu mănuşi albe se strânseră pe volan. Camionul înainta cu viteză constantă, indiferent faţă de vântul nisipos care răpăia pe cubul de tablă blindată al cabinei. Într-o parte şi alta a flancurilor înnegrite de fumul a sute de explozii străvechi, şenilele duduiau, înghiţind drumul într-o mişcare de deglutiţie punctată de ţăcăneli hulpave.

Cu parbrizul său redus la proporţiile unei fante înguste şi rândurile de buloane groase cadrilându-i suprafaţa, mastodontul evoca mai mult imaginea unui tanc decât pe aceea a unei semi-remorci. Întreaga caroserie purta urmele flăcărilor. Exploziile perforaseră tabla cu schijele lor ucigaşe, căscând în metal răni strălucitoare care nu se mai închideau niciodată. Vopseaua mată, de un gri-albăstrui analog culorii dunelor înconjurătoare, se umfla în băşici groase, acoperind de bine de rău sudurile grosolane care colmatau ici şi colo găurile şi rupturile. Astfel constelat de plăgi, vehiculul amintea de acele armuri ruginite care se descoperă uneori la întâmplare prin ungherele câte unui muzeu, turtite, presărate cu zgârieturi, martore a zeci ele bătălii. Formidabile şi jalnice în acelaşi timp.

Lisiah îşi îngustă ochii, lumina Utei rănindu-i retina, sfredelindu-l într-un punct dureros dintre sprâncene. În câteva minute, obişnuita crampă avea să-i încalece ceafa, avertizându-l că depăşise limita de siguranţă. Atunci, nu-i rămânea decât să întindă braţul spre cheia de contact şi să

oprească motorul. Se lăsă pe spate, în fotoliul său de vinilin cusut, căutând suprafaţa tetierei. Când se aplecă spre stânga, oglinda retrovizoare prost orientată îi restitui imaginea unui chip palid, cu pometii brăzdaţi, o mutră pătrată cu ţeasta rasă după moda grupurilor de şoc ale armatei. Maşinal, degetele sale înmănuşate trecură peste pielea păroasă, stârnind un scrâşnet de perie mângâiată în răspăr. Ridică din umeri, ştiind că acea tunsoare aparent virilă ascundea de fapt o extremă cochetărie: se tundea nu din nostalgia comandourilor, ci pentru a-şi disimula calviţia ce-i rodea tâmplele, întinzându-se tot mai mult cu fiecare an.

Frână. Ecranul albastru al radarului lumina cabina cu o aură ireală, dar nici un ecou nu-i păta suprafaţa. Lisiah îl scoase din funcţiune – în orice caz Prădătorii scăpau aproape întotdeauna de baleiajul undelor electromagnetice. Aprindea aparatul conform codului de luptă, pentru a respecta regulamentele, dar ochiul său nu căuta niciodată să citească nici cea mai mică informaţie. Ştergătoarele scârţâiau pe parbriz, chinuindu-se să dea la o parte nisipul; din când în când, aderau pe geamuri ca nişte limacşi de cauciuc corodat. Habitaclul mirosea a ulei încins, plastic, bere acră. Pe scaunul din dreapta, un pachet de cărţi de joc fremătau în curentul gurilor de aerisire. Bucăţi de adeziv negru mascau, de bine de rău, plăgile căptuşelii, rupturile fotoliilor prin care ieşea umplutura, ca o vomă moale şi roz de materie amorfa. Pe tabloul de bord, un pahar de carton se răsturnase cu multe zile în urmă, băltoaca astfel formată îngroşându-se într-o peliculă brună şi prăfuită pe care hurducăturile drumului o zbârceau tot mai mult cu fiecare zi. Lisiah oftă. Cu ocazia ultimului popas la centrul rulant, o îmbarcase pe June, în speranţa că avea să-i asigure camionului o relativă curăţenie. Se înşelase. De la plecare, blonda cam moleşită pe care o „săltase” din barul autostopistelor se lăfăia în cabina de odihnă, îmbrăcată numai în sutien şi un mini-şort din care ieşea furca trandafirie a coapselor ei planturoase. Îi surâsese

cu o mişcare vag vulgară a gurii, iar el spusese da. Din lene, poate. Femeia se agăţase de marginea camionului, trăgându-şi cu o mână bocceaua din care ieşea ţeava cu găuri de ventilaţie a unei carabine „Schwenck” cu lunetă pentru ochirea în infraroşu şi imediat începuse să facă mutre, să-l numească „iepuraşul meu”; îi venise s-o trântească pe asfalt din câteva şuturi. De ce n-o făcuse?

Se foi în scaun, aruncând o privire prin deschizătura perdelei despărţitoare. June îşi lăcuia unghiile cu galben, încreţindu-şi concentrată nasul şi suflând din timp în timp pentru a-şi da la o parte buclele blonde care-i acopereau fruntea. Avea o faţă moale, cu bărbia fără vlagă. Fără pomeţi, un nas abia vizibil. Neştiind prea bine de ce, lui Lisiah îi deştepta imaginea unui pateu cu prea mult zahăr. Greţos.

— Salut! azvârlise ea, de îndată ce se aşezase în spate. Eu sunt June! Tu eşti Mănuşi-albe? Mamă, da' eşti o adevărată celebritate! Ce baftă! Şi el, e Killer?

Killer mârâise, dezvelindu-şi două şiruri de colţi inoxidabili, iar fata se retrăsese, dintr-o dată amuţită. Killer avea întotdeauna acest efect asupra străinilor. Lisiah se aplecă şi dezmierdă câinele cu vârful ghetei. Animalul lătră şi se întoarse pe o parte, dezvăluind privirii proteza electronică articulată ce-i înlocuia laba stângă din faţă, precum şi drena urinară ce ieşea din cicatricea trandafirie ce-i şerpuia printre coapse, în locul unde explozia îi smulsese organele sexuale. Killer era capabil să adulmece un Prădător de la cinci kilometri distanţă şi nu se înşela niciodată. Chiar dacă refacerea lui costase o avere, rămânea un obiect de invidie pentru toţi vânătorii. Lisiah trebuise să respingă sute de oferte, unele mai ispititoare decât altele, şi de fiecare dată când se oprea la centrul rulant, se temea să nu i se fure câinele...

June îşi agita mâna în faţă, inundând vehiculul cu mirosul de lac, un parfum dens, de fructe exotice stricate. Putregai. Lisiah nu-şi putu stăpâni o strâmbătură.

De trei săptămâni, îl bombarda cu întrebări. „De ce îţi ţii mereu mănuşile pe mâini? S-ar zice că te duci pe la vreo nuntă! De ce nu-ţi scoţi niciodată cămaşa, nici când faci dragoste? De ce...?”

În ciuda ancoșelor[1] tăiate în patul puştii, se îndoia că tânăra capturase sau doborâse vreun Prădător. Uneori, i se întâmpla să se întrebe dacă arma era în stare de funcţionare, sau dacă June se mulţumise s-o recupereze dintre rebuturi, cu intenţia de a dobândi astfel alura unei amazoane. La următoarea escală, avea s-o dea jos, se hotărâse. Prefera singurătatea, în locul trăncănelii necontenite a păpuşii ăleia smântânoase.

Examină dunele de nisip albastru, prin ambrazura laterală. Se ascundea acolo o întreagă faună de coşmar. Ora'manul, o reptilă scurmătoare care se deplasa prin adâncuri şi scotea la suprafaţă vârful limbii, ca un periscop. Extremitatea acestui apendice forma o excrescenţă glandulară mare cât o nucă, înzestrată cu puterea de a străluci ca o pepită de aur. Vai de imprudentul care se apleca să culeagă acea oglindă pentru ciocârlii! Limba ora'manului i se înnoda imediat în jurul braţului, ca tentaculele unei caracatiţe, trăgându-l în adâncurile solului, spre botul larg deschis al şopârlei! Dar mai exista şi karak'anaqul, poreclit de unii „ariciul deşertului”. Acel organism animal, analog cu polipii, se prezenta sub forma unui inofensiv cactus. Totuşi, oricine se apropia sfârşea inevitabil ciuruit de ace veninoase. Adevărat tun viu, cactusul infernal îşi mitralia efectiv prăzile cu propriii săi spini, trăgând în oricine trecea prin raza uriaşelor lui salve de ţepi. Imediat ce ţinta era doborâtă, rădăcinile prehensile[2] ieşeau din pământ pentru a se înfige în cadavru ca nişte trompe, aspirând până şi cele mai infime particule nutritive conţinute în ţesuturile mortului. Lisiah nu întâlnise niciodată ora'manul, nici ariciul deşertului şi, la drept vorbind, existenţa lor i se

[1] Crestătură.

[2] Care are facultatea de a apuca.

părea mai mult ipotetică. Dornici să iasă în evidenţă, vânătorii nu ezitau să exagereze, populând astfel dunele cu o faună legendară ieşită direct din aburii alcoolului.

Prădătorii, însă, erau cât se poate de reali, iar Killer o aflase pe pielea lui... Lisiah îşi apăsă o mână pe faţă. Privi un moment mănuşa albă, îngălbenită de transpiraţie, şi-şi îndesă pumnul în buzunarul vestei din pânză de sac. Era obosit, foarte obosit. Treisprezece ore de conducere neîntreruptă, începând de dimineaţă, fără nici cel mai mic semn de emoţie din partea câinelui. Aveau să se înapoieze cu buzele umflate... În centrele rulante, atmosfera nu era deloc euforică, prăzile începând de câteva luni să se rărească.

„Urcă spre nord”, decretase sergentul, „dar s-au făcut ai dracu', sunt sigur că sapă sate subterane, galerii. Trăiesc ca nişte cârtiţe, de-asta devine dificil... Da' ce! Doar nu sunteţi nişte fătălăi! Mai exista şi plăcerea vânătorii!”

Oamenii bombăniseră, dacă Prădătorii se rarefiau, suma primelor scădea proporţional. Unii se gândeau deja să se reconvertească, zvonurile despre războiul din sud înfierbântau spiritele, redeşteptau speranţa. În anumite provincii, luptele rasiale nu cunoscuseră nici un moment de răgaz, rugul putea să se reaprindă, iar atunci era nevoie de mercenari, de...

Lisiah nu împărtăşea acest entuziasm. Vânătoarea îi adusese mult timp bogăţie şi celebritate, nu ţinea să se descurajeze atât de uşor. În timpul stagiului militar, nu fusese decât un număr matricol, optzeci de kilograme de carne de tun, două picioare ca să fugă, o puşcă cu care să tragă, nimic mai mult. Odată cu apariţia vânătorii, devenise „Mănuşi-albe”, unul dintre cei mai buni urmăritori. Cel mai bun, poate. (Dar mai exista şi sergentul, un vânător redutabil, deşi cam crud, după gusturile lui Lisiah). Da, devenise cineva, unul dintre puţinii posesori ai unui camion complet blindat – cu carcasă anti-explozie în spate – în locul acelor tancuri meşterite cu lampa de sudură, prea grele, dezechilibrate, care se înfundau

regulat în crustele de nisip putred pentru a nu mai ieşi niciodată, cu echipajul găsindu-şi moartea în ele. Câţi Prădători adusese el la centrul rulant? Douăzeci? Treizeci? Şi, de fiecare dată, contul său din banca electronică se mărise cu câte douăzeci de mii de dolari.

Prin ambrazura parbrizului, lumina Utei intra valuri-valuri, de un albastru electric, insuportabil. S-ar fi zis că un proiector mătura suprafaţa Almohei, în căutarea unui fugar. În oraşe, trebuia să se tragă perdelele sau, dimpotrivă, să se improvizeze interminabile petreceri nocturne, unde se dansa cu robă lungă şi ochelari negri. Petrecerile-surpriză degenerau în orgii şi, inevitabil, câte un beţiv punea pariu că avea s-o privească pe Uta drept în faţă. Dimineaţa, trebuia luat pe targă, cu ochii arşi de focul stelei. Orb, ca atâţia alţi imprudenţi... De cât timp nu mai pusese Lisiah piciorul într-un oraş? Nu mai cunoştea decât centrul rulant, acel enorm ansamblu de cuburi metalice ruginite, montate pe roţi, care se deplasau peste nisipuri cu lentoarea unei broaşte ţestoase. Acel gigantic drugstore ambulant constituia singura insuliţă de civilizaţie în mijlocul deşertului. Vânătorii se înghesuiau să-şi negocieze capturile în faţa reprezentantului guvernului, să facă târguieli, cu monede sau muniţii la schimb, ori pur şi simplu să-şi ofere câteva ore plăcute. Acolo o întâlnise pe June.

Se propti în fotoliu, cu picioarele pe tabloul de bord, şi închise ochii. Ca întotdeauna când adormea, prin minte începeau să i se învârtă crâmpeie din viaţa sa trecută, păsări de coşmar care nu se speriau de nimic.

Spre miezul nopţii, Killer începu să-şi lanseze vaietul de vânătoare, întretăiat cu mârâieli scurte. La fel ca toate animalele importate de pe Pământ, nu se adaptase niciodată cu adevărat în noua sa patrie şi trăia într-o stare de alertă cvasi-permanentă, atent la fiecare umbră, la cea mai mică mişcare a unei crengi, cu extremă suspiciune. Aproape toate animalele aduse pe Almoha sufereau de o depresie cronică şi

trebuise să se renunţe foarte rapid la ideea de a se reconstitui pe această planetă, încă nouă, o faună geamănă cu cea de pe Pământ. Pisicile tindeau să se sinucidă, aruncându-se pe ferestre, iepurii se devorau între ei pradă unor crize de nebunie ucigaşă complet inexplicabile, caii – abia debarcaţi de pe astronave – se culcau la sol, refuzând categoric să se mai hrănească. Părea un refuz masiv şi concertat, o reacţie de respingere, asupra căreia psihologii continuau să-şi pună întrebări. „Animalele ştiu ce e bun şi ce e rău”, bombăneau unii, „dacă o refuză pe Almoha, înseamnă că Almoha nu e bună pentru noi!” Asemenea afirmaţii îi făceau pe conducători să ridice din umeri. Nici o planetă colonizată nu revelase până în acel moment o asemenea bogăţie energetică. Vegetaţia era luxuriantă şi de o rară frumuseţe, apa de o puritate fără egal, aerul... Bineînţeles, exista nitrolyna...

Şi Prădătorii. Asta, însă, era o altă poveste.

Lisiah mângâie încetişor zgarda câinelui. Cu mâna liberă, acţionă închizătorul torpedoului, scoţând binoclul dinăuntru.

— Ce se-ntâmplă? bâigui June, trezindu-se din somn. Îl taie pişarea, sau ce?

Fără a se osteni să-i răspundă, Lisiah deblocă portiera. Imediat, vântul plin de nisip îl plesni peste faţă, încrustându-i sub epidermă minuscule grăunţe albastre. Lumina Utei scălda peisajul cu arderea ei lividă şi verticală, strivind orice umbră. Lisiah o luă la fugă cu paşi mărunţi spre vârful celei mai apropiate dune, urmat de câine. Proteza metalică a animalului clănţănea la fiecare salt, ca un metronom scos din minţi. Ajunseră curând pe vârful monticulului, culcaţi pe nisip, umăr la umăr. Lisiah ridică binoclul la ochi, afundându-şi sprâncenele stufoase în ocularele mari de cauciuc. Deşertul defila prin câmpul vizual al lentilelor, cu unduirile sale instabile, relieful pe care o simplă viforniţă putea să-l modifice, oazele multicolore... Killer mârâia din răsputeri, cu toate simţurile în alertă. Prădătorul se apropia, Lisiah era

convins, animalul nu se înşela niciodată. Manevră rozeta de reglaj, cercetând fiecare adâncitură nisipoasă, cu palmele umede şi respiraţia scurtată. Deodată, îşi dădu seama că gâfâia în acelaşi ritm cu câinele, în surescitarea vânătorii. „Nu mai lipseşte decât să scot limba!” îşi spuse el, amuzat. Şi deodată, o văzu...

Alerga pe creasta unui şir de dune, cu paşi lungi şi supli. Sânii ei goi, zguduiţi de salturile fugii, oscilau pe torsul musculos, cu mişcări de du-te-vino cadenţate, de o extremă graţie. Cu ajutorul ocheanului, Lisiah îi putea urmări cele mai mici gesturi. Mişcările nervoase ale capului, înclinaţia umerilor... Năduşeala fugii îi lipise şuviţele părului roşcat pe omoplaţi, ca nişte cureluşe de piele. O traistă grosolană de pânză îi juca pe şold la fiecare pas. Lisiah înghiţi în sec, dureros. Prezenţa părului îl pusese în alertă, provocându-i un declic în ceaţa memoriei. Prădătorii aveau în general craniul ras şi pubisul tuns, nu-şi amintea să fi întâlnit nici un specimen care să facă excepţie de la regulă, şi totuşi...

Killer lăsă să-i scape un nou mârâit ameninţător. Lisiah întoarse capul, în acelaşi moment în care arătătorul lui June găsi trăgaciul carabinei Schwenck pe care o armase cu mare siguranţă, rezemându-şi obrazul de pat, cu ochiul lipit de lunetă. Fără să stea pe gânduri, luă un pumn de nisip şi îl aruncă în faţa blondei din răsputeri. Fata tresări, îşi duse mâna la obrazul stâng, unde minusculele fire de siliciu lăsaseră o constelaţie de infime înţepături...

— La dracu'! Te-ai sonat sau ce? înjură ea, strâmbându-se de durere. Eram gata să i-o trag drept la cap! E femelă, poate fi plină, valorează cel puţin cinşpe mii de dolari!

Lisiah apucă ţeava carabinei, o smulse din mâinile posesoarei sale şi-i scoase chiulasa, pe care o vârî în buzunar.

— De ce faci asta? răcni blonda. N-ai dreptul să mă-mpiedici să câştig ceva parale. Ticălosule! Dă-mi-o-napoi!

Lisiah aruncă arma devenită inutilizabilă, apucând femeia de păr.

— Gura, mugi el cu glas surd, m-auzi? Ţine-ţi botu'. N-o să-mi facă mie legile-n camion o stopistă de nimic! Poţi să-ţi bagi asta în scăfârlia ta decolorată? Eu şi numai eu hotărăsc când tragem şi în cine tragem! OK?

O îmbrânci dintr-o răsucire a încheieturii. June se rostogoli pe panta dunei, cu ochii plini de lacrimi şi buzele crispate de furie. Când dădu să se ridice, Killer îşi arătă colţii, făcând-o să se resemneze la a rămâne culcată pe burtă, în nisip. Lisiah îşi îndreptă atenţia spre fata care fugea prin mijlocul deşertului albastru.

— Nu e o femelă oarecare, mormăi el printre dinţi, cu părul pe care-l are! Suntem la mai puţin de cinci kilometri, poate să ne pulverizeze cât ai clipi, dacă are o rază de acţiune destul de întinsă. În orice caz, vie valorează cel puţin cincizeci de mii de dolari, sunt sigur. Şi-apoi, încă nu ştiai că Prădătorii nu se reproduc? Va trebui să mai toci manualul de vânătoare, fetiţo!

June scuipă o sudalmă, dar se abţinu de la orice mişcare imprudentă; ştia că Killer o detesta şi abia aştepta ocazia să-şi înfigă caninii inoxidabili în carnea moale a coapselor ei lăsate goale de şort. Avea să se răzbune, azi-mâine, în orice caz, nu era grăbită. Lisiah îşi înăbuşi o obscenitate, femeia cu părul roşu dispăruse după bastionul unui munte de nisip solidificat, şi de ceva vreme în spatele ei, la un kilometru distanţă, se furişa o umbră. Studie din nou situaţia şi mormăi dezamăgit. O camionetă mică, fortificată stângaci cu blindaje îndoite, pornise pe urmele Prădătoarei. Patru câini alergau în faţa vehiculului, galopând cu burta la pământ, după fugara care încă nu observase nimic. Haita înainta rapid, într-o tăcere ireală...

— Am căcat-o, lăsă să-i scape Lisiah, ridicându-se, e ochită deja. Ştii legea vânătorii? Prada e a cui a văzut-o primul. Haide, plecăm...

Porni spre camion, cu inima grea de furie, dar regula era regulă. Încălcarea codului vânătoresc aducea întotdeauna neplăceri. Reveni în cabină, indiferent faţă de îmbufnarea lui

June, care începuse să se joace cu radio-receptorul pe unde scurte, încercând să prindă o emisiune de noapte, dar probabil că se găseau prea departe de centrul rulant pentru a reuşi să capteze muzica siropoasă difuzată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, prin antenele ruginite ale cubului ambulant. Lisiah adormi într-o clipă, trecând de la veghe la inconştienţă fără a-şi da măcar seama.

ÎI deşteptară, cu puţin timp înaintea zorilor, o serie de deflagraţii surde care se rostogoleau în depărtare, făcând camionul să trepideze pe suspensii. Deasupra dunelor, drept înainte, cerul era roşu. June se ţinea de tabloul de bord, cu faţa descompusă şi bretelele sutienului căzute pe coate. Killer lătra, cu urechile lăsate pe spate de spaimă...

Prin aer plutea miros de praf de puşcă, iar peste parbriz se aşterneau particule de funingine. Aproape imediat, din difuzor se auzi un glas tremurător, bâiguind cuvinte neînţelese.

— E un semnal S.O.S., constată Lisiah, au încasat-o. Încearcă să le obţii coordonatele.

Blonda îl privi cu groază:

— Ce, te-ai sonat? Doar nu mergem acolo!

Trebui să-i smulgă microfonul din mâini, dar apelurilor sale nu le răspunse decât o suflare greoaie, făcând să vibreze pânza difuzorului cu palpitaţia sa surdă, extraordinar de încetinită. Camionul se ambală, luând-o la fugă prin labirintul dunelor, ca o uriaşă insectă de metal. După o oră de rătăciri, descoperiră primul crater. Exploziile scobiseră în nisip enorme pâlnii negre, tatuând solul cu flori mari de funingine. În anumite locuri, căldura degajata vitrificase cuarţul, transformând drumul într-o gigantică placă de sticlă ce se sfărâma sub şenilele de treizeci de tone. Lisiah strânse mâinile pe volan, având impresia că se deplasa peste o imensă oglindă spartă. „Şapte veacuri de ghinion!” se pomeni el spunându-şi, în timp ce lua un viraj delicat. Lamele de metal articulat patinau, încetinind considerabil înaintarea.

— Parc-ar fi un bombardament, şopti June, cu o voce fără

expresie.

Lisiah ridică din umeri; de câte ori ridicase ochii spre un asemenea spectacol? N-ar fi putut calcula o cifră, nici măcar aproximativă. După câteva sute de metri, găsiră câinii, sau cel puţin rămăşiţele lor: bucăţi de carne înnegrită, carbonizată. Sfârtecaţi de explozii, în plină goană.

— Oh! sughiţă June deodată, cu degetele în gură. Ia uite!

Ceva ocupa mijlocul drumului, un fel de vietate mică şi neagră, cu cinci labe, asemănător unui păianjen. În momentul când şenila stângă o strivi cu un trosnet sec, Lisiah îşi dădu seama că fusese o mână omenească... Camioneta nu rezistase deflagraţiilor, capota se desprinsese complet, grotesc, ca sub acţiunea unui gigantic deschizător de conserve. Din vehiculul răsturnat emana un miros de carne arsă, amestecându-se cu cel mai acru, al nitrolynei.

Lisiah sări pe pământ, în timp ce June alerga să vomeze mai la distanţă. O singură privire în interiorul carcasei fumegânde îi ajunse pentru a afla că tot echipajul căzuse victimă furiei fetei cu părul roşu. Doar şoferul mai trăia, cu mâna crispată pe microfonul emiţătorului radio. Lisiah îngenunche, punând mâna pe fruntea muribundului. Arsuri oribile umflau carnea în băşici negricioase, iar părul pârlit îi încorona craniul ca scrumul unui soi de licheni.

— Femela, murmură el, cu glas abia auzit, femela... Coama lungă...

Apoi, capul i se răsturnă într-o parte şi trupul se destinse. Lisiah începu să recupereze plăcuţele de identitate legate la gâturile oamenilor. Majoritatea erau înnegrite, dacă nu chiar topite, dar aşa cerea datina. Luă din torpedoul ignifug cartea de bord unde se găseau consemnate numele membrilor echipajului. Centrul rulant se însărcina să anunţe familiile, dacă morţii aveau familii. June îl aştepta, agăţată de bara de şoc a camionului, palidă.

— Nu ştiam că e aşa, se bâlbâi ea, în timp ce Lisiah se urca pe treaptă.

— N-ai mai văzut niciodată o vânătoare care iese prost? întrebă el ironic, întinzându-i mâna. Ca să vezi, e un adevărat botez!

Blonda alergă să se refugieze în cabina de odihnă, trăgând cu furie perdeaua după ea. Lisiah îngrămădi plăcile de identitate într-un pahar gol şi deschise registrul. Anumite nume îi erau familiare, indivizi pe care-i întâlnise prin centrul rulant, într-un moment sau altul al vieţii, chipuri neclare, fără nici un semn particular veritabil. La ultima pagină, jurnalul se rezuma la un mic paragraf scris cu o caligrafie mare şi stângace, plin de greşeli de ortografie.

„Corny a găsit urma Prădătoarei spre amiază. E ea Lona coamă lungă. E singură. Pare obosită. O so prindem cu câini în timp ce doarme o so gâtue înainte de aşi da sama ce i sa întâmplat...”

Lisiah închise jurnalul. Lona, coama lungă. Niciodată nu crezuse cu adevărat în existenţa ei. Surâse satisfăcut: de îndată ce cartea de bord ajungea în mâinile sergentului, premiul oferit pentru capturarea Lonei urma să se mărească de trei, patru ori. De fiecare dată când un Prădător învingea, eliminarea lui devenea şi mai urgentă, şi nu exista motivaţie mai bună pentru vânători decât o recompensă rotunjoară, înscrisă cu aliniamentul ei de zerouri pe afişul galben al celor căutaţi... Porni motorul. Mai întâi, centrul rulant, apoi... Lona. Cunoştea în sfârşit numele următoarei sale victime. Lona, coama lungă...

Lona roşcovana, psiho-criminala cea mai urmărită din ultimii ani. Se simţea bine. Maşinal, începu să fluiere cântecul vânătorii:

„Pe urmele morţii. Pe urmele morţii până nu-ţi face semnul sorţii...”

Capitolul II

Lona nu se mai mişca. Cu braţele desfăcute în cruce şi faţa spre sol, aştepta ca bătăile inimii să-i încetinească. Sânii ei îşi săpaseră o adâncitură în nisipul albastru, animale de carne netedă pe care frica încă le mai făcea să tremure cu vibraţii înspăimântate. Deschise ochii, făcând un efort să asimileze în spiritul ei nemişcarea pietrelor, încremenirea staţionară a apei care doarme. Gândirea ei nu trebuia să mai urmeze decât o linie fără denivelări, o curgere calmă şi monotonă. Depindea de asta viaţa ei. Oaza din apropiere îşi înălţa desişul multicolor de frunze şi fructe. Între trunchiuri strălucea oglinda limpede a unei bălţi. Lona îngustă ochii. O baltă. Fiinţa ei mentală trebuia acum să semene cu o baltă. Să-şi piardă contururile, unghiurile, toată acea arhitectură în dinţi de fierăstrău născută din nelinişte, din groaza care o umpluse când năvăliseră oamenii şi câinii. Îi fusese frică, iar frica ei îi ucisese. De altfel, puţin lipsise să nu sufere şi ea aceeaşi soartă, având ca dovadă arsura de la picior. Se ridică. Punctul dureros care-i sfredelise plexul cu o clipă înainte nu mai era, relaxarea învingându-i nervozitatea.

— Un vânt albastru îmi suflă prin craniu, repetă ea, silabă cu silabă.

Era formula-cheie pe care o învăţase odinioară, codul rugăciunii pentru calmare. Îşi reluase controlul asupra lumii înconjurătoare, pietrele i se supuneau, plantele oazei, şi apa... Tot acel univers atât de liniştit în aparenţă şi care totuşi nu cuprindea decât moarte, foc şi violenţă.

— Vă stăpânesc, murmură ea, pornind spre buchetul de verdeaţă. Vă domin...

Când ajunse la baltă, nu putu rezista plăcerii de a îngenunchea şi a-şi stropi trupul maltratat, în locurile unde schijele de piatră îi lăsaseră zgârieturi adânci. Apoi, se întinse pe margine, aşteptând ca picăturile agăţate de părul ei pubian să se evapore în căldura soarelui. Întinse mâna şi

culese un mango, strivindu-l între degete. Un ulei gălbui fu stors din pulpa zdrobită, lichid cu miros acrişor: nitrolyna, cum o numeau pământenii. Aruncă resturile fructului. Ştia că ar fi putut la fel de bine să rupă ramura unui copac, să secţioneze o frunză cu dinţii, să sfarme pietrele lovindu-le unele de altele... De fiecare dată, palmele i-ar fi fost unse de aceeaşi grăsime, acelaşi ulei ţâşnit din materiile vegetale sau minerale. Nitrolyna se găsea peste tot, curgea prin toate, nitrolyna adăpa Almoha ca o sevă universală. Fiecare plantă, fiecare mineral îi purta moleculele, atât în stare lichidă, cât şi solidă. Sânge al lumii, nitrolyna iriga planeta ca o gigantică reţea de vase sangvine. Era trăsătura de unire dintre lucruri. Semnul Almohei şi otrava ei.

Se înfioră, în ciuda arşiţei soarelui. Pe umeri, şuviţele stacojii ale părului ei ud începeau să se usuce.

De la începutul colonizării, pământenii putuseră lua cu amândouă mâinile din bogăţiile planetei. Tăiaseră pietrele pentru a clădi case de înălţimi vertiginoase, cultivaseră solul, înlocuiseră câmpiile cu crânguri anarhice, utilizaseră uleiul galben ca şi cum l-ar fi extras dintr-o arahidă oarecare. Mâncaseră şi băuseră sângele Almohei, construiseră cu carnea ei. Nitrolyna nu avea nici un efect asupra organismului lor, şi nici organismul lor nu avea vreo incidenţă asupra ei.

Nu la fel se întâmpla cu almohanii...

Foarte rapid, coloniştii au început să-şi dea seama că aceia pe care-i numeau pudic „indigenii” păreau a poseda o incredibilă putere asupra înseşi texturii lumii lor. Undele emise de creierul lor acţionau în mod direct asupra nitrolynei.

„Dintotdeauna s-a întâmplat aşa”, încercaseră să explice bătrânii, „almohanii nu sunt telepaţi în măsura în care ar putea să comunice între ei prin gândire, şi totuşi întreţin o anume legătură mentală cu pământul pe care stau. Însă acest cordon ombilical e dureros, este un lanţ greu de tras după sine... Un blestem.”

Atunci, au intrat în joc psihologii şi savanţii pământeni. „În

anumite situaţii”, decretase unul dintre ei, „creierul almohanilor emite o undă specifică, un mesaj electromagnetic a cărui frecvenţă se determină cu ajutorul unui hormon secretat de glanda medulo-suprarenală. Pe scurt, să zicem că adrenalina le permite să producă un semnal cerebral particular, acţionând direct asupra moleculelor de nitrolynă conţinute în mediul înconjurător. Acest semnal operează asupra substanţei uleioase pe care o cunoaştem cu toţii la fel ca un detonator asupra unui calup de dinamită, făcând-o să explodeze. Almohanii sunt nişte detonatoare umane.”

Vestea înfricoşase ansamblul coloniei. Până atunci, se remarcase într-adevăr că unele accidente ciudate tulburau ordinea lucrurilor, dar niciodată nu se stabilise vreo legătură cu acei primitivi prea puţin vorbăreţi, care se deplasau goi în toate situaţiile şi erau toleraţi, cu condiţia să se ţină la distanţă de oraşe sau centrele de cultură.

„Adrenalina e o secreţie a fricii sau a angoasei”, precizaseră imediat medicii, „ceea ce înseamnă că, de fiecare dată când almohanii suferă o excitaţie nervoasă, sunt susceptibili de a arunca în aer orice depozit natural de nitrolynă care se află în împrejurimile lor mai mult sau mai puţin imediate. Altfel spus: de îndată ce li se face frică, sunt surprinşi, se enervează, îşi doresc o femeie, prilejuiesc cele mai înfiorătoare catastrofe!” Această revelaţie avusese efectul unei declaraţii de război.

Două săptămâni mai târziu, se formaseră primele comitete de auto-apărare, iar vânătoarea „Prădătorilor” era declarată deschisă.

Prădătorii. De-atunci, nu mai fuseseră desemnaţi decât sub această denumire infamă. Bieţi indigeni inofensivi fuseseră avansaţi la gradul unor barbari însetaţi de carnagii. Ziariştii nu întârziaseră să le găsească toate defectele imaginabile: „Sunt sterili!” declarau editorialele. „Ce dovadă mai clară de degenerescenţă vreţi?”

Lona îngenunche, disciplinându-şi respiraţia. Amintirile îi răscoleau ura. Un şuvoi arzător ameninţa să i se

răspândească prin vene. Îşi masă plexul, recită primele douăsprezece versete din ritualul calmării. Liniştea îi reveni. Îşi scăldă tâmplele cu apă din baltă, psalmodie rugăciunea detaşării şi-şi reluă locul la umbra palmierului. Nici furie, nici mânie – preceptele erau categorice – şi nici entuziasm. O detaşare senină, iată care trebuia să fie idealul moral al unui almohan. „O linie blândă, o pantă fără efort.” Învăţaseră să-şi stăpânească impulsurile, să cultive un sânge rece perpetuu, să nu se ambaleze niciodată. Acea reţinere constantă fusese taxată de pământeni drept răceală. Prinseseră plăcerea de a vedea în ei nişte personaje trufaşe, dispreţuitoare. Maşinării lipsite de sentimente, care nu se lăsau niciodată pradă emoţiilor. „Fiare fără măruntaie”. De acest constant exerciţiu al flegmatismului, însă, depindea supravieţuirea lor. Lona îşi văzuse anumiţi fraţi de sânge devenind primele victime ale unui moment de emoţie imperfect reprimată. Când nitrolyna era activată, combustia ei rapidă provoca o explozie care nu cruţa pe nimeni...

Pământenii nu se interesaseră deloc de acest aspect al lucrurilor, o singură constatare dominându-le toate raţionamentele: de îndată ce un almohan punea piciorul într-un oraş, acesta era ameninţat cu distrugerea imediată. Pietrele unui imobil, până atunci stabile, sigure, se transformau în tot atâtea calupuri de dinamită. Cea mai mică portocală de pe taraba unui aprozarist devenea la fel de periculoasă ca o grenadă cu cuiul smuls. Cel mai mic obiect dobândea calităţile unei bombe cu efect întârziat, aşteptându-şi amorsarea. Dacă un plimbăreţ neavizat prin mulţime, călca pe picior un indigen, catastrofa era gata: clădirile zburau în bucăţi, pomii fructiferi mitraliau totul în jur precum cel mai dibaci pluton de execuţie, fiecare piatră din caldarâm se metamorfoza într-o mină gata să-ţi ciopârţească jumătate din trup... „Chiar dacă au intenţii paşnice”, decretau ziarele, „NU NE PUTEM ASUMA RISCURILE!!!”

Cauza almohanilor fusese judecată şi pierdută din start.

O mână de indigeni goi, locuind în corturi, nu puteau în nici un caz să suporte comparaţie cu această colonie pământeană în plină expansiune. După unele tergiversări datorate intervenţiei umaniştilor care se ridicau împotriva oricărei tentative de exterminare radicală, vânătoarea devenise o întreprindere de utilitate publică. În toate oraşele, pe toate drumurile, vânătorii începuseră să ia urma almohanilor, alungându-i pe indigenii îngroziţi spre nord, departe de oraşe şi de centrele urbane de producţie. Puţin câte puţin, hăituiala urzise un inel de ură pe întreaga circumferinţă a planetei, iar acest cerc mortal se contracta pe măsură ce vânătorii se apropiau de polul deşertic al Almohei, anunţând iminenţa holocaustului final.

Lona îşi examină cu vârful degetelor arsura. Carnea vie secreta un lichid deja purulent. În panica ulterioară atacului urmăritorilor, îşi pierduse sacoşa de pânză, singurul ei bagaj, unde avea obiceiul să-şi ţină trusa de prim ajutor şi tabletele nutritive concentrate pe care anumiţi traficanţi nu ezitau să le vândă proscrişilor, mijlocind un oarecare avantaj. Cum fugarii erau lipsiţi de orice monedă, femeile nu aveau altă soluţie decât să se supună capriciilor sexuale ale comercianţilor. Bărbaţii trebuiau să se aranjeze pentru a troca eşantioane de minerale preţioase sau să se resemneze la a-şi asuma riscul morţii de foame şi de sete pe distanţa dintre două oaze. Pentru a obţine o sută de comprimate nutritive-hidratante, Lona trebuise să accepte patru zile de copulaţie cu cei trei contrabandişti al căror camion se strecura cu regularitate printre ochiurile plasei întinse de urmăritori. Păstra de pe urma acelui episod o greaţă dublată de o ură tenace pe care versetele cărţii de calmare n-o puteau combate decât cu mare efort. În ziua aceea, întrucât se lăsase luată prin surprindere, îşi pierduse tot capitalul de supravieţuire. Se culcă pe o parte, scobind nisipul, cu genunchii adunaţi sub bărbie, în poziţie fetală. În curând avea să răsară Uta cea albă. Lividă şi tristă, Lona închise ochii. Nu dorise moartea

vânătorilor, dar câinii o smulseseră prea brusc din somnolenţă. Nu-i fusese frică, nu, însă surpriza o făcuse să piardă controlul asupra „liniei drepte, pantei blânde”. Nu mai fusese decât un mare semn de exclamaţie viu. Imediat după aceea, se dezlănţuise infernul, devastând pietrele, drumul. Gheizere de flăcări crăpaseră nisipul, suflând o gâfâială roşie. Schijele zburaseră în toate direcţiile, zgâriindu-i pielea, şi fugise, neştiind dacă era grav rănită sau doar şocată.

În urma ei, camioneta hăituitorilor sărise în aer, eviscerată ca o biată cutie de conserve. Nitrolyna îşi scuipase mânia şi rafalele de moarte până când Lona reuşise să-şi disciplineze spiritul, să regăsească „vântul albastru purtător de calm”, suflul monoton al echilibrului cel just.

Acum, îi era sete şi foame. Chiar deasupra ei, un arbust îşi curba crengile grele de fructe aurii, nu avea decât să întindă mâna, dar totuşi ezita. Nu ignora faptul că pulpa de mango, carnea zemoasă de guava, conţinea periculoasa moştenire a nitrolynei. Odată ce avea stomacul plin, cu pielea întinsă, era de ajuns o emoţie brutală, o scuturătură afectivă neprevăzută, pentru ca încărcătura conţinută în viscerele ei să explodeze ca un butoi cu praf de puşcă! Preţ de-o fracţiune de secundă, avea să-şi vadă atunci burta plesnind ca un burduf prea umflat, intestinele ţâşnindu-i precum lungi furtunuri însângerate. Abdomenul ei avea să vomite flăcări aţâţate imediat de sfârâielile grăsimii topite. Lona urma să se prăbuşească, retezată în două părţi distincte, ca acei oameni secţionaţi la nivelul bazinului de către un obuz antitanc. Câţi pieriseră astfel, ucişi de masa pe care tocmai o luaseră? Mai mult de unul, fără îndoială, şi nu ţinea să intre în confreria lor funebră! Se hotărî să doarmă. Catastrofa, atât de recentă, ajungea pentru a-i ţine departe câtva timp pe vânători. După aceea, trebuia să ia o hotărâre: să încerce a se aproviziona din nou de la contrabandişti, sau să se resemneze să muşte din fructele otrăvitoare...

La drept vorbind, nici una dintre variante nu o mulţumea cu

adevărat. Premiul acordat pentru capturarea ei trebuie să fi ajuns atât de mare, încât traficanţii riscau să cadă pradă ispitei. Intrarea în legătură cu pământenii – chiar şi cu cei scoşi în afara legii – devenea cu fiecare zi tot mai primejdioasă, în cele din urmă ajungându-se invariabil la trădare.

Privirea ei parcurse unduirea joasă a dunelor. A doua zi, trebuia să-şi reia goana spre nicăieri, şi de fiecare dată când călătorea pe jos, avea senzaţia că se scufunda şi mai mult în inima unui câmp de mine gigantic. O lume-capcană, unde totul concura spre distrugerea ei. Ştia perfect de bine că, de-a lungul orelor, datorită oboselii, flegmatismul avea să i se destrame, tensiunea nervoasă subminându-i seninătatea. Îi era frică să-i fie frică... Odinioară, când maestrul Zâ îi dăduse arme puternice, Lona îşi controlase trupul mai eficace decât cei mai buni dintre yoghinii pământeni. Ştia să-şi accelereze sau să-şi încetinească în voie bătăile inimii, să-şi închidă rănile în răstimp de o noapte, să-şi stăpânească muşchii netezi. Azi, ce-i mai rămăsese din toate astea? Îşi abandonase exerciţiile cotidiene, pentru a fugi drept înainte ca un animal hăituit, se despărţise de maestrul Zâ, se...

Într-o secundă, întrezări imaginea bătrânului filozof, cu ţeasta lui pleşuvă plină de cucuie curioase şi pieptul atât de slab încât coastele păreau mereu gata să crape pielea întinsă. „Lona”, murmura el adeseori, „Lona, pământenii n-au înţeles nimic. Au interpretat secretele Almohei pe dos. Nu noi facem să explodeze pietrele şi fructele care ne înconjoară, ci lumea e aceea care nu cere decât să explodeze. Atâta timp cât spiritul nostru, prin practica statornică a seninătăţii, controlează universul, materia rămâne stabilă. Inertă. Fără pericol. Dar de îndată ce o emoţie pe care nu ne-am putut-o înfrâna sfărâmă linia continuă a calmului nostru interior, pietrele, fructele îşi regăsesc întreaga putere malignă. Nu le mai dominăm; redevenite libere să facă rău, se dezintegrează semănând moartea. Noi nu suntem «detonatori», Lona,

suntem exact contrariul!”

În continuare, tânăra fată se întrebase de multe ori dacă bătrânul, pronunţând aceste cuvinte, încercase să-i dezvăluie un adevăr tainic, sau dacă nu făcuse decât să se joace cu paradoxurile în scopul de a pune la încercare capacităţile reflexive ale elevei lui... Avea să-l revadă oare, într-o bună zi, pe maestrul Zâ, sau filozoful pierise şi el, victimă a hăituitorilor?

Se culcă pe spate, privind fix focurile albe ale Utei, ajunsă la apogeul traiectoriei. Pleoapele nici nu-i clipeau. Singuri, almohanii, erau capabili să suporte luminozitatea stelei fără a li se vătăma retina. Pământenii, în schimb, trebuiau să-şi pună ochelari negri şi groşi, sau să-şi ţină privirea fixată spre sol, cu riscul ca acuitatea lor vizuală să slăbească periculos. „Nu este asta dovada că noi suntem adevăraţii stăpâni ai acestei lumi?” se întrebă ea, aducându-şi mâinile pe pieptul lovit. Îşi destinse muşchii, încetinindu-şi la limită respiraţia. Inima începu să-i bată într-un ritm extrem de slab. Avea să doarmă. Somn calm, fără coşmaruri. Chiar inconştientă, îşi păstra controlul liniei drepte, al pantei dulci... Vântul de nisip se înteţi, acoperindu-i tot trupul cu o peliculă fină albăstruie. De departe, în strania luminozitate nocturnă, s-ar fi zis că la marginea apei zăcea o statuie, zeiţă a oazei, sculptată în timpuri străvechi de cine ştie ce popor nomad îndrăgostit de frumuseţe.

Capitolul III

Lisiah strânse degetele pe volan. La capătul drumului apăruse centrul rulant, un cub enorm şi ruginit pe care îl tracta un interminabil convoi de şenile ale căror mari plăci articulate laminau relieful, cu un zgomot infernal. Manevra era delicată. Înscrise camionul pe axa de abordaj şi ridică uşurel piciorul. Umbra titanicului vehicul îi acoperi. Văzut de la sol, spectacolul rămânea impresionant, chiar şi pentru un om obişnuit cu el, iar June nu-şi putea desprinde privirea dinspre namila care îi domina. Treizeci de etaje, străpunse de ambrazuri rare, peste care ploaia lăsase enorme lacrimi de rugină. Un seif ambulant, veritabil deşert de buloane, întrerupt ici şi colo de câte o antenă parabolică radar sau ţeava câte unei mitraliere. Centrul de aprovizionare mobilă evoca irezistibil imaginea unei epave scoase din ape, după o şedere de mai multe secole sub alge. Oxidarea îi rodea suprafaţa ca o hidoasă lepră roşie şi, de fiecare dată când studia acei pereţi cu umflături, Lisiah se aştepta să descopere scoici încrustate cum se pot vedea pe cocile răsturnate ale corăbiilor eşuate la mal. Până şi Killer părea stupefiat.

Gruiele docului de îmbarcare coborâră două ventuze magnetice care se lipiră pe acoperişul de treizeci de tone. Se simţi un uşor şoc, apoi camionul începu să se ridice în aer, spre platforma de sosire. Killer începu să mârâie, neliniştit de mişcarea pendulatorie care cuprinsese cabina. În sfârşit, macaraua îi depuse pe plaja posterioară a centrului şi putură descuia portierele. Un lucrător în uniformă de luptă îi remise lui Lisiah o fişă de identificare magnetică şi-i făcu semn să intre. Vacarmul şenilelor era atât de mare, încât nici chiar dacă ar fi urlat, nu reuşeau să-şi audă glasurile. Se afundară sub portal. Un panou culisă în spatele lor, punând capăt abominabilei orgii de decibeli.

Fură primiţi de o puzderie de baloane multicolore şi acordurile unei fanfare înregistrate pe disc suplu. Lăsând la o

parte aspectul neobişnuit al acestui protocol, s-ar fi putut crede într-o piaţă oarecare. Galeria comercială se întindea dintr-o parte în cealaltă a construcţiei, într-un dezmăţ de neoane şi afişe bălţate. Mulţimea forfotea în jurul caselor de marcaj, împingând cărucioare pline de materiale heteroclite: alimente, muniţii, cartuşiere, benzi de mitralieră, veste anti-glonţ. Puţin mai departe, un bâlci duduia din toate manejurile. Lisiah se opri la răscrucea ascensoarelor şi depuse jos bocceaua lui June.

— Aici ne despărţim, spuse el, întinzându-i chiulasa carabinei, nu cred că asocierea noastră merită să se mai prelungească. Hai, salut şi drum bun!

Femeia îi smulse piesa metalică din mâini, cu un fulger de ură în privire. Gura îi palpita într-un rictus convulsiv de-o înfiorătoare vulgaritate...

— Ticălosule! sughiţă ea ca şi cum s-ar fi sufocat. Canalie! Mă laşi de izbelişte!

Lisiah se răsucise deja pe călcâie, nedorind să se dea în spectacol. Vocea lui June îi explodă în urechi, acoperind muzica de bâlci:

— Am să mă răzbun! Poponarule ce eşti! Să n-ai nici o îndoială! Ţi-o plătesc eu!

Ceva îi percută omoplatul cu violenţă, lovindu-i carnea prin grosimea bluzonului de vânătoare. Înţelese că aruncase în el cu chiulasa carabinei Schwenck, la fel cum se aruncă în leproşi cu pietre. O secundă, se întrebă dacă era cazul să se întoarcă din drum ca s-o cârpească, dar detesta demonstraţiile de acest gen. Intră în ascensor şi apăsă butonul cu inscripţia „Salon cosmetic”. Uşile se închiseră şuierând, acoperind imaginea lui June în mijlocul sălii, cu buzele schimonosite de injurii. Killer se frecă de pulpa lui Lisiah, neliniştit, cu urechile date pe spate. Cabina îi scoase cu cincisprezece etaje mai sus, într-un culoar aşternut cu o mochetă stacojie, îngeraşi auriţi susţineau sfeşnice cu panglici albastre, mari oglinzi cu rame haşurate decorau

pereţii la distanţe egale. O întreagă panoplie de teatru îşi etala luxul de mucava în direcţia unei săli de marmură trandafirie falsă. Lisiah grăbi pasul, cufundându-se în norul de vapori ce ţâşneau din aeroterme. Un robot cubic rulă spre el, oxidat de umiditatea permanentă a locurilor. Pe caroseria sa cromată, vag antropomorfică, un penel grăbit mâzgălise mari virgule de miniu[3].

— Vă aflaţi într-un stabiliment de lux, anunţă nazal difuzorul frontal, fiţi amabil şi reglementaţi dreptul de intrare, încredinţându-mi cartea dumneavoastră magnetică de credit şi exprimaţi-vă alegerea.

O trapă ventrală pivotă, dezvăluind mai multe butoane corespunzând fiecare cu câte o opţiune anume. Lisiah apăsă tasta „Super-lux!”. Androidul zumzăi şi porni în direcţia unei cabine a cărei perdea se trase deoparte, glisând pe tijă, cu un zgomot de inele. Lisiah înaintă, robotul întorcându-se deja. Încăperea avea pe toţi pereţii şi pe plafon oglinzi speciale, pe care aburii nu le puteau face mate. Delfini de aramă, înalţi de cincizeci de centimetri, erau pe post de ţâşnitori împroşcând cu spumă, parfumuri şi esenţe, prin deschizătura verde-cenuşie a boturilor lor căscate. Lisiah se împiedică, ezitând, gata să se întoarcă din drum. Manete în formă de mâini cu degetele lipite comandau deversarea diverselor săruri de baie. Aplecându-se, putu număra o duzină, printre care cinci sortimente de afrodiziace. Apa din cada de marmură neagră era stătută, tulbure, puţin cam lăptoasă. Îl cuprinse îndoiala. Rezervele lichide ale centrului rulant erau extrem de limitate, trebuia să se recupereze apa fiecărei băi, „purificată” şi reinjectată în containerele institutului cosmetic timp de luni în şir, dacă nu chiar ani. Îşi înmuie degetele în lichid şi îl mirosi, aproape aşteptându-se să regăsească duhoarea miilor de sexe care se scăldaseră în lichidul acela. În sfârşit, ridică din umeri şi începu să se dezbrace. Ghetele îi căzură pe jos,

[3] Oxid de plumb, de culoare roșie-portocalie, insolubil în apă, întrebuințat la prepararea vopselelor ce apără metalul de coroziune.

urmate de pantalonii cu buzunarele pline. Când îşi scoase mănuşile, strânse din fălci, întoarse ochii, încercând să nu-şi vadă imaginea reflectată, dar cubul de oglinzi îl închidea ca într-o capcană. N-ar fi trebuit să vină, întotdeauna era la fel. Închise ochii, crispându-şi pleoapele până la durere, şi-şi termină pe orbecăite dezbrăcatul. Pipăi marginea din imitaţie de marmură, încălecă marginea recipientului şi se cufundă în lichidul fierbinte. Un miros dulceag îi inundă nările, după care o spumă galbenă îl acoperi până la bărbie. Reînseninat, deschise ochii. Totuşi, timp de câteva minute, nu se putu abţine să nu scruteze scurgerea de apă, convins că din clipă în clipă prin robinet avea să ţâşnească un smoc de păr. Reuşi în sfârşit să se destindă. Killer se culcase în faţa perdelei, cu botul pe labe, somnoros. Era cald. Lisiah se întinse pe spate, studiind miile de mici mâzgălituri ce şerpuiau de-a lungul oglinzilor. Acopereau toată încăperea, până şi marmura purta urmele poansoanelor, iar Lisiah simţea cuvintele şi frazele scurgându-i-se pe sub degete prin interiorul căzii. Dintr-o dată, îi atrase atenţia o inscripţie, chiar sub delfini:

„LONA ROŞCOVANA. PUNEM NOI MÂNA PE EA! PE ONOAREA LUI CORNY MCDOUGALL!”

Corny... Lisiah tresări, recunoscând unul dintre numele înscrise în cartea de bord culeasă din carcasa calcinată a camionetei. Oare era un semn de bine sau de rău? Somnolenţa îi şterse temerile, şi nu întârzie să adoarmă, cu obrazul pe marginea de marmură cojită. Imediat, trecutul îi asaltă conştiinţa rătăcită...

Lisiah îşi amintea de tatăl său ca de un om extrem de dur, căpitan al miliţiei regulate, cu cămăşi călcate care s-ar fi zis că erau croite din carton brun, pe care ofiţerul ţinea neapărat să-i frece obrajii când îl lua pe genunchi. Cu timpul, fizionomia i se dizolvase progresiv în uitare, depersonalizându-se până la a deveni un boţ de carne anonimă, dar contactul rânced al stofei întărite de amidon dăinuise, precum şi imaginea nasturilor mari, aurii şi lucitori ai uniformei, care-şi imprimau

emblema (două aripi suprapuse peste o sabie) pe obrajii băieţelului, cu ocazia permisiilor la sfârşit de săptămână, când braţele reiate cu dubla diagonală a galoanelor se întindeau spre el să-l apuce şi să-l strângă la pieptul îngust şi tare.

„Ei, puştiule, ce-i nou la raport?” îi tuna în urechi un glas. Îngrozit, copilul îşi înfunda faţa în catifeaua epoleţilor, aşteptând cu nerăbdare momentul când era depus la loc pe jos, şi putea fugi în celălalt capăt al apartamentului. Da, Nathan, tatăl său, era un om dur. „Am înăbuşit nu numai una dintre revoltele negrilor ăstora nenorociţi!” îi plăcea lui adeseori să declare, enumerând cu încântare impresionanta serie de raiduri pacificatoare la care participase în Noua-Africă. „Mereu voluntar!” conchidea el în general, cu un râs zgomotos ce-i teroriza soţia şi fiul. „Mereu voluntar!”

Era în plină epocă a războaielor rasiale. Proaspăt colonizată şi, totuşi, deja uitată de Pământ, Almoha se cufunda în măcelul luptelor intestine pentru putere. Muncitorii mineri, aproape toţi de rasă neagră, refuzaseră să recunoască autoritatea guvernului majoritar alb şi îşi însuşiseră zonele energetice vitale. Înfruntările duraseră unsprezece ani, fiind soldate cu un mare număr de victime din ambele tabere. Tatăl lui Lisiah murise în campanie, trupul pierzându-i-se în infernala mocirlă a cine ştie cărui câmp de luptă. Lisiah însuşi a primit fără întârziere foaia de drum. A plecat, s-a străduit să supravieţuiască şi a fost demobilizat cu câteva luni înainte de semnarea armistiţiului. S-a întors. În buzunarul cămăşii, o hârtie oficială preciza că soldatul clasa întâi Lisiah Eggle era lăsat la vatră pentru tulburări nervoase. Respectiva afecţiune se găsea desemnată sub termenul de „structură nevrotică, cu tendinţă depresivă”. Nimeni n-a îndrăznit să-l întrebe pe tânăr de ce avea mereu mâinile acoperite cu mănuşi albe, fără nici o legătură cu expresia sa descompusă. De altfel, Lisiah devenise deosebit de irascibil. Cel mai mic incident: un pahar răsturnat, o pată pe faţa de masă a restaurantului, îi stârnea furii turbate, frizând crizele de nervi. Mai presus de toate, nu

putea suferi uşile glisante...

De fiecare dată când câte o uşă pe şină se trântea violent, scrâşnetul ascuţit, urmat de detonaţia seacă a cârligului ce se agăţa, îi irita un punct sensibil al creierului, unde intrase pentru totdeauna amintirea unei portiere de elicopter descuiată brusc, lunecând ca o ghilotină, în timp ce braţul mitraliorului, întins în exterior, încerca să învârtească arma blocată.

Şi atunci, în aparatul ce cădea liber, doborât de antiaeriana inamică, panoul se închidea, strivind cu acelaşi trosnet ţeava şi braţul...

Braţul lui.

Păstra intact filmul celor ce urmaseră: tetanizarea[4] roşie, dincolo de ţipăt, în faţa retinei cu literele galbene vopsite pe batantul care dansa prosteşte: LEVEL HERE. După care, din ceaţa uitării se iveau încet alte secvenţe. Imagini din spital.

De la grefa.

Odată ce elicopterul se înfundase în orezărie, în mijlocul bulelor de gaz, trebuise să se taie cu lampa de sudură canatul, în timp ce gloanţele trasoare răpăiau pe fuzelajul turtit. Braţul înconjura ţeava cu ventilaţie a mitralierei, ca un piton rătăcit pe o autostradă, prins de roata unui camion de treizeci de tone.

(Începând din acel moment, imaginile deveneau mai tulburi, mult mai tulburi.) Îşi amintea perfect, însă, clădirile anexei chirurgicale strivite sub ploaie. Braţul său dobândise, până la cot, consistenţa unei bucăţi de piele maltratată şi cusută stângaci peste un hău de spongiozităţi galbene şi rău mirositoare. Cyborgul-chirurg operase în timpul unei alarme, fără lumină, bazându-se numai pe razele infraroşii ale celulelor lui vizuale.

Amputare. Cuvântul reverberase în spiritul lui Lisiah, croindu-şi drum prin vata anesteziei. Mortierele bombardau

[4] A provoca o stare de participare sufletească dureroasă la evenimente și paralizată în fața atrocităților săvârșite.

spitalul, ochind depozitul de muniţii din imediata apropiere. La banca de organe nu se găsise decât un singur braţ transplantabil de dimensiuni similare şi, când îşi recăpătase cunoştinţa, Lisiah observase, cu mirare şi deriziune, că era braţul unui om DE RASĂ NEAGRĂ!

Membrul, de altfel, funcţiona perfect. Totuşi, nu percepea nici o senzaţie. Era ca o proteză de carne vie, impermeabilă la căldură, frig, înţepături, iar Lisiah trebuia uneori să-şi facă incizii, să sângereze, pentru a se încredinţa că nu era din cauciuc. Prima oară când se văzuse gol, la ieşirea dintr-o baie, cu trupul alb ca zăpada îmbrobonat de picături, nu-şi putuse alunga impresia grotescă de a-şi fi cufundat braţul drept, până la umăr, într-un butoi cu gudron. „Ca să-ţi cauţi acolo decoraţia!” ar fi adăugat Fatty Grocer, al doilea mitralior, dacă nu-l înghiţea orezăria.

Astfel, trebuise să înveţe a trăi cu acel membru de manechin, real totuşi, prelungire a trupului său şi totuşi NEGRU. Când urina, Lisiah credea mereu că în spatele lui stătea un negru, care-i ţinea cu deferenţă sexul în mână. Tulburi erau senzaţiile acelor degete pe care nu şi le simţea ca fiind ale lui, ale acelei mâini străine aplicată pe el. Când se masturba, avea impresia că-l mângâia un negru, căci degetele aparţineau unui bărbat, unui bărbat puternic, îngroşate cu bătăturile comune luptătorilor de karate. Atunci, cu trupul său alb şi suplu, el devenea principiul feminin al unui rit homosexual în care negrul era stăpânul. Degeaba repetase „Eu comand acest braţ!”, nu se întâmpla nimic. În acelaşi timp, insensibilitatea membrului îi conferea o putere de transgresiune magică în măsura în care Lisiah nu reuşea să şi-l integreze în schema sa corporală. Rămânea BRAŢUL ALTUIA. Ce conta, astfel, că degetele lungi şi cornoase tocau cu un atemi[5] gâtul unui sticlete! Un brici, în palma aceea necunoscută, era capabil de multe perversiuni, iar Lisiah nu se simţea deloc responsabil.

[5] Lovitura din artele marţiale.

Uneori, îl apucau accese sadice; mângâind pubisul blond al unei militante din Ku Klux-Klan până la spasmul final, fără să se servească decât pe întuneric de mâna sa dreaptă fără mănuşă... după care, cu mâna stângă, apăsa întrerupătorul, inundând camera cu lumină, pentru ca fata să observe brusc acea fiară neagră dormind pe pielea ei goală, în despicătura picioarelor...

Atâtea jocuri periculoase, alimentate de miturile ancorate în fundul subconştientului. Partea lui întunecată, latura neagră... faţa albă?

Câteodată, se gândea că poate ar fi trebuit să termine, cu ajutorul unei drujbe. O amputare definitivă, de astă dată. Un exorcism, ca în poveştile fantastice. Totuşi, veritabila victorie ar fi constat în a-i da acelei mâini negre un spirit alb.

Adeseori, noaptea, când coşmarurile înfiorătoare îi alungau somnul, incapabil să mai suporte mult timp contactul cearşafului pe trup, se ridica şi pornea prin oraş. O dată, se văzuse în vis, pictat pe bolta Capelei Sixtine, jucând rolul omului în celebra frescă a Facerii, de Michelangelo. Dumnezeu, care mai întâi întinsese degetul spre el pentru a-i da viaţă, se retrăgea dintr-o dată, supărându-se pe rasa lui datorită culorii braţului. Şi, în momentul când degetele arătătoare li se atingeau, Lisiah se dezintegra, căzând ca o pulbere sub efectul distrugătoarei scântei divine. Căci Dumnezeu, Unul, era ALB.

Da, Lisiah suferise mult. Când alcoolul îi reaprindea fantasmele, începea să spere că un brusc fenomen de respingere avea să-l debaraseze în sfârşit de membrul străin, descompunând carnea aceea neagră, acei muşchi negri, acele... Imediat, îl cuprindea spaima: şi dacă refuzul se exercita în sens invers? Dacă braţul îl respingea, pe el, pe Lisiah? Şi dacă avea să putrezească pe neaşteptate, el, Lisiah, la capătul unui braţ grefat intact şi plesnind de sănătate? Atunci, se gândea la sinucidere, dar nici chiar această idee nu-i aducea vreo uşurare. Cum ar fi putut să ia o armă cu

mâna aceea neagră şi să-şi pună efectiv ţeava la tâmplă, fără a avea imediat impresia că era asasinat de un negru? Uneori, se gândea să devină stângaci şi să ceară amputarea din partea unui medic clandestin, dar amintirea durerilor suferite cu ocazia recentei internări în spital nu-i permiteau să persiste deloc nici pe această cale.

Într-o seară, contra a două cupoane, o ghicitoare acceptase să-i citească liniile înscrise în palma neagră insensibilă. „Nu-i mâna cea bună!” protesta ea încontinuu. „Nu-i mâna care trebuie!” În cele din urmă, Lisiah înţelesese, bănuia, că palmele sale se negau una pe alta. În dreapta, nu era decât un mizer negru tânăr, delincvent precoce, înrolat cu forţa de către un judecător, ca urmare a unei condamnări minore. În stânga, un fiu de familie burgheză trăind în umbra tatălui său, strălucitul ofiţer astăzi dispărut. În dreapta, era mort, în stânga, viu. În dreapta... Văzându-se astfel dedublat, crezuse că înnebuneşte. O respinsese pe femeia în zdrenţe şi fugise urlând. Nu peste mult timp, se gândise să tocmească un tatuator pentru a-i colora braţul grefat cu cerneală albă chinezească, dar omul cu ace îi dăduse de înţeles că o asemenea operaţie, deşi posibilă, risca foarte tare să se soldeze cu o otrăvire a sângelui...

După o perioadă de prăbuşire totală, condiţionarea psihologică la care fusese supus în timpul serviciului militar începuse să se şteargă. Xenofobia sa, rasismul lui artificial regresaseră. Puţin câte puţin, îşi reluase autocontrolul, acceptându-şi grefa. Astăzi, toate acestea i se păreau atât de îndepărtate... Totuşi, nici un moment nu se gândise să renunţe la mănuşile albe; oare ar fi trebuit să vadă în asta semnul unei vindecări precare, spectrul psihozei gata să reapară? Nici chiar Lisiah n-ar fi ştiut să se hotărască.

Killer mergea la trap cu nasul în mochetă, intrigat de mirosurile neobişnuite care îl asaltau de când intrase în centrul rulant. Lisiah îl urma la trei paşi în urmă, cu mâinile în buzunare. Baia îi făcuse bine şi nu mai regreta cele câteva

unităţi de credit cât îl costase acest lux atât de rar pentru un vânător.

Solul metalic îi ţăcănea sub tălpi; acum, se afla în faţa unui stabiliment dificil de clasificat, jucând în acelaşi timp rolul de corp de gardă, comisariat de recrutare, local administrativ şi lupanar.

Sergentul părea să doarmă, înghesuit între un terminal de ordinator verde-oliv şi o ladă constelată cu înmatriculări ale armatei, înscrise cu şablonul. Un zid de dosare prăfuite despărţea încăperea în două. Pe alocuri, coperţile pline să crape se năruiseră, deschizând găuri în peretele multicolor. Deasupra unei grămezi de cufere metalice de provenienţă militară stăteau cocoţate câteva fete, cu fustele suflecate dezvăluindu-le sexul despicat în formă de stea.

— Târfe marţiene, spuse sergentul cu un gest de lehamite, răspunzând la întrebarea mută a lui Lisiah.

Hoogleborn Ventura, zis „sergentul”, dădea pe dinafară din uniformă, veritabil munte de carne oacheşă pe care oricine evita să-l înfurie, atât de mult părea conceput trupul acela gros să zdrobească, să distrugă. Un cap minuscul şi curios de inexpresiv domina acea formidabilă arhitectură omenească, ca o bilă roz complet rasă, fără păr, nici sprâncene, amintind irezistibil, chiar prin disproporţia sa, de ţeasta cine ştie cărui dinozaur.

— Salut, Mănuşi-albe, bombăni el pianotând maşinal pe consolă, ştii că grăsana de June a venit să se plângă? Se pare că ai făcut-o să piardă o ocazie. Vrea să te reclame la sindicatul stopiştilor, fii atent, ar fi foarte capabili să-ţi facă porcării...

Lisiah se aşează pe un butoi împodobit cu un cap de mort. Acid, probabil.

— Stopiştii sunt cerşetorii hăituielii, mârâi el, cel care n-are camion n-are nici dreptul să dea ordine. Sindicatul lor e o aiureală, ce, ai văzut tu vreodată sindicate ale vagabonzilor?

Hoogleborn zâmbi. Toată lumea îi cunoştea aversiunea faţă

de autostopişti. Lisiah se scotoci în buzunar, scoţând carnetul şi pumnul de plăcuţe de identificare. Gigantul făcu o grimasă.

— „Vulpea nisipurilor”, hai? Toţi au rămas acolo. I-am zis eu lui Corny: „Nu cu echipa ta de ciungi ai să-i vii de hac Lonei!”, da' poţi să-i spui...

Tăcu, bătând numele celor dispăruţi pe ecranul terminalului, cu ajutorul singurului său deget de la mâna dreaptă, arătătorul. Lisiah observă că scotea limba, ca un şcolar sârguincios.

— Şi tu o vrei pe Lona, mormăi Hoogleborn, ia seama, într-o bună zi, o să ajungă ca un drog. La fel ca poveştile alea cu balena albă de odinioară, de pe Pământ. La jocurile astea, se pierde mult. Ştii că această Coamă roşie e clasificată ca psiho-criminală clasa întâi? A devastat regiuni întregi. În sud, există un lac, se numeşte Lacul Lonei. E un colţişor foarte mişto pentru pescuit, atâta numai că, la treizeci de metri adâncime, există un oraş, un oraş adevărat, cu toţi locuitorii lui. Grozavă cantină pentru peşti. Într-o zi, Coama roşie trecea pe-acolo şi şi-a prins piciorul într-o capcană pentru lupi, uitată de un fermier. Unda durerii a făcut să sară în aer barajul hidrocentralei şi tot fluviul s-a vărsat în vale. Au murit 2200 de oameni.

Lisiah cunoştea povestea. Oraşul se numea Yellowtown, iar Hoogleborn fusese şeriful său. Soţia şi fiica lui muriseră în inundaţie, pe când Ventura îi căuta Lonei urmele prin munţi. Şase luni mai târziu, revenise la vânătoare. După doi ani de căutări neobosite, o localizase pe Coama roşie la marginea deşertului alb, dar acolo femela îi scăpase iarăşi printre degete, lăsându-l aproape mort, ciuruit de aşchii de piatră. Medicii din centrul rulant făcuseră tot posibilul, extrăgând schijele una câte una. În prezent, sergentul nu mai avea decât o singură piatră în trup, o ţandără înfiptă în ventriculul stâng, o bucăţică de cuarţ aparent inofensivă dar plină de nitrolynă, veritabilă bombă adormită, pe care gândul unui almohan o putea trezi în orice clipă din letargie, făcând

chisăliţă inima lui Hoogleborn. Mare noroc că Prădătorii fugeau la apropierea centrului rulant, asigurându-i rănitului o relativă securitate. Fostul militar ştia că-şi luase adio de la cariera lui. Niciodată n-avea să-şi mai poată relua hăituielile, riscându-şi paşii pe urmele unui almohan. Era prizonier, zidit în mijlocul centrului rulant, mai sigur decât în cea mai păzită dintre închisori. De-acum, ieşirea ar fi echivalat cu o sinucidere. Neputinţa sa nu făcuse decât să-i intensifice furia şi dorinţa de răzbunare. Devora povestirile vânătoreşti cu o lăcomie nesănătoasă, cerând detaliile cele mai sordide, amuzându-se pe seama episoadelor sângeroase. Lisiah nu reuşise niciodată să-şi stăpânească greaţa difuză care îl asalta ori de câte ori trebuia să-l întâlnească pe sergent, dar fiindcă fostul militar făcea oficiul de coordonator general, nici o afacere nu se putea trata fără cunoştinţa lui. Claviatura consolei încetă să mai ţăcăne. Hoogleborn se răsuci pe scaun, scoţând din buzunarul de la piept un obiect filetat.

— Uite, murmură el, învârtind în lumină dulia unui proiectil, noua „specială-anihilantă”. Pătrunde în creier cu o asemenea viteză, încât ţinta nici nu mai are timp să simtă durerea. E un atu bun.

— Vreau s-o prind vie, trânti Lisiah. Numai incapabilii îşi omoară prăzile.

Sergentul avu un rictus de nervozitate.

— Nu cred că e cea mai bună soluţie, scuipă el, ce vrei să facem cu ea? Savanţii au să-i scormonească prin creier ca să descopere cum funcţionează. Va fi ţinută inconştientă, cu ajutorul drogurilor, în vreun spital-închisoare. Nu, crede-mă, nu ne vom găsi liniştea decât atunci când ultimul dintre Prădători îşi va fi vomat sufletul dracului. Nu se reproduc, de fiecare dată când câte unul din ei cade, e un pas în plus spre eliberare... Trebuie s-o dobori. Moartă valorează mai puţin, ştiu, dar sunt gata să-ţi plătesc diferenţa din buzunarul meu. O învoială între noi, fiind vorba de tine, Mănuşi-albe, de acord? Moartă, şi nu pierzi nimic. Să zicem că e o favoare pe

care ţi-o cer... Poţi tu să-mi refuzi mie o favoare?

Lisiah strânse din dinţi, ameninţarea fiind foarte vag voalată. Ştia că Hoogleborn manipula multiplele confrerii şi sindicate din centrul rulant, era suficient un consemn oficios, murmurarea unei dorinţe, pentru a dezlănţui comitetul de luptă al autostopiştilor, secţia dură a mecanicilor...

Înclină din cap, fară să se compromită. Coordonatorul general zâmbi satisfăcut.

— Am să-ţi umplu ţevile, şuşoti el, conspirativ. Lona a fost discipola unui mare ştab almohan, maestrul Zâ, un fel de guru. De-asta e periculoasă, făcea parte din casta conducătoare. E combativă, hotărâtă. Nu se dă înapoi din calea masacrelor... Ai grijă, micuţule, fii prudent.

Lisiah bodogăni ceva neclar, care putea trece eventual drept consimţire. De un minut, atenţia îi era atrasă spre manejul[6] prostituatelor de pe trotuarul de oţel al biroului de coordonare. Una dintre ele părea să facă mari eforturi pentru a obţine un client binevoitor care să-i solicite compania. Era o fată magnifică, cu fruntea înaltă şi bombată, reliefată de podoaba grea a unui păr negru aruncat peste umărul stâng, care-i şiroia până la talie, acoperindu-i sânul. Rochia ei lungă, de piele roşie, despicată înainte, se deschidea la fiecare pas, dezvăluind rana înstelată a sexului cu buze multiple şi umflăturile aţâţătoare ale muşchilor abdominali unduindu-se în ritmul mişcărilor. Frumuseţea şi graţia gesturilor ei distonau în mijlocul turmei de animatoare machiate grosolan. „Poate că are un tarif prea scump”, îşi spuse el, reuşind efortul de a arăta interes monologului lui Hoogleborn.

— Îţi fac bon pentru o şmecherie cu totul nouă, spunea acesta din urmă, vezi, ţin la tine! E o vopsea specială care, pare-se, împiedică propagarea în spaţiu a undelor emise de Prădători. Dacă înfunzi un sălbatic din ăştia nenorociţi într-o ladă fără nici o deschizătură şi badijonată pe dinăuntru cu produsul de care-ţi vorbesc, unda de frică nu va putea să

[6] Arenă pe care evoluează (la circ) animalele dresate.

iradieze în exterior, rămâne prizonieră în cub şi nimic aflat afară nu-i va suferi influenţa. Nitrolyna va continua să doarmă...

Lisiah se încruntă, incredul.

— Dar ce aşteaptă de nu zugrăvesc toate oraşele cu chestia asta?

Sergentul surâse cu suficienţă:

— Vopseaua e impermeabilă faţă de unde, adevărat, dar numai pentru trei zile. După aia, îşi pierde orice putere. Te vezi tu zugrăvind un oraş întreg din trei în trei zile? Nu se poate întrebuinţa pe scară largă, şi apoi, cea mai îngustă fisură, cea mai mică gaură, ajung pentru a lăsa să treacă emisia, ar trebui ca oamenii să trăiască în temniţe oarbe, ermetice. Şi cine s-ar apuca să vopsească pământul din subsol, unde se înrădăcinează fundaţiile? Regimente de cârtiţe savante? Nu, micuţule, e doar o jucărioară, unge cu ea un cufăr, un butoi, dar ia seama! O crăpătură, o găurică, şi eşti mort! N-o folosi cu Lona, poate pentru alţii, dacă eşti atât de nebun, dar cu Lona nu. Pentru Coama roşie, utilizează mai degrabă asta...

Învârti glonţul între degete. Proiectilul descrise un arc de cerc pe masa din fier şi se opri chiar în faţa lui Lisiah.

— Anihilantă specială cu cap exploziv, repetă Hoogleborn, perforează oţelul cel mai dur. La cinci kilometri, e la fel de precisă ca la o sută de metri. Poţi s-o dobori pe Lona fără a-ţi asuma nici un risc. Dar trebuie să ştii să tragi. Şi tu ştii.

Lisiah vârî cartuşul în buzunar. Fata cu rochie de piele se agăţa de braţul unui vânător. Bustiera rigidă îi umfla sânii. Cel stâng – singurul vizibil – se oferea mâinilor ca un fruct din piele strălucind de roua sărată a sudorii. Vânătorul solicitat scoase un mormăit şi o îmbrânci pe tânăra femeie, care se lovi violent de un stâlp. Lisiah nu mai dorea decât un singur lucru: să scape de Hoogleborn. Puse la punct ultimele formalităţi, cerând ca toate cumpărăturile să-i fie depozitate începând de a doua zi dimineaţă în compartimentul din spate

al camionului. Sergentul nu-i creă nici o dificultate; dacă Lisiah i-ar fi cerut-o, el personal ar fi desfăşurat un covor roşu sub picioarele viitorului ucigaş al Lonei. Afară, toate fetele îşi găsiseră clienţi; numai femeia cu fruntea bombată mai aştepta, cu ochii închişi şi capul rezemat de o grindă metalică, oferind vederii linia atrăgătoare a gâtului gol, cu fanta umbrită a sexului în corola sa de piele. Lisiah se apropie. Când puse mâna pe braţul necunoscutei, zări tatuajul violet care-i marmora umărul. O rozetă încadrată într-o paranteză de semne cuneiforme. Semnul castelor princiare. Fu profund tulburat.

— Cine eşti? murmură el, cu glas răguşit.

Fata îl privi, cu sprâncenele ţepene şi pometii crispaţi de orgoliu.

— Sunt An Leed-Whin, din clanul Will'Oc. Prinţesă a lunilor gemene şi a muntelui Arheta...

Scoase un fel de suspin, iar ochii i se înceţoşară. Toată demnitatea i se risipise. Când înălţă capul, nu se mai citea decât implorare.

— Vrei să te culci cu mine, vânătorule? N-am să-ţi cer bani, numai sexul tău în pântecul meu şi gura ta peste a mea...

Cum Lisiah se pregătea să răspundă afirmativ, fata îl opri cu un gest al mâinii.

— Aşteaptă! comandă ea pe un ton aspru, ai auzit vorbindu-se de coprofagii marţieni?

Lisiah tresări, înţelegând adevărul într-o fracţiune de secundă, dar era deja prea târziu. Tânăra femeie îşi azvârlise părul pe spate, dintr-o amplă mişcare a cefei, dezvăluindu-şi sânul drept. Vânătorului îi fu nespus de greu să-şi reprime o strâmbătură de dezgust. Insecta era acolo, bulgăre de chitină orb, în scobitura claviculei unde forase o rană permanentă, ale cărei buze albe purulente o strângeau ca pământul în jurul tulpinei unei plante. Lisiah ştia de existenţa paraziţilor simbiotici, fără a fi văzut niciodată cu ochii lui fenomenul. Crezu că avea s-o ia la fugă, cu Killer pe urme. I se spusese că

insectele se năşteau oarbe şi surde. Ieşite din cocon, viaţa lor nu depăşea cincisprezece zile, dacă nu reuşeau să găsească o Fiinţă „purtătoare”. Ghidându-se după vibraţiile paşilor victimei, aveau obiceiul de a se lăsa să cadă de la înălţimea cuibului – cel mai adesea, un copac – pe spinarea animalului ce trecea prin apropiere. Aptere de coşmar, îşi scobeau imediat vizuina în carnea nefericitului, ca o excrescenţă lucitoare şi dură pe care nimic n-o mai putea desprinde vreodată... Atunci, viaţa bolnavului se transforma într-un lung calvar, căci insecta – coprofagă de la natură – avea puterea de a-i transmite victimei necesităţile sale alimentare, servindu-se de ea ca de un obiect, anihilându-i voinţa cu ajutorul unor secreţii chimice complexe. Mulţi oameni se sinucideau, incapabili să suporte decadenţa bolii, în vreme ce alţii încercau să se debaraseze de parazit, tăindu-l cu lama sau arzându-l cu flacăra de sudură. Curată nebunie! Căci animalul se apăra, inoculându-i ucigaşului un venin mortal, care-i paraliza centrii nervoşi în treizeci de secunde. Lisiah se înfioră, gândindu-se ce trebuise să îndure An Leed-Whin, de rând intrusul începuse să-i impună poftele sale imunde. Începuse a se hrăni cu propriile sale excremente, să-şi bea urina în ascunzişul apartamentelor sale, ascunzându-şi boala ca pe cea mai infamă tară. Apoi, cerinţele animalului se făcuseră simţite cu şi mai multă vivacitate, învăţând-o să îngenuncheze în plin mijloc al câte unei promenade pentru a înghiţi dejecţiile unui câine, a lipăi de pe asfalt urina animalelor domestice... Foarte rapid, devenise un obiect de oroare pentru toţi apropiaţii săi, amanţii o părăsiseră, fusese alungată de la curte. Oribila simbioză făcuse din ea o persoană respingătoare, un monstru grotesc care trăia în patru labe, adulmecând duhorile toaletelor publice cu balele poftei pe buze. Foarte puţini aveau forţa de a supravieţui unor asemenea umilinţe, dar la unii dorinţa de a trăi învingea ruşinea. Şi apoi, nu repeta toată lumea că durata de viaţă a insectei nu depăşea opt ani? Totuşi, această aserţiune nu

putuse fi nicicând verificată, victimele parazitului marţian nesuportându-şi în nici un caz calvarul mai mult de patru ani...

— De cât timp? întrebă Lisiah, cu un glas pe care încerca să şi-l stăpânească.

Tânăra suspină cu extremă lehamite.

— De şase luni.

Nu se afla decât la începutul bolii, curând avea nici să nu mai caute a-şi dovedi că încă mai putea fi dorită. Avea să accepte singurătatea. Nebunia. Urma să sfârşească în drojdiile unui oraş minier, acolo unde sărăcia împiedica oamenii să se arate dificili. Avea să devină târfa epavelor, cea pe care vagabonzii o încălecau pentru o sticlă de molan[7] roşu, ea care...

Lisiah strânse din dinţi.

— Vino, murmură el.

An Leed-Whin avu o lucire stranie în adâncul pupilelor: bucurie, uşurare, apoi ruşine, teamă că fusese luată din milă, şi în sfârşit ură... Lisiah ridică din umeri, îşi scoase lent mănuşile şi-i arătă ambele mâini. Cea albă şi cea neagră.

— Vezi, spuse el, dintr-o dată obosit, şi eu sunt un monstru.

Porniră, în freamătul greu al rochiei de piele.

Lisiah descuie portiera din spatele camionului. Proviziile erau acolo, precum şi un anumit număr de obiecte pe care avusese grijă să le comande fără a trece pe la Hoogleborn. Se împiedică de unul dintre borcanele cu vopseaua-minune şi îl împinse cu vârful ghetei. Sacii de nisip ce tapiţau pereţii vehiculului făceau aproape suportabil vacarmul centrului rulant. Începu să-şi inventarieze echipamentul. O părăsise pe An în zori, având grijă să n-o trezească, lăsând-o ghemuită în mijlocul patului răvăşit, cu faţa înfundată în corola părului răsfirat. Fata suspinase aproape toată noaptea, în timp ce Lisiah făcea mişcări de du-te-vino în ea. Îi sărutase buzele, îşi

[7] Vin din struguri nealtoiți.

introdusese limba în gura aceea care mesteca gunoaie şi excremente, deja de şase luni. Îi abandonase sexul, încercând să nu tresară când simţise teaca obrajilor calzi şi a cerului gurii cuprinzându-i membrul. „Te copulezi cu un tomberon!” ar fi ţipat Hoogleborn. „O să te scuipe putrezit până-n măduva oaselor! Eşti mai sonat decât te credeam!” De ce făcuse asta? Din sfidare faţă de sine însuşi? Din supremă derâdere? Şi, în timp ce An Leed-Whin îi înghiţea sămânţa cu sughiţuri stângace, Lisiah îşi privise mâinile ce strângeau tâmplele tinerei femei. O mână albă, o mână neagră. Una albă, una neagră, una...

Mai târziu, An îi arătase pumnalul de care nu se despărţea niciodată. O armă redutabilă, cu două tăişuri ascuţite. Bijuterie ieşită din atelierul cine ştie cărui aurar marţian.

„Într-o zi”, murmurase ea, „când n-am să mai pot, am să ÎL tai, dintr-o lovitură. Fără să tremur.”

Atunci, Lisiah o trăsese spre el şi adormiseră, amestecându-şi respiraţiile.

Lisiah se scutură şi sări din camion. Vinciurile magnetice îşi fixaseră ventuzele pe acoperiş, iar lanţurile se întindeau deja. Urcă în cabină, blocă portierele şi porni motorul.

— Pornim! anunţă nazal glasul mecanicului.

Killer tresări, când roţile se desprinseră de sol, iar buzele i se răsfrânseră, dezvăluind colţii. Timp de un minut interminabil, vehiculul oscilă între cer şi pământ. Lisiah demară, evaluând viteza trenului în momentul luării de contact, şi corijă desfăşurarea şenilelor în funcţie de calculele sale. Largajul[8] se efectuă fără probleme. Peste un minut, camionul mergea în paralel cu flancul centrului rulant. În momentul când Lisiah îl înscrise pe direcţia deşertului, întrezări silueta masivă a lui Hoogleborn în cabina macaralei de abordaj. Gigantul ridica pumnul, în semn de victorie...

[8] A desprinde un obiect (balast, lest) dintr-o aeronavă în zbor, prin aruncare sau cu ajutorul unui mecanism.

— Pe urmele morţii!!! mugi sergentul, în difuzorul radioului. Lisiah îşi încordă mâna înmănuşată, maşinal, cu un gest reflex...

— Pe urmele morţii, răspunse el în microfonul agăţat de oglinda retrovizoare. Tonul, însă, nu-i era deloc convins.

Killer slobozi un lătrat prelung. Un urlet de moarte, care-l îngheţă pe tânăr până-n măduva spinării. Cu o mişcare nervoasă din volan, se afundă între dune.

Capitolul IV

Lona întoarse capul pentru a privi o ultimă oară oaza. Curând, pata verde a boschetului avea să se estompeze, ştearsă de vibraţiile aerului supraîncălzit, scutind-o să lupte împotriva tentaţiei de a smulge fructele ce îndoiau crengile şi a se îndopa cu ele, sub riscul de a-şi vedea jumătatea inferioară a trupului explodând la prima emoţie puţin cam prea vie. Stăpânirea muşchilor netezi îi permitea în mare parte să-şi domine chinurile foamei, dar ştia că nu putea rezista o veşnicie astfel. Organismul ei se deshidrata, pielea i se contracta, mulându-se pe fiecare muşchi ca o haină rămasă prea strâmtă. Urmărea fără greutate jocul tendoanelor prin carne, venele îi desenau curioase reţele pe braţe şi coapse, bifurcându-se în încrengături şi sub-încrengături, ramificându-se în delte albăstrii complexe. Înainta. Căldura făcea nisipul să i se unduiască sub ochi, accentuându-i greaţa. I se părea că din moment în moment avea să sfârşească prin a se ciocni de orizont ca de un fundal din pânză. Avea să-şi piardă echilibrul, să crape decorul... Ce urma să descopere de cealaltă parte? De când îşi amintea, întotdeauna o iritase impresia de a se deplasa pe Almoha ca pe practicabilele[9] unui teatru.

— E o scenă, îi declarase ea cândva lui Nath, colegul ei de învăţătură. Un fel de platou, unde noi servim numai drept recuziteri. Nu găseşti?

Băiatul înclinase din cap, amuzat:

— Recuziteri? Şi de ce nu actori?

Nu ştiuse ce să-i răspundă, dar de-atunci niciodată nu se mai putuse dezbăra de certitudinea că lucra la construirea unui

[9] Element de decor constând dintr-un podium mobil, folosit pentru a realiza pe scenă impresia unei diferențe de nivel (un dâmb, un balcon etc.) și pe care se poate circula; platformă mobilă pe care sunt instalate luminile și camerele de luat vederi care înregistrează un spectacol, o scenă de film etc.

panou în *trompe l'oeil*.

Simplul fapt că Almoha era lipsită de animale părea a-i confirma raţionamentul.

— E ca şi cum ar fi uitat să ne predea o parte din costume, în ajunul unei reprezentaţii!

Nath se mulţumea să clatine din cap, indulgent – în fond, nu era decât o novice.

— Fereşte-te să îndrugi asemenea absurdităţi în ziua când maestrul Zâ va vrea să facă din tine o iniţiată! îi şoptise el, ameninţând-o cu degetul.

Lona îşi amintea de primii săi ani conştienţi ca de un chin perpetuu. Memoria nu putea s-o poarte niciodată în urmă cu mai mult de optsprezece ani, fără a se lovi de albeaţa unui perete anonim, perfect neted. Un zid impenetrabil, de care i se zdrobeau toate eforturile.

— Suntem amnezici, îi explicase ea colegului său, nu avem adolescenţă, nici copilărie. Nimic...

— E firesc, se enerva Nath, ştii bine că toţi am suferit o spălare a creierului înainte de a intra la mănăstire. Uitarea e primul prag al iniţierii. Viaţa ta trecută nu mai există. Poate că erai fiica unui prinţ, sau a unei prostituate, ce mai contează azi! Eşti nouă, nici un regret, nici o ranchiună. Gata cu umilinţa, şi cu dispreţul. Înţelegi? Maestrul Zâ ne-a povestit-o de sute de ori.

La mănăstire, curiozitatea era considerată cel dintâi dintre păcate, aşa că trebuia să înveţe a-şi înfrâna întrebările, aşteptând să treacă pas cu pas diferitele praguri ale cunoaşterii.

Comunitatea trăia în cea mai deplină nuditate. Câteva corturi de pânză grosolană ridicate în centrul unui cerc de dune, nici un veşmânt, o hrană frugală. De la început, se depuseseră eforturi pentru a le trezi sentimentul efemerului, al provizoratului. Nu aveau obiecte personale, nimic care să poată deveni un simbol al individualităţii. Când o fată sau un băiat părea să manifeste ataşament faţă de o cană, o pătură,

o unealtă anume, aceasta îi era imediat luata şi aruncată în foc, cu cenuşa împrăştiată în vântul deşertului. Când a atins stadiul crucial al celui de-al douăzecilea an, Lona a fost chemată la maestrul Zâ.

— Trebuie să-ţi începi capodopera, i-a spus bătrânul, ştiu că dovedeşti talente artistice sigure. Fratele magazioner îţi va pune la dispoziţie toate materialele de care vei avea nevoie. Nu-ţi cruţa nici timpul, nici sudoarea. Nu contează decât splendoarea rezultatului.

Lona s-a apucat de treabă. Cu ciocanul în mână, a început să sculpteze suprafaţa unei stânci plate aflată la sud de tabără. Piatra, foarte dură, necesita eforturi ale tuturor muşchilor, iar seara, tânăra fată se foia în culcuş, incapabilă să-şi afle somnul, cu trupul zdrobit de crampe şi palmele însângerate de mânuirea uneltei cu coadă de fier. Adeseori, soarele îi umplea spinarea cu băşici pline de umoare, iar sub unghii i se înfigeau aşchii de granit. Nu se plângea niciodată. La capătul a şase luni, reuşise în sfârşit să micşoreze blocul şi să schiţeze un contur al operei finale, în care se distingea ilustraţia unui pasaj dintr-o carte sfântă: patruzeci de îngeri păzitori deschizând poarta cerului, pentru a-i lăsa să intre pe aleşii lui Dumnezeu. Cele cinci sute de familii ale poporului sfânt se înghesuiau de-a lungul coloanelor firmamentului, într-o incredibilă piramidă omenească, abandonând navele cosmice cu care veniseră până acolo. Lona nu înţelegea prea bine toate detaliile textului, dar întocmise o listă completă a figurilor pe care trebuia să le desprindă din piatră: şaizeci şi şase de nave interplanetare, două mii de personaje (bărbaţi, femei, copii amestecaţi) simbolizându-i pe cei aleşi, patruzeci de serafimi, paradisul cu diluviile sale de fructe şi flori, râurile de miere, munţii de...

După un an, nu terminase nici măcar o treime din lucrare. I se constatase o infecţie la mâna stângă, cea cu care mânuia ciocanul, şi timp de câteva săptămâni se temuse de perspectiva unei amputări rudimentare. Chiar când îşi

revenea din convalescenţă, un frate mesager a venit s-o viziteze la locul de muncă. Avea o expresie abătută.

— Trândăveşti, a observat el, cu un aer trufaş. Maestrul Zâ vrea să-ţi vadă opera la sfârşitul anului. Dacă n-o termini la timp, vei fi dezonorată.

Lona trebuise să-şi dubleze eforturile, sculptând chiar şi noaptea, la lumina unei lămpi cu ulei. Timp de patru luni, a învăţat să se mulţumească numai cu trei ore de somn pe zi. Mânca, defeca, urina cu ciocanul în mână. Mesteca alimentele amestecate cu praful de piatră, îşi bălăcea picioarele în propriile-i dejecţii. Când a căzut pe pământ ultima aşchie de granit, se simţea plină de o stranie mândrie. Era ca o exaltare orgolioasă, satisfacţia profundă de a-şi fi lăsat semnul pe un obiect, de a şi-l fi însuşit. Pentru totdeauna. Jubilaţia îi învingea ruşinea. Era atât de absorbită de opera ei, încât nici nu l-a observat pe maestrul Zâ, decât în ultimul moment. Se apropia, cu ochii pe jumătate închişi, urmat de tot clanul, care-şi potrivise paşii după cadenţa bătrânului.

Atunci, Lona a văzut cu groază că toţi ţineau câte un ciocan în mâini...

Nu le-a trebuit decât o jumătate de oră pentru a reduce sculptura la o grămadă de ţăndări. Lona închisese ochii, dar fiecare lovitură reverbera în carnea ei, zdrobindu-i sufletul. A crezut că avea să urle, să înnebunească şi să-i bombardeze cu pietre. S-a mulţumit să rămână mută ca o statuie, cu trupul ud de năduşeală şi membrele străbătute de tremurături convulsive. Când novicii s-au retras, maestrul Zâ i-a pus o mână pe umăr.

— Alungă mânia care te pustieşte, a intonat el cu glasul său acid, învaţă să te detaşezi de orice construcţie definitivă. Nimic nu există pentru veşnicie, nimic nu-ţi merită ataşamentul. Fiecare obiect îşi poarta într-însul propria distrugere viitoare, ar fi o nebunie sau o prostie s-o negi. Porunca ta trebuie să fie: nu construi nimic pentru totdeauna. Nu există viitor, Lona, nici un viitor...

Nu peste mult, Nath îi povestise că Zâ şi trupa lui făcuseră bucăţi un tablou de zece metri lungime pe patru înălţime, la care el muncise aproape un an şi jumătate. Lona nu-şi putuse stăpâni un râs nebunesc, la vederea chipului descompus al băiatului, pe care culorile chimice îl tatuaseră cu pete multicolore.

— Nici o artă, repeta adeseori maestrul, nici o arhitectură. Nimic din ceea ce se lasă de obicei posterităţii. Nici o moştenire...

— De ce suntem sterili? îl întreba uneori fata pe colegul ei. De ce nu cunoaştem dorinţa sexuală?

— Ştii la fel de bine ca mine! se aprindea atunci Nath. Dacă trebuie să ne desprindem de toate, să atingem o asceză totală, cum am putea preţui şi creşte un copil? Un nou-născut ţi-ar învinge detaşarea, indiferenţa. Cred că am fost condiţionaţi fizic pentru a scăpa de tirania rutului. Şi-apoi, nu suntem îngeri?

Lona înclina din cap, fără să răspundă. Ştia că anumiţi stareţi susţineau această teorie: mănăstirea forma îngeri a căror sarcină era aceea de a construi paradisul destinat poporului ales. Iar îngerii nu au sex. O asemenea explicaţie o lăsa cel puţin nesatisfăcută. „Fiecărei vârste, adevărul ei!” spusese Zâ, iar Lona înţelegea agasată exactitatea unei asemenea declaraţii. Adeseori, confreria îi apărea ca o gigantică scară a cunoaşterii, fiecărui palier corespunzându-i câte o nouă piesă din puzzle, un element suplimentar al şaradei. Câte etaje mai avea de urcat? Ajungea la capătul răbdării. „Aş vrea să iau liftul şi să ajung deja sus!” se pomenea ea uneori bombănind. Ar fi vrut să-l zgâlţâie pe Zâ ca pe o puşculiţă, să-i smulgă secretele unul câte unul. De unde veneau, cine erau ei? Ce misiune şi-i revendica?

— În curând vom fi îngeri, explica liniştit Nath, şi într-o zi, vom construi paradisul.

În zorii celui de-al douăzeci şi doilea an de viaţă, a început să audă vorbindu-se despre „ziua lui Zâ”. Graţie aplicaţiilor

astrologiei ştiinţifice, maestrul putuse determina data exactă de sosire a poporului ales. De-acum încolo, totul trebuia să fie gata. Nath nu mai putea de bucurie.

— Îţi dai seama? repeta el prin toate colţurile taberei. În sfârşit vom clădi paradisul, vom preschimba deşertul de nisip albastru în eden!

Curiozitatea o devora pe Lona, întrebările îi ardeau gura. Care popor? De unde avea să sosească? Care era numele lui?

Nath, însă, nu-i lua în seamă interogatoriile.

— Pământul făgăduinţei, continua el să gângăvească, vom da naştere pământului făgăduinţei!

În ciuda tuturor eforturilor, nu putuse afla mai mult. Tânărul avea cu trei ani mai mult decât ea, iar această diferenţă – oricât de mică era – ajungea pentru a-l plasa pe un stadiu mai înalt de iniţiere. Nu şi-ar fi trădat maeştrii, o ştia. Prin aceeaşi perioadă, au debutat cursurile de limbă şi civilizaţie. Au fost puşi să asimileze idiomul şi moravurile poporului ales, cu ajutorul unor tehnici hipnotice deosebit de eficiente. În şase luni, Lona învăţase destul pentru a trece neobservată printre viitorii locuitori ai Almohei. Într-o noapte, Nath a venit s-o trezească din somn. Ultimii tăciuni ai focului îşi aruncau prin cort lucirile roşiatice, tatuând chipurile celor adormiţi cu pete febrile. Lona se ridică în capul oaselor, învelită cu pătura, având pleoapele grele de somn. La picioarele ei, tânărul depusese o traistă grea de piele rigidă. Observă cu mirare că Nath arbora craniul ras al iniţiaţilor de rang înalt.

— Plec, îi şopti el, arătându-i sacul, am venit să-mi iau rămas bun.

— Unde te duci? se bâlbâi Lona, luptându-se cu căscăturile care-i umpleau gura.

Tânărul făcu un semn vag:

— Într-acolo. Nu contează încotro. Voi însămânţa deşertul. Pregătesc paradisul.

Lona simţi imediat că i se risipeşte oboseala, iar ochii i se aţintiră asupra traistei pline. Nath o luase de mână, îşi căuta

cuvintele...

— Ce ai în sac? îi şopti ea la ureche. Arată-mi!

Înţelese că îi impunea un conflict de conştiinţă. Nath îşi muşcă buzele, ezită, apoi desfăcu curelele.

— Sunt nebun, bombăni el, n-ar trebui s-o fac. Să nu spui nimănui, m-auzi? Nimănui!

Îi promise tot ce voia. Odată deschis, bagajul dezvălui o serie întreagă de compartimente. Se aliniau flacoane de sticlă groasă, toate pline cu substanţe diferite.

— Asta conţine o pădure, murmura tânărul, un codru de brazi, iar asta, sămânţa unei pajişti. Aici sunt sălcii, iar acolo, stejari. La dreapta...

Lona îi urmărea explicaţiile, copleşită. Fiecare sticlă conţinea câte o pulbere de germeni concentraţi, cu dezvoltare rapidă. La fel ca trusa de scule a unui zeu, traista conţinea geneza unei lumi. O mare adormită într-o fiolă, lângă trei lacuri şi o jumătate de duzină de fluvii, toate etichetate. Junglele îşi aşteptau ieşirea din letargie, prăfoase şi uscate, în fundul unui săculeţ. Un lanţ muntos, redus provizoriu la trei pietricele, ocupa centrul unei capsule de sticlă.

— Moleculele cu creştere accelerată, comentă Nath, au o înmulţire extrem de rapidă. Voi modela suprafaţa acestei lumi ca un desenator aplecat asupra unei planşe albe. Înţelegi? Din mâinile mele va ieşi geografia unei ţări întregi...

Devenea liric.

— Ai să te joci de-a grădinarul, ce mai, îl întrerupse Lona.

Băiatul roşi, vexat.

— Nu pricepi nimic, mormăi el, cunoşti tu un singur grădinar capabil să planteze un vulcan, o cascadă? Să parcurgă brazdele pe când în urma lui se înalţă pădurea născută din praful ce-i scapă printre degete?

Se înfierbânta. Lona îi puse o mână pe buze.

— Nu sunt animale, remarcă ea.

Nath ridică din umeri:

— Multe animale-pudră ai văzut la viaţa ta? Nu confunda

geoagronomia cu vrăjitoria!

Se răzbuna, era clar. Într-o latură a sacului stătea un pachet de schiţe. Lona îl luă.

— Astea ce-s?

— Peisajele desenate de maestrul Zâ, răspunse Nadi prost dispus, panoramele pe care va trebui să le execut.

Lona desfăşură foile. Cu trăsături ample de penel, fuseseră zugrăvite locuri magnifice, cuiburi de verdeaţă şi de calm. Văi, râuri.

Unduirea mătăsoasă a colinelor şi pădurilor.

— Vezi, observă tânărul, ăsta e paradisul!

Trebuia să admită că avea dreptate. Nath îi luă uşurel schiţele din mâini şi-şi închise la loc bagajul.

— Adio, murmură el în şoapta, şi fie ca răbdarea să-ţi vină la fel ca dinţii bebeluşului!

Râseră, se îmbrăţişară. Faldul cortului căzu. Nath nu mai era.

Nu l-a mai văzut niciodată.

Rămasă singură, a învăţat să trăiască aşteptând „ziua lui Zâ”. Îi iniţia pe cei mai tineri, îi supunea pe alţii probei operei distruse, sfâşia pânze de o factură extraordinară, sfărâma sculpturi de o incredibilă frumuseţe. Timpul se încleia în monotonia sarcinilor reîncepute fără încetare, când, într-o seară, în momentul când soarele se lichefia dincolo de dune, a chemat-o Zâ. Lona se căţără pe colina unde bătrânul maestru obişnuia să se retragă pentru a medita, luptând cu nodul de angoasă care i se zbătea în fundul stomacului, pe măsură ce urca panta de pământ crăpat. Sus, bătrânul o puse să se aşeze lângă foc.

— Lona, începu el, cu glas abia auzit, s-a întâmplat o mare nenorocire, iar ziua lui Zâ riscă să devină ziua sângelui. Ştii că mulţi dintre fraţii noştri au plecat să modeleze lumea după chipul şi asemănarea paradisului. Ultimul dintre noi a plecat acum trei ani, era fratele tău de învăţătură, Nath. Astăzi, blestem ziua când am ridicat mâna pentru a le da semnalul de plecare.

Undeva s-a produs o greşeală, seminţele cu care i-am înzestrat sunt imperfecte, ba chiar mai rău: periculoase! Conţin germenele unei substanţe instabile, capabilă să explodeze la cea mai mică solicitare. Am făcut din pământul făgăduinţei un câmp minat...

Astfel a aflat Lona de existenţa nitrolynei.

— Puterile noastre mentale sunt extrem de dezvoltate, i-a destăinuit mai târziu maestrul Zâ, ne permit să controlăm de la distantă fierberea nefastă care doarme în inima lucrurilor.

Printr-o constantă practică a ascezei cerebrale, putem potoli moartea care forfoteşte prin pământ, copaci şi coline. Astfel, acest paradis va rămâne un paradis, iar noi vom deveni mai mult ca oricând îngerii păzitori ai poporului ales. Veghind asupra pământului, îi vom veghea pe ei. Toate materiile poartă în ele principiul distrugerii despre care ţi-am vorbit cândva, iar astăzi, e mai adevărat ca oricând. Paradisul şi infernul conlocuiesc sub paşii noştri, iar edenul nu cere decât să se topească într-un hău de foc, dar vom şti să înfrânăm răul.

Lona a învăţat, aşadar, să-şi stăpânească trupul şi spiritul. „Când poporul ales îşi va fi durat oraşele”, psalmodiaţi stareţii, „fiecare dintre noi îşi va câştiga celula sa de meditaţie, iar de acolo va asigura pacea naturii numai prin propria-i concentrare.”

Şi apoi, totul se precipitase. Primele astronave sfâşiaseră văzduhul, arzând iarba sub focul arzătoarelor. „Poporul ales!” strigau novicii, „poporul ales!”. Dar ziua lui Zâ rămânea totuşi foarte îndepărtată. Atunci, se întorseseră spre bătrânul maestru... „Nu sunt aleşii”, gemuse filozoful, „ci o altă specie, primitivă, barbară. Nu, nu sunt cei pe care-i aşteptam...”

Mănăstirea fusese cuprinsă de cea mai mare confuzie. Structurile până atunci atât de rigide au început să se fisureze. Noii sosiţi aveau numele de „pământeni”, iar limba lor a fost asimilată în cincisprezece zile, atât de rudimentară era. Primele contacte s-au desfăşurat fără mari probleme, iar

mulţi dintre fraţi au declarat că era mai bine să devină îngerii păzitori ai pământenilor, decât să rămână lipsiţi de scop şi ideal. A fost începutul schismei. Dar gâlceava teologică n-a avut totuşi timp să se inflameze, căci noii-sosiţi, de-abia instalaţi, i-au decretat pe almohani psiho-criminali, din motivele cunoscute, şi au început să-i vâneze...

În prezent, Lona se afla sub imperiul celei mai mari nedumeriri. Zâ spusese: „Voi dominaţi solul, voi îl constrângeţi să rămână calm”, la care pământenii replicaseră: „Almohanii sunt veritabile detonatoare umane, fără ei, pământul nu e altceva decât pământ. În prezenţa lor, se transformă în dinamită!” Cine minţea? Cine se înşela? Cine aducea moartea? Almoha, sau cei care o creaseră? Nenumărate întrebări la care nimeni nu răspundea, în haosul sângeros al acelei vânători absurde.

Dacă Zâ avea dreptate, de fiecare dată când un vânător dobora un „Prădător”, durata de viaţă a planetei se scurta direct proporţional. Când toţi almohanii urmau a fi fost exterminaţi, nimeni n-avea să mai controleze somnul nitrolynei, copacii, fructele, pietrele schimbându-se în tot atâtea bombe. Oraşele dispăreau în răstimpul unei gigantice deflagraţii. Peisajele de vis luau înfăţişarea unor câmpuri de bătălie, ciuruite de barajele artileriei... Astfel, printr-o justă răsturnare de situaţie, călăii deveneau victime. Fiecare Prădător doborât făcea să avanseze cu încă un grad acul celei mai mari bombe cu efect întârziat conceputǎ vreodată, fiecare...

Dar dacă pământenii aveau dreptate?

Lona scutură din cap, alungându-şi aceste gânduri lugubre. Deocamdată, îi era foame, o foame care-i rodea burta mai feroce decât un acid. În aceeaşi seară, cel mai târziu, trebuia să se resemneze la a culege şi mânca fructele ce despicau solul, acei mici cactuşi cu pulpa plină de apă. Şi de nitrolynă...

Închise ochii, urmându-şi mersul orbeşte, cum fac uneori copiii. Odinioară, Zâ o învăţase să doarmă mergând, dar azi

ar fi fost complet incapabilă.

Înaintă astfel timp de peste o oră, împiedicându-se uneori de câte o piatră sau o bucată de rădăcină albită de soare. Deodată, chiar când era gata să cadă în genunchi, în depărtare izbucni un sunet. Un fel de răget monocord, pe care rafalele de vânt îl sufocară într-o clipă. Trompeta traficanţilor! Lona îşi simţi ritmul cardiac accelerându-se şi trebui să facă apel la toată învăţătura sa pentru a-şi controla emoţia crescândă. Când regăsi linia dreaptă, porni cu paşi înceţi spre vârful celei mai apropiate dune. Dacă ştia să se arate prudentă, poată că avea să mănânce înainte ca alba Uta să se înalţe la zenit...

Capitolul V

După ce părăsise centrul rulant, Lisiah a rămas cu mâinile pe volan timp de treisprezece ore în şir. Culcat pe podeaua cabinei, Killer închisese ochii. Urechile îi tresăreau la cel mai mic zgomot suspect, ascultând suflul vântului precum şi lunecările mătăsoase ale dunelor bolnave, pe care le dislocau avalanşe bruşte. Lisiah avea gura uscată, în pofida măsurilor de prevedere pe care se străduia să şi le ia, nelinişstea arzându-i stomacul cu sucurile sale acide. Nici nu se gândea s-o doboare pe Lona, orice-ar fi crezut Hoogleborn. Imediat ce o captura pe Coama roşie, avea să pornească spre cea mai apropiată zonă minieră. Fiecare tabără avea propriul său reprezentant guvernamental. Avea să i-o abandoneze pe Lona acestuia, vie, să-şi ia premiul şi să se desfete cu câteva săptămâni de odihnă. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra acestei părţi a programului, cu spatele lipit de pânza îmbrăcată în plastic a scaunului, atent la câinele al cărui prim mârâit ar fi anunţat fără greş prezenţa unui Prădător la mai puţin de cinci kilometri.

Mai călători o parte din noapte, după care opri motorul şi adormi, cu braţele pe volan. Drumul de a doua zi nu diferea cu nimic de cel din ajun. Uneori, şenilele trebuiau să meargă în zig-zag printre craterele exploziilor recente, sau să patineze prelung pe oglinda de nisip vitrificat de către căldura deflagraţiilor. În două sau trei rânduri, Killer îşi arătase colţii, iar Lisiah a urcat pe culmea câte unei dune, cu binoclul în mâini. Dar era vorba de Prădători anonimi, bărbaţi în majoritate, fugind goi peste nisipuri ca nişte animale pe care le urmăreau câinii, cu fiecare zi tot mai aproape.

A trecut astfel o săptămână, punctată de popasuri şi alarme false. Răbdarea lui Lisiah, însă, rămânea intactă. Avea destule provizii şi carburant solid pentru a se învârti o lună întreagă prin mijlocul deşertului; mai mult, plăcerea perversă a urmăririi acţiona asupra nervilor lui ca un euforizant,

slăbindu-i progresiv noţiunea timpului. În sfârşit, la începutul celei de a doua săptămâni, reuşi s-o identifice pe Lona în câmpul vizual al lentilelor. Slăbise mult şi avansa cu paşi nesiguri, lăsând în urma ei o dâră lungă, în zig-zag. Începu s-o urmărească încet, escaladând de două ori pe zi creasta câte unei movile pentru a determina traseul prăzii şi a corija unghiul de deviere al camionului. De fiecare dată când ducea binoclul la ochi, mâinile i se umezeau, iar bătăile inimii i se accelerau. Imaginea mărită a a tinerei femei umplea ocularele, şi-i putea observa drumul picăturilor de transpiraţie pe masca de praf care-i acoperea trăsăturile, claia stacojie a părului fluturat în rafalele de vânt, jocul muşchilor ce-i umflau carnea lipsită complet de grăsime. Găsea o plăcere puţin cam ruşinoasă în acest voyeurism. Uneori, când Lona întorcea capul, Lisiah îşi retrăgea gâtul între umeri ca şi cum l-ar fi putut vedea, ca un puştan care-şi spionează prin gaura cheii părinţii cum fac dragoste şi e surprins de deschiderea brutală a uşii... În ce-l privea pe Killer, el detesta acea aşteptare. De la începutul filajului, începuse să măsoare cabina ca un lup în cuşcă, încreţindu-şi botul, cu colţii dezveliţi. Lisiah ezita asupra strategiei pe care ar fi trebuit s-o aplice. Mai întâi, se gândise să drogheze fructele următoarei oaze, injectând în pulpa de mango câţiva centilitri de soporific puternic, dar îşi dăduse repede seama că Lona evita produsele vegetale ale Almohei. Arma cu săgeţi neutralizante nu-i convenea nici ea. Şansele de reuşită nu depăşeau cincizeci la sută, victima dându-şi seama, o dată din două, că înţepătura simţită nu era fapta vreunei insecte – oricum foarte rare – ci a unui proiectil tras direct din carabina unui vânător. Surpriza şi spaima acestei descoperiri erau de cele mai multe ori suficiente pentru a provoca un adevărat potop de nitrolynă în care pierea şi Prădătorul urmărit. Iar Lisiah ţinea să-şi aducă prăzile vii. În ultimă instanţă, se hotărî să aleagă un vicleşug pe care-l concepuse la centrul rulant.

Descriind un arc de cerc, o depăşi pe Lona, înaintând la

adăpostul dunelor. În timp ce femeia dormea, ghemuită într-o adâncitură de nisip, Lisiah mări viteza, asigurându-şi un avans comod. La prima lumină a zorilor, judecând că victima sa avea nevoie de o zi întreagă de mers pentru a-l ajunge, opri motorul, înghiţi trei pastile anti-oboseală şi se apucă de lucru.

La amiază, camionul devenise de nerecunoscut. Flancurile sale constelate cu abţibilduri ţipătoare ofereau privirii un incredibil amestec de flori, stele şi fete goale contorsionându-se în cea mai obscenă gimnastică. Lisiah însuşi se găti cu o costumaţie kitsch, poncho de lame şi sombrero de paie roz, cu un minuscul girofar în vârf. Din jumătate în jumătate de oră, lua un corn turtit şi sufla din răsputeri în muştiucul de aramă, scuipând prin pâlnie un behăit tânguitor, deosebit de dizgraţios.

Astfel deghizat, cocoţat pe aripa dreaptă a camionului său multicolor, oferea imaginea liniştitoare a unui traficant ce-şi chema clienţii cu semnale de trompetă, conform celui mai pur obicei al contrabandiştilor din deşert... Partea dinapoi a vehiculului, însă, era mai puţin inocentă. Toată suprafaţa blindajului anti-explozii fusese badijonată cu vopseaua cauciucată oferită cu atâta generozitate de Hoogleborn. Etanşeitatea cuirasei era totală, Lisiah verificând-o în mai multe rânduri. Mai mult, consultând prospectul, observase că sergentul amplificase considerabil riscurile produsului. Nici o undă nu traversa învelişul unei suprafeţe goale de cel puţin treizeci de centimetri pătraţi, iar dezagregarea materiei nu intervenea decât după nouăzeci de ore, ceea ce oferea o marjă de siguranţă de aproape o zi. Lisiah determinase cu precizie poziţia celui mai apropiat oraş minier, treizeci de ore de drum ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a o calma, neexistând aşadar nici un motiv de îngrijorare.

Înainte de a se cocoţa pe capota vehiculului, cu goarna în mână, trebuise să-l ascundă pe Killer, dându-i să înghită o pilulă de somnifer, căci animalul dădea semne prea mari de agitaţie. Acum, câinele dormea în adâncitura unei dune,

ascuns sub o pânză de camuflaj. Soarele cobora spre asfinţit, Lona trebuia să apară cât de curând.

Suflă în trompetă, azvârlindu-i în vânt mugetul de mamut în rut. La început, crezu că era o vibraţie a aerului prea încins, apoi, o halucinaţie datorată prea marii luminozităţi a solului, dar nu se înşela. Cineva venea spre el. O femeie goală, cu păr roşu. Lona.

I se puse un nod în gât şi trebui să înghită, pentru a putea vorbi pe tonul vesel adoptat întotdeauna de traficanţi. Agitându-şi braţele, începu cântecul trocului, parodie grosolană şi jignitoare după cel al vânătorii:

— Troc, troc, troc! Troc imediat, troc cu aur sau hering sărat, dar troc, troc, troc, troc imediat!

La sfârşitul cupletului, în general, clientul trebuia să anunţe natura schimbului solicitat.

Lona se rezemă de un far. Avea tot trupul acoperit cu o peliculă fină de praf uscat. În anumite locuri, crusta începuse să crape, dându-i alura unei foarte frumoase mumii cu pielea deshidratată crăpată într-o infinitate de răni minuscule.

— Mi-e foame şi sete, murmură ea cu vocea răguşită de nisipul drumului, îmi trebuie tablete, cât mai multe tablete. Voi fi a ta, pentru orice vrei...

Lisiah se îmbufnă, simulând cu credinţă şiretlicul parşiv al negustorului preocupat să-şi tragă clientul pe sfoară.

— Nu eşti prea grasă, declară el din vârful buzelor, parc-ai fi un iepure după o săptămână de colici. Îmi plac femeile cărnoase, să le poţi frământa...

Lona închise ochii; părea la capătul puterilor. O secundă, Lisiah se ruşină de comedia pe care o juca.

— Sunt destul de drăguţă dacă mă spăl, insistă ea, şi-apoi mă pricep la pat, toţi comercianţii mi-au zis-o. Ştiu să sug, şi-apoi... Cum ziceţi, voi? Sunt bună de... sodomizat? Da, asta e: bună de sodomizat. N-ai să regreţi. Încearcă-mă.

Stingherit, Lisiah se prefăcu a sta pe gânduri.

— Patruzeci de tablete, declară el.

Lona scutură negativ din cap, părul aureolându-i-se de praf.

— Nu, şaizeci, mai puţin nu.

Sărind la pământ, Lisiah se învârti în jurul tinerei femei ca şi cum ar fi evaluat plăcerile pe care le putea căpăta de la acel trup descărnat.

— Cincizeci, mârâi el, le iei sau pleci.

Femeia încuviinţă, cu o mică mişcare a bărbiei.

— Vino în spate, îi ordonă el, duşurile sunt sub perdeaua roşie. Mănâncă şi odihneşte-te o oră, după care vom vedea ce ştii să faci.

Lona îl urmă, rezemându-se de marginea camionului. O luă în braţe, ajutând-o să urce pe treaptă, dar el rămase afară. Mişcându-se ca o somnambulă, traversă cabina, devorând din ochi tabletele nutritive-hidratante din care Lisiah desfăcuse un pachet de trei sute, pe un platou cromat.

Covoarele groase dădeau locului aspectul unei locuinţe, mai fiind şi două pufuri şi o saltea gonflabilă de la armată.

— Te las, mormăi el, bate în perete când eşti gata.

Apăsă butonul de închidere şi încuie circuitul dintr-o mişcare a cheii. Portiera pneumatică şuieră, obturând partea dinapoi a camionului ca uşa blindată a unui seif. Peste o secundă, tânăra femeie avea să dea la o parte perdeaua roşie, descoperind că nu acoperea decât o cutie mare de carton goală, iar atunci urma să se întoarcă spre ieşire, dar era prea târziu. Pereţii vehiculului aveau să-i înăbuşe ţipetele. Prefera astfel...

Se despuie de costum, înjurând.. Rolul pe care-l jucase îi displăcea în cea mai mare măsură. Poate ar fi trebuit să-l asculte pe Hoogleborn şi s-o omoare pe Lona cu un glonţ în ţeastă, aşa era mai curat! Smulse abţibildurile cu gesturi ample, furioase, şi le călcă în picioare. O secundă, rămase cu fruntea rezemată de tabla vehiculului, pândind un urlet, un plânset, dar peretele era prea gros. Ridică din umeri: ce-l apucase? Dezgustul?

Trebui să înfrunte dorinţa crescândă de a deschide uşa,

pentru a o doborî pe Lona cu un glonţ între ochi. O moarte curată, simplă. Fără păcăleli. Dar nu mai putea face să gliseze batantul. În acel moment, undele de frică născute din descărcările de adrenalină se repercutau de stratul reflectorizant cu care vopsise carcasa. Întredeschiderea uşii n-ar fi reuşit decât să preschimbe deşertul într-o maree de lavă. Suspină şi se duse să-l recupereze pe Killer de sub acoperitoare. Animalul tocmai se trezea din amorţeală, împleticindu-se ca un căţelandru bolnav, cu botul în pământ, labele îndoite şi coada între picioare. Lisiah trebui să-l ridice pe braţe în cabină. La orizont, soarele apunea, iar un vânt uscat presăra geamurile cu cristale tăioase de cuarţ. Lisiah aruncă o scurtă privire spre cronometru: cincisprezece ore... Întinsese vopseaua protectoare cu cincisprezece ore înainte, ceea ce-i lăsa trei zile pentru a ajunge la colonia minieră Ghan-Taar. Dacă nu-l încetinea nici o problemă tehnică, totul ar fi trebuit să se rezolve în şaizeci şi două de ore. Porni motorul. Şi dacă îl imobiliza o pană neaşteptată, în mijlocul deşertului? O pană ireparabilă? Se cutremură. Când eşti vânător, mai bine să nu te gândeşti niciodată la aşa ceva! Motorul hurui, părând în perfectă stare. Killer se culcase din nou, la picioarele fotoliului. Totul mergea bine, de ce Dumnezeu nu reuşea să se destindă?

Lona îşi înfundă faţa în faldurile perdelei roşii. Frica se răspândea prin ea ca o otravă arzătoare. Prinsă! Căzuse prinsă! Când descoperise înşelăciunea, sperase că explozia de nitrolynă produsă de surpriza ei avea să răstoarne camionul, eliberând-o. Dar nu se întâmplase nimic. Nedumerirea nu făcea decât să-i înteţească groaza. De ce nu zbura în bucăţi vehiculul? De ce undele de spaimă emise de creierul ei nu mai deşteptau mânia solului? Din pricina oboselii, poate, sau a epuizării? Numai asta putea fi explicaţia... Simţi lacrimile inundându-i obrajii şi, pentru prima oară în viaţa ei, nu făcu nimic pentru a şi le reţine. Unde era dusă? Spre sala de disecţie a vreunui institut, fără nici o

îndoială! Acolo unde savanţii pământeni decorticau după placul inimii craniul almohanilor, pentru a le pătrunde secretul! Auzise adeseori vorbindu-se despre aceste locuri ale morţii şi torturii, unde „Prădătorii” erau predaţi ca nişte cobai de rând, contra unor sume despre care se zicea că erau fabuloase. Cercetătorii ştiinţifici nu se zgârceau niciodată cu preţul de achiziţie a „specimenelor”, mai cu seamă când acestea erau încă în viaţă. Dar misterele Almohei erau bine păzite.

Se culcă pe patul gonflabil şi-şi strânse genunchii sub bărbie. Hopurile drumului făceau să se surpe grămada de tablete nutritive puse pe tava strălucitoare. Se întrebă dacă avea curajul să reziste ispitei. Fiecare cub de pastă era probabil drogat, pentru a putea fi scoasă din temniţă fără dificultăţi. Consumând fie şi doar unul singur, n-ar fi făcut decât să se ofere călăilor, legată de mâini şi de picioare. Nu! Trebuia să-şi păstreze controlul asupra ei înseşi. Până la capăt...

Frica îi revenea, agitându-i fălcile cu un tremur spasmodic. Îşi trase peste cap perdeaua roşie, ca un copil la trezirea dintr-un coşmar. Nici o explozie nu tulbura înaintarea camionului. Urlă, cedând panicii. Odinioară, ar fi dat orice pentru a scăpa de puterea ei asupra nitrolynei, iar astăzi se înfricoşa la gândul că şi-o pierduse.

Vehiculul mergea înainte, insensibil faţă de ţipetele ei, maşină sinistră care cu fiecare învârtitură de roată o apropia tot mai mult de strălucirea orbitoare a scalpelelor.

Îşi pierdu cunoştinţa.

Lui Lisiah îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină ochii deschişi. Efectul stimulentelor se estompa, lăsând loc oboselii.

Totuşi, nu avea deloc timp să doarmă. Abia dacă-şi putea îngădui o siestă de două ore la jumătatea drumului. Căută în buzunarul bluzonului tubul turtit, pescui din el încă două drajeuri şi le depuse pe limbă. Un cârcel tenace i se instalase călare pe ceafă, tăindu-i vertebrele ca un fierăstrău, imediat ce dădea să-şi răsucească gâtul.

Când în ambrazura parbrizului se ivi buchetul verde al unei oaze, se hotărî să poposească atâta timp cât să-i treacă oboseala. Killer sări la pământ de cum se deschise portiera. Părea să-i fie încă destul de greu a-şi sincroniza mişcările labelor şi scotea limba cusută pe care setea i-o uscase ca pe o bucată de piele veche. Lisiah urină îndelung, cu faţa spre deşert. Excitantele – de proastă calitate – îi încetineau reflexele, cufundându-l într-o torpoare vecină cu beatitudinea. Avu nevoie de cinci minute interminabile pentru a se încheia la şliţ; nasturii de metal şi butonierele îi dansau sub ochii ce-l usturau de somn, schimbându-şi locurile şi partenerii în acordurile zumzetului din urechi. Când înălţă capul, câinele era ocupat să sfarme un pepene verde între fălcile sale fortificate. Fructul zemos trosnea sub dinţii de crom, lăsând să se scurgă un lichid roşiatic, deosebit de săţios. Cu o altă ocazie, Lisiah ar fi pedepsit animalul pentru o asemenea imprudenţă, dar azi era nevoit să admită că şi lui i-ar fi plăcut să mestece miezul răcoros al pepenilor de nisip, atât de tare îi uscase praful beregata. Făcu un pas înainte, întinse mâna, apoi se reculese. Condiţionarea sa de vânător era mai puternică, iar spaima încălcării codului îi învinse imediat plăcerea ospătatului. Îşi frecă ochii, inspirând din răsputeri.

— Haide, plecăm!

Killer se supuse, cu o secundă întârziere. Lisiah îşi reproşa greşeala de neiertat pe care o comisese. Ar fi trebuit să pună la încercare energizantele înainte de începutul operaţiunii, ştia prea bine că centrul rulant era plin de produse expirate, de ce nu fusese mai precaut? Emoţia vânătorii, bineînţeles! Nici o secundă nu se gândise că putea ieşi ceva prost... Nătărăul! Fusese un neghiob jalnic. Se aşeză la volan şi porni maşina. Cronometrul de bord arăta trecerea timpului, marja de siguranţă se topise deja ca îngheţata la soare. De-acum încolo, trebuia să conducă neîntrerupt, cu pedala apăsată la maximum, rugându-se ca nici o furtună de nisip şi nici o crustă de cuarţ putred să nu-i încetinească deplasarea.

Lona îşi dădu dintr-o dată seama că rupea cu dinţii perdeaua roşie şi avea gura plină cu fâşii de stofă. Scuipă, mânjindu-şi bărbia cu salivă şi scame de catifea. Frica îi comprima tâmplele tot mai mult cu fiecare secundă, ca o menghină pe care un călău invizibil o strângea cu încă un ghivent[10]. Panica îi inunda spiritul, înghiţind orice proces raţional, aducând cu sine imagini ale laboratoarelor, electrozilor, bisturielor, depărtătoarelor. Simţea deja fierăstrăul muşcând din oasele calotei sale craniene, acele sondelor scormonindu-i măduva spinării pe toată lungimea, cateterele strecurându-i-se în abdomen. Căutau să-i învingă sterilitatea, testând pe ea cele mai infame tipuri de spermă, fără a cruţa nici o sămânţă animală. Avea să trăiască în ritmul inseminărilor, al analizelor, grefelor, electroşocurilor. Aveau să-i distrugă creierul zonă cu zonă, în speranţa de a localiza centrul de control asupra nitrolynei, răpindu-i succesiv auzul, mirosul, văzul, paralizându-i membrele unele după altele... Spaima îi comprima pântecul în spasme dureroase, şi-şi dădu seama că urinase pe salteaua pneumatică. Brusc, nemaiputând rezista, se aruncă spre perete, lovind cu pumnii, zgâriind vopseaua cu mişcări prelungi ale unghiilor. Sub ghearele ei oţelite, pelicula ca un cauciuc subţire se desprindea fâşii-fâşii, *lăsând să apară metalul strălucitor al panoului dezgolit*. Nu-şi mai aparţinea, rupea, zgâria, scobea, ca un animal înfricoşat care caută să-şi croiască drum. Aşchii cenuşii şi moi i se înfipseseră în tot trupul ud de sudoare, cu degetele julite de buloane lăsând dâre lungi de sânge pe blindajul camionului. *Şi deodată*...

Lisiah percepu imaginea cu coada ochiului. Mai întâi fulgerul, ţâşnind din podeaua cabinei, ridicând câinele în aer, apoi burta animalului umflându-se ca un balon de piele, plesnind precum un dovleac... Măruntaiele lui Killer îl împroşcară într-

[10] Șanț elicoidal regulat făcut pe suprafața interioară sau exterioară a unei piese cilindrice ori conice, care permite înșurubarea acesteia cu o piesă similară; filet.

un şuvoi greţos, împrăştiindu-i-se pe faţă, pe mâini, în ciucuri cleioşi şi calzi. Apoi, animalul ricoşă pe tabloul de bord, percutând direcţia. Drumul începuse imediat să se onduleze în faţa barelor de şoc, în timp ce nisipul era crăpat de cratere enorme, flori negre strălucitoare. Lisiah începu să tragă frenetic de volan, cramponându-se de cercul de bachelită[11] care-i luneca printre degetele slinoase. Din spate se propagă un şoc surd, urmat de un zăngănit de fiare, şi înţelese că una dintre şenile se rupsese. Vehiculul nu mai înainta decât intermitent, cutremurându-se sub descărcări. Flăcări lingeau geamurile, după care portiera din dreapta fu lovită de o detonaţie formidabilă. Lisiah acţionă disperat ştergătoarele, dar parbrizul rămânea înnegrit de funingine, orb. Cabina era deja plină de fum, care-i sfâşia beregata cu accese de tuse dureroase. Fără blindajul camionului, ar fi murit de douăzeci de ori. Cu braţele îndoite peste chip, nu mai încerca decât să se apere, având oribila senzaţie de a fi prizonier într-un tanc rătăcit pe un câmp de mine. Habitaclul se deforma, planşeul crăpat lăsa să se zărească drumul, cu pâlniile sale presărate de tăciuni roşiatici. Pe când Lisiah se zbătea în mijlocul mărunţaielor câinelui ce continua să se golească în ritmul hurducăturilor, camionul de treizeci de tone părăsi drumul, afundându-se într-o depresiune. Lisiah fu smuls din fotoliu, placat de tavan, pentru a cădea apoi la loc. În momentul când camionul atinse solul, capota se ridică, strivind acoperişul cabinei şi scaunul şoferului, iar Lisiah fu imobilizat sub o încâlceală de bare metalice răsucite. Se mai produse o ultimă zguduitură, apoi se lăsă tăcerea, tulburată numai de şuierul vântului. Abia atunci îşi dădu seama Lisiah că avea coapsa străpunsă dintr-o parte în alta şi sângele care-i înroşea pantalonul era al lui, nu al lui Killer.

Încercă să se mişte, dar resturile fotoliului îl ţineau ţintuit la

[11] Rășină sintetică obținută prin tratarea formolului cu fenol, utilizată ca materie plastică pentru confecționarea unor obiecte tehnice sau de uz casnic.

sol ca gratiile unei cuşti. Înţelese că avea să se golească de tot sângele, fără a putea ajunge la trusa de prim ajutor, şi înjură, cu fălcile încleştate de furie. Fumul începea să se împrăştie, dezvăluind un peisaj ca după bombardament. O întindere de cratere, bucăţi de metal heteroclite, un far... Mirosul nitrolynei împuţea văzduhul. Lisiah încercă să se ridice, şi simţi ceva sub degete. Patul puştii. De ce îşi pierduse vopseaua puterea izolatoare? De ce se îndopase Killer cu fructe? De ce...

Fatalitate. Toţi hăituitorii o sfârşeau la fel. Te crezi mai bun decât ceilalţi, şi apoi, într-o zi... Hoogleborn avea dreptate. Ar fi trebuit s-o doboare pe Lona fără a-şi asuma nici un risc. Să fi tras, respectând distanţa de protecţie. Să... Scrâşnetul de nisip răscolit îl făcu să întoarcă încet capul. Lona cobora încet panta dunei, cu părul în vânt şi o lucire de spaimă în ochi. În timp ce privirea ei parcurgea peisajul devastat cu tot atâta dezgust ca şi cum ar fi fost un câmp de luptă, sânii cu areole brune şi mari i se ridicau într-un ritm accelerat.

Lisiah apucă în mână carabina, trase de închizător, o luă pe Lona la ochi...

Zgomotul glonţului urcând prin interiorul ţevii se repercută într-un ecou metalic, iar Lona rămase nemişcată, cu pupilele contractate, scrutând întunericul cabinei.

„Va arunca totul în aer”, îşi spuse Lisiah, „dar voi avea timp să trag.” Degetul său alunecă până la trăgaci. Colimatorul îşi imprima cruciuliţa neagră pe pieptul tinerei femei. Lona nu se mişca, stând cu ochii aţintiţi spre cei ai vânătorului, calmi, fără pic de ură...

„Să se care!” mugi în gând Lisiah, „să se care de-aici, sau să întoarcă naibii capul!”

Transpiraţia i se acumula în sprâncene, prelingându-i-se de-a lungul nasului cu picături mari, sărate. Practic, nu doborâse niciodată un Prădător, ascunzându-şi oroarea de a ucide sub alibiul banilor. Dar premiul dublu vărsat pentru fiecare pradă livrată vie nu explica totul. Departe de el gândul...

Pierduse mult sânge, vederea i se împăienjenea, degetele îi deveneau insensibile. Nu-şi mai simţea carabina în mâini, îşi pierdu cunoştinţa chiar în momentul când Lona porni pe panta dunei, spre el.

Când întredeschise pleoapele, era rezemat de flancul îndoit şi negru al camionului. Lona tocmai termina să-i bandajeze coapsa. Pe nisip zăceau comprese maculate de sânge, precum şi câteva seringi insensibilizante. Mâinile tinerei femei se mişcau peste pansament, consolidând bandajul cu bucăţi mari de leucoplast. Remarcă dintr-o dată praful cenuşiu acumulat sub unghiile ei pilite. *Zgâriase vopseaua*! De ce nu se gândise la această posibilitate? Idiot, devenise complet idiot!

— Urâtă rană, observă Lona, ridicând capul. Mi-e teamă să nu se infecteze.

Lisiah făcu un gest vag cu mâna.

— De ce nu m-ai abandonat? reuşi el să articuleze, în ciuda arsurii febrile a buzelor.

Lona ridică din umeri.

— Sunt la fel ca tine: nu-mi place să omor.

Îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Capitolul VI

Lisiah şi-a petrecut următoarele trei zile după accident într-un delir înrudit cu coma. În anumite momente, conştiinţa i se desprindea din mocirlă, înota cu greutate spre suprafaţă printr-un nor de mâzgă ce acoperea totul, spărgea în sfârşit valurile moi născute din frisoanele febrei pentru a găsi faţa gravă a Lonei, cu pometii ei înalţi şi ochii reţinuţi, ce atrăgeau atenţia. Din acele momente de scăpare, păstra un cumplit sentiment de greaţă, căci abia scosese gura că şi trebuia să se scufunde înapoi în adâncurile umede, în valurile cu creste groase, ca şi cum l-ar fi atras ceva în jos. Se zbătea, îşi scuipa ultimele bule de oxigen, se îneca, totul cu o infinită lentoare. Algele îl înhăţau, strecurându-şi limbile vegetale până în cele mai mărunte dintre orificiile naturale ale trupului său. Urla. Atunci, mâna Lonei i se depunea pe frunte, îi fărâmiţa între dinţi o tabletă hidratantă, înfigea acul unei noi injecţii. Fără ea, ar fi murit în douăsprezece ore, o ştia perfect. Căldura şi nisipul favorizau răspândirea cangrenelor galopante, a septicemiilor, şi destui vânători pieriseră pe drum, în urma rănilor. Când îşi recăpătă în sfârşit cunoştinţa, observă că Lona îl îngropase pe Killer la o oarecare distanţă, iar vântul începuse să acopere mormântul. Îi fu recunoscător. Din camion nu mai rămăsese mare lucru. Exploziile împrăştiaseră roţi, bucăţi de tablă şi din motor, ca piesele unui joc de construcţie. Pereţii de metal sfâşiat se căscau ca nişte plăgi cu marginile periculos de tăioase. Lona adunase tot ceea ce le era necesar pentru a supravieţui: tablete nutritive, pături, haine, trusa farmaceutică, legând toate proviziile pe un cărucior electronic – un minitransportor pe care Lisiah îl utiliza uneori pentru încărcarea camionului. Ridicându-se într-un cot, o văzu cum ieşea din cabina şoferului, împingând cu ambele mâini portiera, torsionată. Se îmbrăcase cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni, şi-şi ascunsese părul sub un fes tricotat militar. Toate, alese din „garderoba” lui Lisiah. Astfel

încotoşmănată, putea fi confundată cu oricare stopistă. Se simţi mai uşurat.

— Instrumentele de reperare sunt inutilizabile, spuse ea, îngenunchind la picioarele lui. Busola electronică, sextantul, n-a mai rămas nimic din ele. De radio, ce să mai vorbim. Cât despre armă...

Îi întinse carabina. Maşinal, Lisiah încercă să acţioneze închizătorul dar maneta chiulasei, îndoită, nu-l mai asculta. Se întrebă dacă puşca se stricase accidental, sau dacă tânăra găsise mai prudent s-o scoată din uz, lovind-o de pietre.

— De ce nu m-ai abandonat? lăsă el să-i scape, cu un oftat agasat. Nu-i răspunse imediat, verificând buna stare a hainelor pe care probabil abia atunci le îmbrăcase. Nefiind deloc obişnuită să umble acoperită astfel de materiale textile, uitase să-şi închidă fermoarul pantalonilor. Lisiah îi atrase atenţia. Se conformă, fără pic de jenă.

— Nu te-am lăsat să putrezeşti aici fiindcă am nevoie de dumneata, spuse ea în sfârşit. Voi traversa deşertul în compania dumitale. Dumneata eşti un vânător rănit, eu sunt o stopistă. N-o să ne deranjeze nimeni. Îmi datorezi atâta lucru, fără mine acum ai fi fost deja mort.

Lisiah ridică din umeri:

— Nu va fi atât de uşor pe cât crezi! Vrei să te întorci înapoi, aşa-i? Să depăşeşti linia hăituirilor şi să coborî spre sud, într-o regiune care se consideră debarasată de Prădători? Nu vei reuşi să te infiltrezi în nici un oraş, cel mai mic incident te va face să-ţi pierzi controlul. Te vei da de gol.

Fata se întoarse, împingându-şi sub bonetă o şuviţă roşcată care-i scăpase.

— N-am chef să discut cu dumneata despre asta, comentă ea, rece. Acum te-ai întremat îndeajuns ca să porneşti la drum?

— Okay, mârâi el, să mergem. În orice caz, nu trebuie să rămânem aici, sticla ar putea atrage traficanţii, şi atunci n-aş mai da multe parale pe pielea noastră.

Lona înclină din cap, aruncând o privire neliniştită spre uriaşele plăci de cuarţ vitrificat care reflectau razele soarelui ca nişte adevărate oglinzi.

Strălucirea lor se zărea fără-ndoială de departe. Lisiah se strâmbă; de când Statul interzisese comerţul cu sticlă sălbatică, contrabandiştii colcăiau peste tot, neezitând nici o secundă pentru a doborî concurenţii sau martorii ocazionali, şi nu era recomandabil să întârzii pe locurile unei vitrificări accidentale ca aceea care înflorea în acel moment împrejurul craterelor înnegrite, aşternând peste fiecare pâlnie un singur strat translucid, de o puritate ca a cristalului.

Superstiţiile puseseră imediat stăpânire pe sticla naturală, conferindu-i mii de puteri, unele mai insolite decât altele. Tăiat după o formă rotunjită şi acoperit cu argint pe o faţă, cuarţul vitrificat alcătuia, după cum se spunea, veritabile oglinzi magice, care nu reflectau nici o imagine. Oglinzi oarbe, goale, deschizându-se spre un hău strălucitor şi fără limite. Totodată, unii pretindeau că aceste oglinzi deţineau facultatea de a reflecta trăsăturile persoanelor ameninţate de o moarte iminentă. Un pământean bogat îşi căptuşise cu ele toată sala de recepţii a reşedinţei. Acea galerie a oglinzilor fusese supranumită „salonul întâlnirilor nedorite”, iar vizitatorii se înghesuiau înăuntru din snobism, cu frica în pântec şi mâinile umede, terorizaţi de gândul că puteau descoperi dintr-o dată, în plin mijloc al întinderii argintate, un chip familiar, prea familiar. *Propriul chip*! Dar galeria nu se golea niciodată, tinerii îndeosebi dădeau năvală, sfidând oglinda cu mari rafale de invective, interpelând suprafaţa mută, înjurând-o chiar. Uneori, apărea o siluetă, mai întâi tulbure, apoi din ce în ce mai clară. Atunci, peste mulţimea invitaţilor se lăsa liniştea, degetele se strângeau pe cupele cu şampanie, mâinile sfărâmau ţigări sau fursecuri fară a-şi da măcar seama. Apoi, chipul se detaşa în profunzimea oglinzilor şi era identificat fără efort cutare sau cutare noctambul celebru. Aerul era populat de suspine ciudate şi cineva

pronunţa fraza rituală: „*Ne părăsiţi deja*?” Un formidabil hohot de râs risipea spaima şi, pe când muribundul fugea în parc, orchestra îşi dezlănţuia alămurile în exorcisme răsunătoare.

Dar sticla era folosită şi sub formă de geamuri sau ochelari. În acest caz, transparenţa prezenta alte virtuţi. Dacă te hotărai să examinezi lumea prin ferestre sau lentile acoperite cu misterioasa materie, aveai surpriza să descoperi chipurile oamenilor din jur la vârsta morţii lor. Astfel, o fetiţă dobândea înfăţişarea unei bătrâne cu trăsături zbârcite, o tânără amantă îşi etala pe cearşafuri nuditatea unui trup devenit adipos, monstruoasă suprapunere de cordoane albicioase legănându-se nesigure. Masca anilor se lipea peste orice, punându-şi stigmatul ca un verdict. O casă devenea un maldăr de moloz, o grădină, un vălmăşag de buruieni. Uneori, mâna femeiască apropiindu-se de sexul tău se acoperea de pete hepatice, iar în alte momente, *nu se schimba*. Atunci, cu o tresărire, o priveai pe prietena agăţată de cot, crezând o clipă că uitaseşi să-ţi pui funeştii ochelari, duceai mâna la ochi... Vai! Lentilele erau într-adevăr pe nas, declarându-şi sentinţa implacabilă. De altfel, privind puţin mai de aproape, observai riduri abia perceptibile pe fruntea tinerei femei, indicii ale unui uşor decalaj, ale unei amânări. Cât...? Cinci ani? Zece? *Da*, *chiar prinse în fasciculul lentilelor magice*, *anumite chipuri nu se schimbau*, *dezvăluindu-şi într-o clipă înfiorătoarea apropiere a decesului*, *scadenţa imediată*. Dar infernala ispită care-i asalta fără excepţie pe purtătorii de ochelari-miraculoşi era aceea de A SE PRIVI ÎN OGLINDĂ... Câţi oameni trăiau bântuiţi astfel, făcând mari ocoluri pentru a nu se zări în oglinda de la baie, sau, dimpotrivă, apropiindu-se pe furiş, zi de zi, cedând pas cu pas morbidei dorinţe de A ŞTI?

Lisiah nu putuse niciodată să verifice cu ochii lui autenticitatea fenomenului, dar ştia că, în cercurile sus-puse, fusese dezavuată practicarea unor asemenea aberaţii. Din acel moment, comerţul cu superstiţii fusese prohibit riguros şi

oricine se lăsa prins în flagrant delict era imediat supus pedepsei corporale. Totuşi, traficul nu încetase numai pentru atâta lucru, asemenea curiozităţi valorând pe Pământ munţi de aur, şi nu trecea o zi fără ca o navă de contrabandă să nu încerce a pleca. Mulţi vânători nenorocoşi se reconverteau la căutarea plăcilor de cuarţ vitrificat, desprinzând cristalele cu lovituri de daltă pentru a le ascunde sub podeaua dublă a camionului.

Lisiah se culcă pe căruciorul electric, căruia captatoarele solare îi asigurau o autonomie nelimitată. Piciorul amorţit de anestezice nu-l făcea să sufere dar, dacă nu se înşela, odată ce avea să se epuizeze conţinutul farmaciei, nu-i mai rămânea decât să-şi muşte buzele pentru a nu urla. Lona se instală pe locul conductorului şi manevră manetele. Micul vehicul porni, cu viteză redusă, printre dune.

— Ne vor trebui două secole ca să ieşim din deşert! gemu rănitul. Nu-ţi dai seama?

Tânăra femeie ridică din umeri:

— Poate ne vor culege colegii dumitale, nu? Vânătorii nu-şi ajută niciodată prietenii naufragiaţi? Ca măsură de prevedere, ar fi bine să-ţi înveţi rolul. Sunt stopistă, şi mi s-a spus că şoferii le tutuiesc întotdeauna pe stopiste. Okay?

Lisiah lăsă să-i scape un mormăit neinteligibil. Îşi pierdea minţile. Ce făcea? De ce intra în jocul acelei fete... al acelei prăzi? Îi salvase viaţa, fie, dar în fond nu din vina ei fusese rănit?

„Evident”, îşi spuse, „mi-ar putea răspunde că nu trebuia s-o urmăresc!” Fără ea, nu mai era nimic de capul lui. Dacă se hotăra dintr-o dată să-l arunce la poala unei dune, dintr-o lovitură de picior, urma să moară în cel mult o zi, cu ochii arşi de soare şi piciorul umflat de secreţii putride. Strânse din pumni, închizând ochii. De o parte şi de alta a capului său, ţăcănitul şenilelor intona un cântec mecanic de leagăn. Adormi neîntârziat, doborât de calmante.

Începând din acel moment, timpul încetă să mai existe.

Fiecare zi părea complet copiată după cea dinainte. Mergeau în derivă, la întâmplare, ghidându-se vag după stele, contrazicându-se asupra direcţiei de urmat sau identificării cutărui şi cutărui reper. Invariabil, Lisiah se cufunda într-o muţenie ostilă, iar Lona începea o incantaţie de nemulţumire, cu sonorităţi stranii.

Noaptea, se lipeau unul de altul pentru a se feri cât de cât contra viforniţelor şi ciuleau urechile, pândind cu nelinişte maşinile traficanţilor care brăzdau câmpia începând cu apusul soarelui. Cu răsuflarea scurtă, auzeau scrâşnetul sculelor pe sticlă, loviturile precise ale ciocanelor sau înjurăturile oamenilor, când li se întâmpla să se taie. În pofida acestor alerte necontenite, Lona reuşea să-şi păstreze controlul nervilor, spre marea mirare a lui Lisiah care, dacă s-ar fi aflat în locul tinerei femei, ar fi provocat o catastrofă fără precedent, la cât era de crispat. Dar hoţii de oglinzi nu reprezentau decât una dintre multiplele corporaţii de umbre care populau deşertul, şi amândoi fugarii cunoşteau acest lucru.

Într-o seară, înconjurau masa năruită a unei dune, când partea din faţă a căruţului ajunse pe o roză de nisip albastru profund, ale cărei faţete reflectau scânteietor lumina.

— O piatră cu ecou, murmură Lona, culegând amalgamul de cuarţ, credeam că nu se mai găsesc.

Cea mai mică piatră cu ecou se vindea pe sub mână contra unor sume fabuloase, Lisiah o ştia, după ce negociase şi el două, în timpurile de început ale vânătorii. Înaintea decretului guvernamental de interdicţie, bijutierii tăiaseră mii de pietre asemănătoare, montându-le în inele sau medalioane de factură barocă, pe care oamenii obişnuiau să le ofere în dar cu ocazia ceremoniilor de botez sau căsătorie. Bijuteriile aveau curioasa facultate de a înregistra, ca nişte veritabile magnetofoane, toate cuvintele pronunţate în prezenţa lor. Rozele de nisip beau sunetele, imprimându-şi-le pentru veşnicie în structura lor moleculară, captând conversaţiile,

murmurele, şuşotelile unei vieţi întregi. Îşi urmau stăpânii, ca nişte microfoane invizibile, în toate deplasările, balansându-se la capătul unui lanţ de aur, prin valea dintre doi sâni, sau aruncând focuri de pe inelarul câte unei moştenitoare bogate. Fiecare şevalieră, fiecare camee reprezentau astfel mii de ore de înregistrare, tone de bandă magnetică acoperite cu cuvinte de la un capăt la altul. „Viaţa mea nu s-a pierdut complet”, îi explicase lui Lisiah o bătrână, „toate amintirile mele, bune sau rele, toate peripeţiile existenţei mele sunt aici, în acest mic glob de sticlă: ţipetele pe care le-am scos la naştere, cântecele horelor copilăreşti, visurile, confidenţele celor mai bune prietene. Prima mea întâlnire şi zgomotul umed al sărutului, la sfârşitul serii. Freamătul ierbii, ţipătul fecioriei mele pierdute şi, poate, răsuflarea băiatului de deasupra mea? Şi vorbele, cuvintele, zi după zi. Râsetele, disputele, ţipetele de plăcere întreţăiate cu numele amanţilor. Câţi, oare, sunt aici, în acest medalion pe care pot să-l ţin în căuşul palmei! Nimic nu s-a şters, am păstrat totul. Glasurile celor dispăruţi, momentele de fericire. Minut cu minut...”

Bijuteriile cu amintiri cunoscuseră un succes fără precedent, fantastica lor memorie a sunetelor transformându-le în obiecte ale unui fetişism nesănătos. „Nu lăsaţi nimic să dispară!” proclamau pancartele giuvaergiilor, „nici legămintele, nici suspinele!” Uneori, când întâlnea câte o femeie tânără şi frumoasă, lui Lisiah i-ar fi plăcut să străpungă intimitatea perlei ce i se legăna la gât, sfărâmând-o dintr-o lovitură de călcâi şi îmbătându-se cu secrete de alcov, şoapte umede, cereri amoroase desfrânate...

Când purtătorul cuarţului murea, tradiţia cerea ca inelul sau colierul să fie depus la picioarele mormântului, într-o nişă specială, inviolabilă. Apoi ruda cea mai apropiată spărgea roza de nisip cu ajutorul unui ciocan de argint, restituind fluxul cronologic al înregistrării. Şi, în timp ce sicriul cobora în pământ, răsuna glasul puţin cam nazal al ginecologului, anunţând: „E fetiţă (băiat)!”, urmat fără întârziere de

plânsetele noului-născut, şi firul continua să se desfăşoare, fără a omite nici un detaliu. Dar totul se stricase când adepţii bijuteriilor din deşert începuseră să invadeze progresiv cu mormintele lor cimitirele municipale. Lisiah se putuse apropia odată de un asemenea „câmp de ultimă odihnă”, din care se înălţa o nemaiauzită cacofonie de conversaţii amestecate. S-ar fi zis că se certa o mulţime întreagă, înlănţuindu-şi fără discernământ gemete de împerechere şi suspine de jale, cuvinte de bun venit şi blesteme. Totuşi, cimitirul era pustiu, Lisiah se asigurase de asta. Numai cuarţurile, în lăcaşurile lor funebre, îşi vomau necontenit roadele anilor de înregistrări permanente, umplând locurile cu o vitalitate falsă. Trebuise să fugă, cu mâinile la urechi. Nu peste mult, departamentul de stat interzisese comercializarea rozelor de nisip, întru marea bucurie a prinţilor pieţei negre, care au găsit astfel o ocazie suplimentară de îmbogăţire.

Spre sfârşitul săptămânii, rezerva de morfină epuizându-se, Lona a devenit obligată să rărească injecţiile. Lisiah a început să sufere. Cu chipul supt de durere şi mâinile strânse pe barele căruciorului pentru a atenua şocurile, nu-şi mai descleşta dinţii. Cu speranţa de a-i alunga durerile din gând, tânăra a început să-i povestească adolescenţa ei pe Almoha. I-a relatat totul: despre maestrul Zâ, despre încercarea cu capodopera, poporul ales, Nath... Lisiah nu-şi credea urechilor.

— Vrei să spui că voi aţi semănat munţii, pădurile, ca pe nişte boabe de mazăre? întrebă el cu glas sugrumat. E imposibil!

Făcând eforturi să nu-şi piardă răbdarea, Lona îi vorbi despre geoagronomie şi despre proasta calitate a seminţelor care antrenaseră proliferarea nitrolynei pe tot cuprinsul planetei.

— În loc să plantăm paradisul, am creat infernul, conchise ea, într-un anume sens e normal să plătim azi pentru greşeala comisă. Nu te joci de-a ucenicul vrăjitor, fără riscuri.

Lisiah îi ceru amănunte despre poporul ales, dar fata îşi

recunoscu neputinţa de a-i răspunde, iniţierea ei fiind întreruptă înainte de a fi atins ultimele trepte ale cunoaşterii. Îşi dădea perfect de bine seama că rănitul îi asculta afirmaţiile cu cel mai mare scepticism, coborând fiecare dezvăluire la nivelul basmelor femeieşti sau al superstiţiilor. Ar fi vrut să se arate mai convingătoare, dar înţelegea fără greutate cât de dezlânată şi obscură putea să pară povestirea ei. S-ar fi zis că era o şaradă incompletă, un rebus trunchiat. Poate că Nath ar fi ştiut să aducă o lumină nouă asupra tuturor acelor lucruri. Cu condiţia, însă, de a fi acceptat să vorbească. În fond, iniţierea îl punea pe un plan superior...

Noaptea, Lisiah scruta cerul, încercând să corecteze deriva vehiculului, dar nu se putea desprinde de senzaţia că se învârteau în cerc. Proviziile li se terminau, căruciorul dădea semne de oboseală. Curând, aveau a fi constrânşi să urmeze drumul oazelor, să se alimenteze cu fructe-capcană. Lona devenea bombă şi detonator totodată, şi era suficientă o alarmă falsă, un accident imprevizibil, pentru a face să explodeze burţile amândurora ghiftuite cu pulpă de mango. Aveau să sfârşească precum Killer, cu buricul transformat în crater şi intestinele deşertându-se pe nisip. Pentru a-şi alunga aceste gânduri sumbre, Lisiah o întrebă pe tânăra femeie dacă auzise vorbindu-se despre deşertul de sticlă.

— Se povesteşte că un meteor s-a prăbuşit în plin deşert, îi explică el, era o sferă de foc complet incandescentă şi, în momentul impactului, căldura a vitrificat nisipul şi dunele pe mai mulţi kilometri pătraţi, transformându-le în oglindă. De departe, s-ar părea că e un lac, dar când te apropii, observi că poţi merge pe suprafaţa lui fără nici o greutate. Solul s-a metamorfozat în oglindă, o oglindă mare cât o câmpie!

Lona făcu o mutră abătută, după părerea ei nu era vorba decât despre o legendă creată în întregime de către traficanţi. A doua zi, suflă un vânt puternic, şi au trebuit să renunţe la înaintare, pentru a se adăposti sub pături. Când vântoasa s-a îndepărtat, au descoperit, barând orizontul, un formidabil

curcubeu-de-nisip. Semicercul albăstrui, înalt de câţiva kilometri, se detaşa cu claritate peste norii pe care-i străpungea dintr-o parte în alta. Era un fenomen destul de rar, datorat capriciilor curenţilor aerieni a căror putere de aspiraţie ridica nisipul în văzduh, dându-i forma unei linii curbe asemănătoare cu traiectul unui banal curcubeu. În acelaşi timp, puterea de sucţiune era atât de mare, încât firele de cuarţ sau siliciu sfârşeau prin a se suda unele de altele, constituind un tunel de o duritate comparabilă cu a betonului.

— E ca un pod peste lume, şopti Lona, poţi să te caţări şi să mergi pe el. Cel puţin, atâta timp cât continuă să sufle curentul de aer, căci de îndată ce se opreşte vântul, nisipul redevine fluid. Vai de nefericitul care a riscat escaladarea!

Lisiah nu reuşea să-şi desprindă ochii de fenomen. O secundă, se imagină pe sine însuşi, lunecând pe podul de nisip ca pe o ramă de montagne russe, înghesuit pe fundul unui vagonet multicolor. Şi nu-şi putu stăpâni un surâs.

Veritabil parc de atracţii naturale, câmpia dunelor îşi dezvăluia zi cu zi fantasmagoriile. Lisiah devenea puţin câte puţin tot mai conştient că nu ştia nimic, sau aproape nimic, despre această planetă stranie. Până atunci, trăise la fel ca toţi vânătorii, la adăpostul camionului, ghemuit între pereţii de metal pământean, singurul care nu conţinea nitrolynă (şi care se vindea la preţul aurului, căci se găsea din ce în ce mai greu), observând exteriorul numai prin fanta îngustă a ambrazurilor parbrizului, fără să pună piciorul pe sol decât pentru a-şi imobiliza prada. Astăzi, rănit, neprotejat, atingea cu degetul însăşi esenţa lucrurilor.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, mirosul fetid ce se răspândea din pansamente nu-l lăsa să-şi mai facă nici o iluzie cu privire la starea piciorului. Infecţia se întindea, iar trusa de prim ajutor era goală. Febra nu întârzie să-i revină, în forţă, înfierbântându-i obrajii şi pleoapele.

— Nu trebuie să adormi! striga Lona, zgâlţâindu-l cu

brutalitate. Când încetezi să lupţi, răul progresează!

Avea, desigur, dreptate. Lisiah îi ordonă să vorbească, să-i relateze din nou istoria mănăstirii, a capodoperei distruse.

Fata se execută fără crâcnire. Apoi, veni rândul lui. Îşi scoase mănuşile, dezvăluindu-şi în plin soare mâna neagră, pentru a expune fantasmele care îl torturau de ani în şir. Tânăra începu să-i pună întrebări, obligându-l să gândească, să combată toropeala care-i cuprindea creierul.

Într-o noapte, îşi făcuseră tabăra la poala unei movile, când pe Lisiah îl trezi din somn o bizară impresie de lumină. Părea că o rază îi traversa pleoapele închise. Se ridică într-un cot, dând pătura în lături. La vreo douăzeci de metri, drept înainte, o tânără fată în rochie de mireasă stătea cu spatele rezemat de o dună şi braţele pline de flori. „Delirez”, îşi spuse el, dintr-o dată scăldat în sudori reci, „sunt halucinaţiile dinaintea morţii!” În faţa lui, mireasa surâdea, aranjându-şi faldurile voalului ca pentru o fotografie, dând la o parte o buclă blondă ce-i scăpase din diadema care îi încununa fruntea. Deodată, dispăru, înlocuită de un chelner în smoking, care ţinea în mâna întinsă un platou încărcat cu cupe de şampanie.

— Lona! ţipase, înnebunit de groază.

Femeia se ridică la auzul lui, intrând imediat în alerta. Şi, după cum mijea ochii, Lisiah înţelese că şi ea descoperise incredibilul spectacol. Mireasa luase locul ospătarului. Râdea, urmată de doi cavaleri de onoare, care încercau s-o facă să înghită o enormă felie din tortul de nuntă. Avu loc o busculadă, şi un pocal cu şampanie căzu. Fără nici un zgomot. Abia atunci, Lisiah observă că întreaga scenă se desfăşurase în tăcerea cea mai deplină, ca un film fără sunet. De altfel, acum, când se dezmeticise, personajele care se agitau la picioarele dunei i se păreau curios de plate.

— Ce-i asta? întrebă el, punând mâna pe umărul Lonei. Un miraj?

Fata clătină din cap:

— Nu, o simplă proiecţie în două dimensiuni. Ai auzit vorbindu-se de fibre optice, nu? Sunt fibre de sticlă care pot transporta lumina pe distanţe de kilometri întregi, fără ca aceasta să slăbească. Se întrebuinţează pentru a se transmite informaţii de tot felul prin cabluri submarine: telefon, informatică, televiziune. În mod normal, emisia de lumină se produce cu ajutorul unui laser; regeneratoarele situate din loc în loc compensează slăbirea semnalelor. Din reflexie în reflexie, raza luminoasă parcurge toată întinderea reţelei, până la receptor. Pe Almoha, capriciile naturii au vrut ca subsolul să fie parcurs de conductori similari. Ţes un lanţ fibros prin nisip, pe sub picioarele noastre, traversând planeta dintr-o parte în alta. Sunt filoane de siliciu sau cuarţ născute din căldură şi din nisip, cu o asemenea calitate de refracţie încât nu au nevoie nici de laser, nici de repetitoare pentru a transmite imaginea pe care au captat-o. S-ar putea spune că sunt fibre optice sălbatice. Cablul natural al cărui capăt îl vezi acolo, în josul dunei, trebuie să brăzdeze tot deşertul, coborând până foarte departe spre sud, trecând pe sub păduri, oraşe, munţi, pentru a ieşi undeva la antipozi, într-un scuar sau o grădină, sub forma unei moviliţe de nisip. Un bazin, poate, unde vin să se joace copiii. Când soarele e destul de puternic, fibrele înregistrează scena ce se derulează în zona lor şi o transportă până aici, la milioane de kilometri distanţă, chiar în inima pustiului. Nunta la care asişti se desfăşoară în acest moment la celălalt capăt al planetei, unde acum e ziuă. Nimic mai simplu...

Îi aruncă o privire ironică, iar Lisiah înţelese că probabil avea un aer absolut tâmp. Se culcă la loc, bombănind, cu privirea îndreptată spre ecranul improvizat. Peste o oră, mireasa şi nuntaşii părăsiră peluza, fiind înlocuiţi de un bătrânel cu ochelari şi baston, apoi de un gardian orăşenesc în uniformă. Absurditatea unei asemenea proiecţii îl făcu pe Lisiah să izbucnească într-un râs nervos. Tocmai descoperise voyeurismul pe scară planetară! De ce, sfinte Doamne,

fasciculul nu ieşea pe o plajă liniştita, într-unui din acele mici golfuri unde cuplurile nelegitime veneau să facă dragoste la adăpost de privirile curioşilor? Cel puţin, ar fi putut să se amuze şi el un pic!

Petrecu următoarea jumătate de oră imaginându-şi că o gigantică pânză de păianjen alcătuită din fibre optice îşi urzea plasa pe sub pământ, spionând fiecare oraş, fiecare litoral, şi că el – Lisiah – stătea instalat în mijlocul reţelei, pe un fotoliu pivotant, studiind întreg universul fără ştirea nimănui!

Adormi cu această viziune onirică, alimentată de torpoarea febrei.

A doua zi, au mâncat ultima tabletă hidratantă. Îşi pierduseră complet simţul de orientare şi se deplasau la întâmplare, cu speranţa de a tăia calea unui hăituitor. Câmpia, însă, rămânea tăcută, nici un zgomot de motor – fie şi îndepărtat – neamestecându-se cu şuierul vântului. Încercaseră să-şi însemneze drumul, pentru a se asigura că nu se învârteau în cerc, dar vântul sirocco ştergea totul, acoperind bolovanii şi pietricelele, condamnându-i la rătăcire în labirint. Lisiah, practic, nu mai suferea; piciorul rănit îşi pierduse sensibilitatea.

— Sunt bun de amputat! gemea el, în momentele de luciditate.

Peste patruzeci şi opt de ore, Lona hotărî să poposească la umbra unei oaze. Băură şi mâncară, fără o vorbă. Mestecau fructele zemoase, la fel de prudent ca şi cum ar fi fost îmbucături de T.N.T. Când îşi simţi stomacul îngreunat, Lisiah fu cuprins de o cumplită panică. Ar fi făcut orice, pentru a putea voma şi defeca imediat.

— Nu intra în panică! îl preveni Lona. Eu sunt foarte calmă...

Totuşi, peste cincisprezece minute, o cuprinse o diaree de origine psihosomatică şi trebui să-şi scoată pantalonii pentru a se ghemui după un tufiş. Nici Lisiah nu se prezenta mult mai grozav. Cu ochi hăituiţi, îşi fixa ombilicul de parcă ar fi privit un câmp de mine.

— Dumnezeule, bombăni el, da' voi ce mâncaţi la mănăstirea aia?

Lona se îmbufnă, ridicându-şi pantalonii pe coapse.

— Tablete. Confreria avea provizii, multe provizii. Cât să-ţi ajungă pentru câteva vieţi la rând. Toate s-au pierdut, când pământenii au dat semnalul de luptă.

— Nu vă atingeaţi niciodată de fructe?

— Ba da, dar pe vremea aia îmi era mult mai uşor să mă stăpânesc. Nu riscam să mă aleg cu un glonţ în cap de la colţul fiecărei dune!

Preferă să nu insiste. Lona umplu o ploscă, din baltă.

— Dacă ai probleme, arunc-o cât de departe poţi, îl sfătui ea, întinzându-i recipientul.

Căruciorul îşi reluă hurducările nehotărâte. Dintr-o dată, Lisiah se hotărî să pună întrebarea care-i ardea buzele:

— Dar unde aţi fost înainte de a venit să modelaţi Almoha? Doar aţi venit de undeva, nu? Nu v-aţi născut aici!

Tânăra ridică din umeri, cu fatalism:

— Ţi-am mai spus: cu toţii am fost spălaţi pe creier. Memoria mea începe cu confreria, Almoha, deşertul... Înainte, n-a fost nimic. E ca un blocaj, un fel de zăvor mental.

— E o nebunie! răcni Lisiah, trăgându-şi pătura peste cap.

Odată cu lăsarea nopţii, au întâlnit o soră cu şorţ alb, care împingea un landou unde se agita un copil obez. Femeia se aşeză pe o bancă, îşi aranjă poziţia bonetei albe şi începu să tricoteze, în timp ce ţâncul începea să-şi arunce una câte una jucăriile pe jos. Lisiah preferă să închidă ochii. Cinematograful fibrelor optice nu-l mai interesa. A doua zi, a izbucnit furtuna, fără s-o fi putut prevedea după nici un semn. Orbită de rafalele tăioase, Lona comise o manevră greşită. Căruţul coborî duna, cu şenilele blocate, după care se răsturnă cu un trosnet sinistru, pulverizând celulele solare dispuse în faţă. Lisiah se rostogoli în praf, apucă glezna femeii şi se agăţă de ea. Intre timp, vântul nisipos redusese vizibilitatea până la trei metri, strecurându-se în haine, zgâriind pielea. Lona se

chircise, cu genunchii la bărbie şi mâinile împreunate pe ceafă.

— Trebuie să găsim un adăpost! urlă Lisiah. Altfel, ne jupoaie de vii!

Nu exagera. Într-unul sau două rânduri, avusese ocazia să examineze trupul câte unui vânător prins într-o furtună de nisip. Mitralierea necontenită cu pietricele îi lacerase pielea mai eficient decât o gigantică descărcare de alice. Tânăra se lăsă trasă de mână, cu privirea ştearsă, complet apatică.

Lisiah înţelese că încerca să-şi domine frica, retrăgându-se într-o stare de somnambulism voluntar. Nu-i mai adresă nici un cuvânt şi începu să înainteze săltând pe piciorul nevătămat. Rafalele îi biciuiau spatele, sfâşiindu-i cămaşa. Uneori, câte o piatră i se înfigea în piele, smulgându-i obscenităţi sau gesturi furioase. Încerca să reconstituie mental configuraţia peisajului pe care îl străbătuseră, căutând să localizeze adânciturile de teren, găurile în stânci. Lona îi atârna de mână grea ca o ghiulea de tun. Se lăsa târâtă, cu ochii închişi, şi pometii şi fruntea zebraţi de zgârieturi. Lisiah avu un moment de intensă descurajare, fiind cât pe ce să se aşeze în mijlocul viforului. Apoi, piciorul rănit îl trădă şi se prăbuşi înainte, spre coasta apropiată a dunei. În clipa când palmele i se afundară în versant, auzi un trosnet surd şi se rostogoli în întuneric. Avu nevoie de un minut întreg pentru a-şi da seama că nu mai simţea suflul vântului pe trup, nici muşcăturile nisipului. O chemă pe Lona, ţipătul răsunând cu ecou, ca sub bolta unei catedrale. O dună goală pe dinăuntru! Intrase în pântecul unei dune bolnave. Una dintre acele movile pe care un fenomen inexplicabil le evacua încet din interior, transformând îngrămădirea de praf într-un soi de capitoliu întării, cristalizat. Se târî spre gaură. Lona rămăsese în acelaşi loc, stând în picioare, în furtună. Rafalele nisipoase îi făcuseră bucăţi tricoul, dezvelindu-i sânii sub şocurile pietrelor. Părea complet insensibilă. O apucă de încheietura mâinii şi o conduse în interiorul dunei.

Simunul a suflat trei zile în şir, acoperind soarele până la a îneca deşertul într-o noapte permanentă. De cum s-au regrupat la adăpostul conului de întuneric, Lona a ieşit din strania ei indiferenţă. Întrucât se temea de tenebre, s-a cuibărit lângă Lisiah, iar tânărul – în contact cu carnea aceea netedă – nu şi-a putut ascunde tulburarea. Afară, prăpădul devasta câmpia, răzuind oazele, acoperind camioanele vânătorilor rătăciţi.

— Nu vom mai regăsi căruciorul, murmură tânăra, cu voce voalată, nisipul îl va fi înghiţit complet. Mi-e sete. Ai putut să păstrezi plosca?

— Nu, i-am dat drumul când m-am rostogolit în gol. După aia, a fost prea târziu, nu mai vedeam nimic.

Tăcură, economisindu-şi saliva. Somnul îi doborî şi adormiră, sudaţi unul de altul, pachete de muşchi maltrataţi, vârstaţi de zgârieturi. Foarte repede, pe Lisiah îl cuprinse febra, aducând obişnuitul ei şuvoi de halucinaţii şi imagini morbide. Visă o baltă clipocind, un pârâu cu apele în creştere...

Când Lona se trezi în sfârşit din toropeală, observă că hainele i se îmbibaseră de sudoarea companionului ei.

— Dormi? întrebă ea, atingându-i fruntea. Arzi...

Lisiah râse dureros.

— Mi-e aşa de cald c-am să vitrific nisipul sub mine! Aud zgomote de apă... Tu nu? Ascultă! E ca un şipot de picături.

Femeia îşi scoase tricoul, începând să-l şteargă pe faţă şi gât. Simţi cu vârfurile degetelor că avea buzele crăpate şi limba i se umflase, ca un limax de carton ce-i astupa gâtul asemenea unui bulgăre de carne moartă. „O să moară.” Certitudinea i se înscrise în spirit cu linii de foc şi trebui să apeleze la toată ştiinţa ei pentru a potoli hula de panică în care sistemul nervos ameninţa să i se dezlănţuie. Deodată, înţelese că se temea de singurătate. Se obişnuise cu prezenţa lui Lisiah, ca şi cum ar fi fost un animal familiar, iar ideea de a se regăsi iarăşi singură în deşert îi producea în suflet un val de groază.

„Iată ceva ce nu corespunde deloc cu învăţămintele maestrului Zâ”, îşi spuse ea cu amară ironie, „dacă aş judeca într-adevăr logic aş combate această veleitate de ataşament, lăsându-l pe vânătorul ăsta să agonizeze până la capăt. Poate chiar sacrificându-l...”

Câteva ceasuri mai târziu, vântul slăbi în intensitate, iar Lona auzi ecoul unui clipocit înălţându-se sub bolta de nisip. Tresări, nevenindu-i să creadă. Apropiind pleoapele, sondă penumbra, atentă la cel mai mic reflex. După un minut, i se păru că întrezăreşte pe sol o pată mai închisă la culoare şi aruncă un pumn de pietricele în direcţia ei. Un „pleosc!” sonor răspunse acestei iniţiative.

— Avem apă! se bâlbâi ea, scuturându-l pe Lisiah. Este o groapă cu apă, acolo, în faţă! Suntem salvaţi!

Mâna rănitului i se încleştă pe încheietură, arzătoare şi uscată:

— Nu te-atinge... Nu înainte să se lumineze de ziuă...

— Dar...

— Nu! Aşteaptă lumina...

Lisiah tăcu, epuizat. Lona se întrebă dacă avertismentele tânărului aveau vreun temei real. Poate că delira, iar în acest caz, fiecare minut ce trecea era pierdut. Se hotărî să-i încalce sfatul şi porni spre băltoacă. Furtuna care se îndepărta degajase cerul, lăsând să se infiltreze o slabă lumină cenuşie. Acum, se distingeau pereţii cristalizaţi ai capitoliului, cercul aproape perfect al bazei acestuia. Întinse mâna spre groapa cu apă.

— Nu!

Glasul lui Lisiah răsunase ca în sala unei gări pustii, întoarse capul. Se ridicase în coate şi zgâria pământul.

— Ascultă-mă, pentru Dumnezeu! mugi el. Nu te-atinge de lichid până n-ai sondat nisipul de jur împrejur! Fă-o, îţi explic pe urmă...

Căzu la loc, cu sufletul la gură. Perplexă, Lona începu să-şi înfigă degetele în sol, din loc în loc, descriind un cerc care

avea în centru mica baltă unduită de valuri mărunte. Deodată, îşi retrase mâna şi şi-o şterse de pantalon. Atinsese o piele goală şi călduţă, îngropată la câţiva centimetri sub suprafaţă.

— Aici e... ceva! anunţă ea, cu voce sugrumată.

— Scoate-l, ordonă Lisiah, nu rişti nimic, câtă vreme nu atingi lichidul.

Femeia se conformă, înlăturând nisipul cu palmele şi înfruntând valul de repulsie care o cuprinsese. Scoase uşor la lumină masa palidă şi moale a unui animal cu ochii închişi. Un fel de cârtiţă gigantică, înzestrată cu labe săpătoare şi gheare puternice. Un apendice prelung îi ţinea loc de gură, înfundându-se în nisip ca o conductă de canalizare inelată.

— Balta, explică Lisiah, groapa cu apă: e saliva lui! Are un rât în formă de tub, care secretă saliva într-o gaură din piatră, până se acumulează o băltoacă. Dacă ai fi băut, soporificul conţinut în lichid te adormea pe loc şi cădeai cu capul în gaură. Acolo, sucurile digestive începeau să te dizolve fără să-ţi dai seama măcar, transformându-te într-o pastă. Enzimele te-ar fi asimilat complet, lichefiindu-te bucată cu bucată. Aşa se hrăneşte el. Mulţi i-au căzut în capcană, crezând că găsiseră un nou izvor sau o oază în curs de uscare.

Lona clătină din cap:

— Dar pe Almoha nu există animale...

— Nu provine de pe Almoha. E un sugător marţian, scăpat de pe o navă-circ care s-a prăbuşit în deşert, acum trei ani. Câteva specimene cu viaţa încetinită s-au aclimatizat. Dai peste ele din când în când...

Pe ultima silabă, glasul i se stinse, şi-şi coborî pleoapele. Lona rămase tăcută, luptând cu deprimarea. După încă o oră, când vântul încetase complet, ieşi pentru a încerca să regăsească plosca, dar peisajul fusese atât de răscolit încât nu mai recunoscu împrejurimile şi nu reuşi să repereze locul accidentului. Reveni la dună, ferindu-se de căldura soarelui în plină ascensiune. Oboseala o doborî de cum se culcă. Visă că

descoperea, parţial îngropată în nisip, trusa de ucenic vrăjitor a camaradului ei, Nath. Spărgând fiolele una câte una, crea un lac, o pădure, o livadă, rezolvând totodată şi problemele supravieţuirii. O treziră gemetele lui Lisiah, care dădea din cap într-o parte şi-n alta. Îşi spuse că, pe o rază de sute de kilometri, oazele fuseseră nimicite, gurile de apă astupate de furtună, şi că nu mai aveau nici o şansă să scape, în afara unui miracol... În chip curios, întâmpină cu detaşare această certitudine.

Se târî spre deschizătura dunei şi se instală acolo pe burtă, cu coatele în nisip şi privirea pierduta în gol. Întinderea albastră dansa sub ochii ei, aerul vibra de căldură, deformând liniile, agitând tot peisajul într-un ciudat cutremur silenţios. În clipa când dădea să închidă pleoapele, avu o vedenie: un stol de baloane multicolore luându-şi zborul peste orizontul dunelor...

— Ce oră e? bâigui Lisiah, care-şi recăpătase cunoştinţa.

— Nu ştiu, văd nişte baloane...

— Nişte ce?

— Baloane. Dar s-a sfârşit, au zburat. Roşii, albastre. O halucinaţie, un miraj. Firesc, e foarte cald.

Lisiah păru să se ghemuiască, în căutarea somnului. O spumă albă îi mânjea gura la colţuri. Deodată, se săltă, cu ochii ieşiţi din cap.

— Baloane! gâfâi el. Nu e un miraj! E centrul rulant! Trebuie să se afle foarte aproape. Să mergem în întâmpinarea lui, repede, e singura noastră şansă de scăpare!

Lona înţelese că nu glumea. Îşi luă tricoul rupt, îl îmbrăcă, se asigură că părul roşu nu-i ieşea de sub bonetă şi îl trase pe Lisiah afară.

— Eşti stopistă, şopti el, îţi trebuie un nume. Elsy, sau... Lise. Da, Lise e bine. Eşti independentă, nu aparţii nici unui sindicat. Am în buzunarul de la piept o cartelă magnetică, îţi dau codul. Pune să mă îngrijească şi creditează costul tratamentului. Reţine o cameră şi să nu ieşi până nu vin eu

după tine. Ia tranchilizante, dormi, dar mai ales nu te arăta...

Lona îl luase în cârcă şi înainta, de bine de rău, în timp ce el o potopea cu sfaturi şi recomandări.

— Începând din clipa când te voi fi introdus în centru fară a te denunţa, voi fi la fel de vinovat ca tine. Înţelegi? Nu lăsa niciodată să ţi se vadă părul, încearcă să ţi-l vopseşti în lavaboul de la hotel...

Cu muşchii încordaţi, tânăra înainta pas cu pas, controlându-şi respiraţia, alungând orice urmă de fierbere din vene. Se miră că încă mai putea să transpire, când pielea ei dobândise de atâtea zile exact consistenţa pergamentului vechi. Sudoarea îi ardea ochii. În ceafă, simţea răsuflarea horcăită a lui Lisiah.

— După ce cumpărăm un camion nou, îndruga rănitul, spălăm putina cât putem de repede...

Lona strânse din dinţi, sucindu-şi gleznele prin găurile deşertului.

— Nu mai pot... gâfâi ea şi căzu în genunchi.

— Urlă, îi comandă Lisiah, ţipă! Cheamă în ajutor! Au detectoare ultra-sensibile, reglate pe frecvenţa omenească...

Acum, vacarmul centrului rulant părea foarte aproape, aşa că începu să dea din braţe, vociferând cuvinte fără şir. Peste câteva minute, umbra cubului o acoperi, enormă. Lisiah îi strânse mâna, în semn de complicitate, şi desenă rapid în nisip cifra-cheie a contului magnetic, după care o şterse cu o mişcare bruscă a palmei. Zarurile erau aruncate. Lona văzu o navetă desprinzându-se din masa oxidată a antenei mobile, pentru a porni în direcţia lor.

— Vor fi aici în cinci minute, murmură ea, cu gâtlejul dintr-o dată uscat.

Lisiah dădu din cap. Da, în cinci minute. Cu atât mai bine, sau mai rău...

Capitolul VII

Lisiah mângâie cu vârfurile degetelor umflătura violetă a cicatricii ce-i înstela coapsa. Cusute grosolan, buzele plăgii coborau în zig-zag de la şold până la genunchi, sub forma unei crăpături sângerii de un estetism îndoielnic. Doctoriţa făcu un gest vag cu mâna, înlăturând obiecţia neformulată a pacientului. Era o femeie slabă, de vreo cincizeci de ani, cu coc. Stetoscopul îi atârna peste oasele pieptului, oscilând de la vârful unui sân la celălalt, atunci când se apleca.

— Cicatricea va dispărea în opt zile, anunţă ea căutându-şi ţigările, v-am implantat un regenerator. E o tehnică nouă, costisitoare, dar infailibilă. Ţesuturile vă erau necrozate de la bazin până la gleznă, în mod normal eraţi bun de amputat. Cu regeneratorul, celulele vi se vor reconstitui progresiv. Proliferarea accelerată va înlocui cărnurile distruse, muşchii, nervii. Mâine, veţi fi deja capabil să vă deplasaţi, cu ajutorul unui baston. Nu mai rămâne decât o singură problemă: să vă extrageţi unitatea de regenerare la data recomandată, neapărat! Dacă depăşiţi termenul, piciorul vi se va dezvolta, va creşte. Veţi începe să şchiopătaţi. Piciorul dumneavoastră îşi va depăşi perechea cu trei centimetri, cu opt, zece... Pe scurt, piciorul vi se va alungi la nesfârşit, ca o creangă care creşte. Când genunchiul dumneavoastră drept va ajunge la nivelul gleznei stângi, veţi deveni un fenomen de bâlci! Debarasaţi-vă de acceleratorul celular peste douăsprezece zile, e limita ultimă. După aceea, nu mai răspund de nimic. În ajunul scadenţei, o să vă apară un tatuaj în formă de cruce pe dosul mâinii. Este singurul semnal cu care vă pot dota...

— Se întâmplă de multe ori ca pacienţii să uite? se nelinişti Lisiah.

Femeia elimină un nor de fum albastru...

— Cu cei din categoria dumneavoastră, e mai bine să fim prudenţi. Se găseşte mereu câte unul care rămâne în pană în deşert, cu o zi înainte de extracţie. Sunt găsiţi peste zece zile,

cu un braţ sau un picior lung de zece metri, şi mai au obraz să se plângă!

— Okay! răspunse el, împăciuitor. N-am să uit...

Căută cu vârful degetului umflătura regeneratorului, pe faţa interioară a coapsei. Un cilindru cât o ţigaretă, poate puţin mai mare. Când înălţă capul, doctoriţa îi întorsese spatele. Lisiah se ridică imediat în cot şi pianotă cifra-cheie a contului bancar pe consola instalată la căpătâiul patului. Numerele se desenară în mijlocul ecranului, anunţând o sumă ridicol de mică. Înjură. Operaţia îi secătuise toate economiile, lăsându-l aproape pe loc lefter. Nici nu mai putea fi vorba de a cumpăra un camion nou...

Timp de peste un minut, îşi consumă saliva cu obscenităţi diverse. Fără bani, situaţia avea să devină rapid disperată. Lipsit de vehicul, urma să se pomenească degradat la rangul de autostopist, obligat să cerşească o îmbarcare. Mai rău: avea să devină prizonier al centrului rulant! Se zisese cu părăsirea cubului, pentru a se evapora în deşert; trebuia s-o ascundă pe Lona, să evite curiozitatea altor cerşetori... Cât timp aveau să reziste? Tânăra femeie urma să sfârşească inevitabil prin a comite o gafă, cel puţin dacă tensiunea nervoasă permanentă nu-i răpunea nervii, făcând-o să se trădeze. În acel caz, pielea lor nu mai făcea nici o para chioară. Urmau să fie hăituiţi prin tot centrul, cu puştile în mâini, în concertul de urlete ale câinilor înnebuniţi de urmărire. Strânse din dinţi, dintr-o dată inundat de sudoare. Pentru moment, Lona se ascundea într-o cameră a hotelului robotizat de la etajul cinci al antenei de aprovizionare.

Nu mai ieşise din celulă de aproape cinci zile, hrănindu-se cu mâncare din platourile servite de distribuitorul automat, evitând orice contact, orice întâlnire. Lisiah aruncă din nou o privire spre contul bancar. Derizoriu! N-aveau să se poată ascunde la nesfârşit în fundul unui hotel. De îndată ce i se epuiza creditul, roboţii însărcinaţi cu poliţia locuinţelor închiriate urmau să-i expulzeze, aruncându-i în stradă. Atunci,

nu le mai rămânea decât să se alăture comunităţilor de autostopişti ce sălăşluiau în apropierea sasurilor de plecare, dormind pe dalele caroiate ale parkingurilor, pândind o îmbarcare, un favor din partea conductorilor. Bărbaţii încercau să-şi afirme cunoştinţele de mecanică, talentele de căutători. Femeile, anatomia... Era o cloacă fără nume, pe care serviciul de ordine o tolera în măsura în care se rărea mâna de lucru. Domneau mizeria şi legea celui mai puternic, făcând din prostituţie şi violenţă reguli generale. Fetele aparţineau toate câte unui susţinător sau clan în contul căruia îşi vindeau farmecele hăituitorilor solitari, în intervalul unei campanii de vânătoare. Lisiah se întrebă câte zile ar fi reuşit Lona să rămână incognito, într-o asemenea hazna. Cu un oftat de descurajare, se prăbuşi la loc pe pernă. Poate ar fi fost mai bine să-i amputeze piciorul? Contemplă tavanul aproape un sfert de oră, după care reveni la consolă şi apăsă câteva taste. Pe ecran defilă lista vehiculelor, cu ofertele de vânzare. Acestea din urmă, puţin numeroase, proveneau cel mai adesea de la vânătorii ghinionişti, dornici să-şi schimbe meseria. Odată ce-şi vindeau camionul, se retrăgeau şi debarcau la proxima escală, peste un an, doi, în afară de cazul că-şi găseau de lucru la bordul centrului rulant, ceea ce rămânea destul de dificil, roboţii monopolizând cele mai diverse profesiuni. Dacă nu aveai cunoştinţe specializate şi deosebit de vandabile, erai sortit şomajului celui mai definitiv.

Lisiah stinse consola. Preţurile enunţate sfidau bunul simt. Furtul unui vehicul ţinea de domeniul fanteziei, toţi proprietarii fiind fişaţi electronic. Pentru a părăsi sasul de plecare, şoferul titular trebuia să-şi aplice palma pe un analizator digital. Altfel, panoul de ieşire nu pivota. Nu, nu exista nici o scăpare. Strânse din fălci, gândindu-se la reacţiile Lonei, căreia îi spusese că achiziţionarea unui nou mijloc de locomoţie n-avea să prezinte nici o dificultate.

Când închise ochii, uşa glisă, făcându-i loc unui bărbat înalt. Hoogleborn Ventura. *Sergentul*. Lisiah îşi simţi instantaneu

palmele umezindu-se.

— Deci, n-ai prins-o, constată grăsanul, lăsându-se să cadă la picioarele patului. Nici tu...

Lisiah făcu o mutră. În piept, inima i se lovea de coaste într-un ritm din ce în ce mai nebunesc.

— Ţi-ai mai pierdut şi camionul, observă sergentul, o să te coste scump expediţia asta. Ce-ţi face piciorul?

Ridică din umeri. Ochişorii iscoditori ai lui Hoogleborn îi scrutau chipul.

— Ai rănit-o? întrebă coordonatorul general. Ai rănit-o, asta e, şi a avut timp să reacţioneze. Te credeam trăgător mai bun. Probabil că operaţia ţi-a supt toate lovelele, ai să te trezeşti pe jantă. Dacă vrei, încerc să-ţi aranjez o îmbarcare, dar nu trebuie să te-arăţi exigent, ţi-ai pierdut toate cărţile bune. Nici măcar puşcă nu mai ai!

Făcu o pauză, înghiţi în sec şi reveni la atac:

— Ai atins-o nasol? Ar putea să supravieţuiască rănii? Zi, pentru Dumnezeu!

Se ambala. Vinişoarele albastre de pe tâmple îi palpitau spasmodic.

— Era într-un hal fără de hal, se hazardă Lisiah, slăbită, la capătul puterilor. Cred că de-atunci şi până acum a şi murit. Sângera mult, dar n-am mai reuşit să mă ţin după ea...

— O fată te-a adus aici, din câte-am auzit, îl întrerupse brusc sergentul. Credeam că nu-ţi plac stopistele?

Lisiah se rugă ca năduşeala să nu-nceapă să-i şiroiască pe frunte.

— Am adunat-o din deşert. O lăsase baltă un şofer. Un sadic, îi era frică de el.

Hoogleborn râse sardonic:

— Nici nu mă mir. Sper că va şti să-ţi fie recunoscătoare. Poate o să facă trotuarul ca să te repună pe linia de plutire?!...

Tăcu, strâmbându-se. Ochii îi străluceau de furie reţinută.

— Nu mi-ai adus-o pe Coama roşie, micuţule, mormăi el. Mă

dezamăgeşti. Mă dezamăgeşti mult. Mă întreb chiar dacă nu cumva îmi vinzi gogoşi. N-ai încercat de câteva ori s-o prinzi vie? Dacă încercând asta ai încurcat-o, regret că nu ţi-ai lăsat boaşele pe-acolo. Parol!

Se lăsă un moment de tăcere, greu de ameninţări, după care uriaşul se ridică făcând să trosnească somiera. Înainte de a ieşi pe uşă, se mai întoarse o dată...

— Nu mi-ar plăcea să aflu că m-ai dus cu zăhărelul, făcu el pe un ton îngheţat, deloc nu mi-ar plăcea. Încheiaserăm un acord, aveam cuvântul tău. Coama roşie moartă, în schimbul premiului complet, am zis. Poate că dacă o interoghez pe fata aia care te-a salvat, o să aflu adevărul. Nu?

Se răsucise pe călcâie. Lisiah cunoscu un minut de panică intensă. Fabulaţia Lonei n-ar fi rezistat niciodată verificărilor pe ordinator. Toţi pasagerii centrelor rulante figurau într-un fişier informatic centralizat. Vânători, stopişti... Toţi. Lui Hoogleborn nu i-ar fi fost deloc greu să descopere că numele fals sub care se prezentase Lona nu exista. Şi dacă, din nenorocire, observa părul roşcat al tinerei femei...

Lisiah se repezi la consolă. Programă codul de apel al hotelului. Primi imediat legătura cu camera Lonei. Observă că stătea în afara unghiului vizual al obiectivului, prudentă, fără să-i apară pe ecran decât braţul şi umărul.

— Eu sunt, şopti el, pleacă imediat. Goleşte-mi contul la primul distribuitor de monedă. Ne vedem pe bulevardul central.

Întrerupse comunicarea, întrebându-se dacă Hoogleborn avea cunoştinţă despre mesaj. Clătină din cap, agasat. Sergentul încă nu pusese să-l spioneze. Îşi scoase bluzonul din dulap şi-l îmbrăcă. Fusese destul de prudent pentru a comanda diverse haine de la distribuitorul general şi se putu echipa fără probleme. Pe spătarul unui scaun stătea rezemat un baston; îl luă şi ieşi pe culoar, şchiopătând. Piciorul nu-l mai durea, în patruzeci şi opt de ore, cel mult, nici nu mai avea nevoie de cârjă. Măcar atâta lucru câştigase. Nimeni nu-i

dădu atenţie. Intră în primul ascensor sosit, fără ca vreo infirmieră să-i fi pronunţat numele. Ce-avea să facă, odată ajuns la parter? Ce putea face cu Lona? Ce...

Alungă întrebările care-l asaltau şi ieşi din cabină de cum şuierară uşile. Vacarmul bâlciului îi dădu o secundă ameţeli, aşa că trebui să se sprijine în baston, închizând ochii. O mână îl apucă de braţ.

— Te simţi rău?

Era Lona, cu boneta trasă până pe sprâncene.

— Am părul tot roşu, spuse ea, remarcându-i privirea, am încercat să-l vopsesc, dar produsele nu se prind...

Lisiah o puse la curent cu evoluţia situaţiei, fără să-i ascundă în nici un fel gravitatea problemelor. În jurul lor se îmbulzea mulţimea, compactă, călcând în picioare confetti murdărite. Deodată, Lisiah avu impresia că era urmărit; întoarse capul, scrutând cât mai discret posibil cohorta de petrecăreţi. Nu-i trebui decât o secundă pentru ca privirea să i se fixeze asupra unei fete blonde, cocoţată în vârful unui manej. Purta un costum de chelneriţă, constând dintr-o minijupă cu franjuri, cizme albe şi o vestă de cowboy ce-i dezvăluia sânii goi, prea grei. June! Un nod neplăcut îi crispă stomacul. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească.

— E mai bine să ne despărţim, îi şopti el Lonei, urcă la băile publice, sunt deschise toată noaptea. Închiriază pentru patru ore un salon. Voi încerca să găsesc o ascunzătoare. Dă-mi jumătate din bani.

Lona îi strecură în mână un sul de bancnote şi plecă fără să mai privească înapoi.

— Ia te iută! se auzi vocea batjocoritoare a lui June în spatele lui. Ne-am găsit o nouă amică? Credeam că nu-ţi plac stopistele.

— E cea care m-a adus, aruncă Lisiah pe un ton voit nepăsător, am avut un accident.

— Ştiu, trânti blonda, mestecându-şi eternul chewing-gum, s-a comentat cam peste tot. Deci, acum ai rămas fără,

Mănuşi-albe?

Îi accentuase numele cu ironie. Lisiah nu reacţionă. June îşi azvârli buclele pe spate, cu o mişcare a cefei perfect exersată. În deschizătura vestei, sânii i se ciocniră. Zâmbi, întinzându-şi buzele machiate lucios într-o expresie pe care o credea fermecătoare.

— Haide, chicoti ea, te tachinez doar! S-a terminat cu fleacurile, nu mai suntem supăraţi. Dacă nu ştii unde să te duci, pot să-ţi împrumut maghernița mea...

— Nu mai eşti cu stopiştii?

June ridică din umeri:

— Nu, mă săturasem să tot fac trotuarul prin parkinguri. M-am angajat la atracţii, nu-i chiar o grămadă de bani, da-s independentă.

Făcu o pauză, apoi adăugă, făcându-i cu ochiul...

— Poate reuşesc să-ţi găsesc de lucru, cine ştie? La atracţii, se caută oricând lume, tipi duri. Te-ar inspira? Nu prea poţi s-o faci pe dificilul, în situaţia ta!

Lisiah încuviinţă, cu sufletul plin de furie, dar June îi putea fi utilă. După anii petrecuţi în drojdiile centrului rulant, cunoştea toate locurile ascunse, toate angrenajele.

— Ei, insistă ea, în legătură cu ascunzătoarea, eşti de acord? Eu stau plecată toată noaptea, te poţi duce chiar acum.

Acceptă. Fata îi indică rapid drumul spre unitatea de locuit şi-i întinse buzele.

— Haide! gânguri ea, cu un surâs în colţul gurii. Sunt convinsă că fac o investiţie bună. Un băiat ca tine nu rămâne mult timp la fund. Să nu mă uiţi, când vei fi din nou pe creasta valului, asta-i tot ce-ţi cer!

O jumătate de oră mai târziu, Lisiah împingea uşa celulei locuibile. Era o cameră minusculă, lipsită de hublou şi aflată chiar deasupra sălii maşinilor. Trepidaţiile surde ale motoarelor agitau mobilele şi obiectele cu acelaşi tremur convulsiv, făcând paharele să tresalte, creioanele să se rostogolească, furculiţele să cânte. Aşezându-se pe patul

adâncit, avu impresia că-şi alesese domiciliul în interiorul unui aparat gigantic de vibro-masaj. Spasmele ce se năşteau sub tălpile lui, urcându-i în lungul picioarelor, se risipeau în burtă. Un început de erecţie îi întinse pe neaşteptate pânza pantalonilor. Înjură. Preferă să se culce pe spate, sperând ca în acelaşi timp să scape de vibraţiile infernale, dar îşi dădu seama prea repede de absurditatea tentativei. Monstruosul masaj îl urmărea indiferent ce poziţie ar fi adoptat. Îi trecură prin minte cuvintele lui June: *La atracţii*, *se caută oricând lume*. Încleştă pumnii, simpla idee de a se alătura acelei trupe de menestreli nevolnici aducându-i în gură un gust de fiere. Cunoştea de mult timp slaba paradă: băşinosul venusian ale cărui gaze intestinale se distingeau prin virtuţile lor halucinogene. Prestidigitatorul-anatomist, care făcea să dispară părul, membrele şi sânii femeilor din asistenţă, te presăra cu negi la o mişcare a baghetei magice şi te gratifica cu o cocoaşă între omoplaţi. Hoţul de buzunare marţian, devenit maestru în arta de a subtiliza un deget sau o ureche fără ca victima să-şi dea seama măcar. Fabricanţii de amintiri pornografice care, cu ajutorul unei fotografii format de identitate, îţi furnizau în cinci minute un film video ce te prezenta copulându-te în poziţiile cele mai scabroase cu vedeta favorită de cinema. Specialiştii horoscopului intravenos, tatuajele meteorologice ale căror personaje îşi schimbau culoarea pe măsura variaţiilor atmosferice. Şi atâţia alţii, o legiune demnă de milă, cu grimase uzate, efectuându-şi figurile ca nişte păpuşi mecanice prost unse. Lisiah se închipui un moment comper[12] al magicianului, amuzând publicul prin prezentarea neaşteptată a unui ombilic apărut brusc în mijlocul frunţii. Nu, n-ar fi putut s-o facă niciodată!

Până la urmă adormi, uitând de Lona, Hoogleborn şi centrul rulant. Cu puţin înaintea zorilor, îl trezi o ejaculare brutală, generată de vibraţiile neîncetate ale patului. Înfuriat pe sine însuşi, avu exact atâta timp cât să-şi schiţeze o scurtă toaletă

[12] Prezentator al unui spectacol de estradă, de varietăți etc.

înainte de a năvăli June. Avea părul în dezordine, era cam beată, iar machiajul tocmai terminase să i se şteargă. Se lansă imediat într-un lung monolog beţivănesc, evocând epoca în care îşi vindea trupul la întâmplare prin centrele miniere. O muncă uşoară, da, dar detesta viaţa în zonele industriale. Şi clientela! Marinari, ţărănoi, reprezentanţi ai comerţului intergalactic, care încercau mereu să-ţi bage pe gât câte un flecuşteţ ca să nu plătească... Astfel moştenise, întâlnire după întâlnire, un tub de somnifere venusiene care-i permitea să doarmă încontinuu în timp ce lucra, graţie unei substanţe care disocia conştiinţa de funcţiile motorii, o serie de creme, care modificau înfăţişarea sânilor după voie, o perucă schimbându-şi automat culoarea şi coafura în fiecare zi, un...

Lisiah o părăsi în mijlocul enumerării. Piciorul nu-l mai deranja. Porni în direcţia marii promenade. Bulevardul interior era gol, interminabilă mochetă gri pe care roboţii măturători o parcurgeau bâzâind, aspirând chiştoace şi hârtii slinoase. După douăzeci de metri, o descoperi pe Lona, ghemuită pe o bancă.

La apropierea lui, fata săltă capul, îşi smulse boneta şi schiţă un surâs jalnic.

Văzu că se răsese complet în cap, presărându-şi scalpul cu o infinitate de răni mărunte.

— E un păcat, murmură ea cu voce slabă când Lisiah se aşeză alături, o uzurpare. Mă ridic la un rang care nu-mi aparţine, dar aveam oare încotro?

— Cum ţi-ai petrecut noaptea? o întrebă el imediat, cu gâtul strâns de abcesul conştiinţei încărcate.

Lona făcu unul dintre gesturile acelea vagi care-i deveniseră familiare.

— Fără mari probleme. Am plecat din baia publică, după ce-mi dădusem părul jos. Cum tu nu veneai, am mers pe bulevardul median, cu speranţa de a mă pierde în mulţime. Acolo, un vânător m-a luat drept prostituată şi mi-a cerut să

urc cu el. M-am gândit că era o protecţie bună. Am avut trei clienţi în timpul nopţii...

Lisiah simţi că-l cuprinde o stranie senzaţie de greaţă.

— Şi... şi nu te jenează?

Tânăra îşi reprimă un surâs ironic:

— Ştii bine că suntem complet impermeabilă la jocurile voastre... „amoroase”. N-a fost nici mai penibil, nici mai neplăcut decât un examen medical amănunţit. Cred că voi continua, cât timp cauţi tu o soluţie ca să ieşim de-aici. Voi schimba cât mai frecvent sectorul. Şi tu? Ai un adăpost?

Lisiah îi vorbi despre June, despre parcul de atracţii. Cuvintele sunau fals în gura lui, glasul îi derapa pe un ton prea ridicat, psalmodiind un monolog care părea scos dintr-o piesă proastă de teatru. „De ce, pentru Dumnezeu?” se întrebă. „N-are decât s-o facă pe curva, dacă-i convine! Ce treabă am eu?”

În momentul despărţirii, Lona insistă să împartă cu el mărunţişul adunat din hoteluri rău famate, prin camere de „trecere”. Refuză posomorât şi se răsuci în loc pe cât de repede îi permitea piciorul regenerat. Hoinări o bună parte din dimineaţă, răvăşit de sentimente obscure şi contradictorii. Lona îşi găsise o acoperire excelentă. Cea mai bună pe care ar fi putut-o spera. În afara parkingurilor, femeile plăcerilor scăpau de tirania peştilor. Toate fetele care măsurau bulevardul interior erau „independente”, Lona neavând deci a se teme că putea fi amendată de cutare sau cutare organizaţie care reglementa comerţul cu simţurile. Proxenetismul nu avea drept de jurisdicţie în inima centrului rulant, iar influenţa sa se stingea la limitele ultimei căi de garare. Luni de zile, un an poate, puteau să treacă până observa cineva că tânăra femeie nu figura pe nici unul dintre fişierele prostituţiei legale. În tot acel timp, avea să zburde vioaie de la un hotel la altul, agăţată mereu de braţul altui vânător, dormind şi mâncând în deplină imunitate. Parazit anonim trăind în umbra „clienţilor”, fantomă din carne şi oase

căreia nici un registru nu-i reţinea numele... Da, era o soluţie bună.

Lisiah ridică din umeri şi reveni la cabina locuibilă a fostei sale coechipiere. June nu dormea. Aşezată turceşte în mijlocul patului, tocmai îşi termina de lăcuit unghiile. Trepidaţiile podelei îi agitau grotesc sânii, parcurgând masa molatică a coapselor cu frisoane groteşti. Îl primi făcându-i complice cu ochiul.

— Am fost s-o vedem pe mica noastră amică? chicoti ea dând din degete. Eu m-am spetit pentru pâinea ta. L-am chemat pe Hannafosse Guthbrandt, malacul care conduce bâlciul. Are ceva pentru tine. Ceva care-o să-ţi aducă un pliculeţ gras. O atracţie care aduce mulţimea în masă, dar îi alungă mâncând pământul pe „artişti”...

Lisiah se trânti pe cuşetă, cu un nod în stomac.

— Ce?

June îl măsură cu o privire îngheţată şi, o secundă, ura o aureolă cu haloul ei livid.

— Ai auzit vorbindu-se de poker-schizofren?

Articulase cuvintele cu curiozitate, rostogolindu-le pe limbă ca pe nişte trufandale rare. Lisiah nu se mai mişca, luptând contra greutăţii de plumb ce-i apăsa omoplaţii, ameninţând să-l turtească.

— Credeam că e interzis...? se bâlbâi el, cu glas inexpresiv.

June surâse mieros:

— Prin alte părţi, da, dar aici oamenii sunt mai liberali. E o şansă pentru tine!

Îi venea s-o pălmuiască. Jocurile schizofrenice fuseseră declarate prohibite pe toată planeta, de peste cinci ani, rata mortalităţii printre participanţi devenind prea ridicată. Niciodată nu se apropiase Lisiah de o capcană mai abominabilă. Jucătorului i se făcea o injecţie destinata să-i provoace o perfectă dedublare a personalităţii. Barierele mentale săreau din loc, conştiinţa limpede nu se mai putea opune dezlănţuirii de forţe negre venite din adâncurile Eu-lui.

Astfel, se asista la ecloziunea unei formidabile tornade, strivind fără discernământ fobii, dorinţe perverse, pulsiuni sinucigaşe, voinţă de auto-distrugere. Răul se întindea, şerpuind prin meandrele creierului, prelingere, băltoacă, ocean, luând totul în trecere. Tăiat în două, sfâşiat, jucătorul devenea propriul său adversar, cel mai feroce duşman. Eu şi Supra-Eu se încleştau într-un impact dintre cele mai dureroase, fiecare căutând să-l domine pe celălalt, ciocnire ce lăsa întotdeauna leziuni iremediabile. O reţea frontală de electrozi capta imaginile emise de encefal, transformând impulsurile electrice în puncte luminoase. Televizoarele dispuse în mijlocul publicului îi permiteau astfel acestuia să urmărească visurile candidatului, ca pe orice film de aventuri. Lisiah asistase odată la o asemenea reprezentaţie şi i se întorsese stomacul pe dos când jucătorul – un omuleţ torturat de probleme sexuale insurmontabile – începuse să-şi sfărâme cu lovituri de ciocan propriul sex, pe care halucinaţiile îl făceau să-l perceapă sub forma unui scorpion cu coada ridicată. Cea mai mare parte a candidaţilor sucombau în timpul probei, iar alţii ieşeau nebuni sau mutilaţi. Şi atunci, cecul pe care li-l achita animatorul nu le mai servea decât ca să-şi plătească internarea sau sistemul de proteze fără de care cu greu se mai puteau descurca de-atunci înainte. Dacă accepta, Lisiah ştia încă de pe-acum ce-avea să se întâmple: urma să fie închis într-o cuşcă de sticlă, conţinând un scaun şi o masă. Pe aceasta din urmă stătea o nemaivăzută panoplie de cuţite, brice, instrumente chirurgicale. Toate, pentru ca eventualele sale pulsiuni[13] mutilatoare să nu fie frânate de nici o problemă tehnică. Se mai găseau otravă, flacoane de acid... şi mai ce?

Foarte rapid, drogul avea să-l cufunde într-o stare de somnambulism vecin cu transa. Înceta să-şi mai perceapă limitele propriului trup, carnea i se îngreuna, anesteziată, spiritul începea să-i plutească, liber, neancorat... Şi atunci...

[13] Element dinamic al activității psihice inconștiente.

Atunci, tot ceea ce-i refulase conştiinţa sa de ani de zile se răspândea la suprafaţă ca mâlul unui eleşteu răscolit. Complexele, obsesiile, spaimele, fascinaţiile. Toate, ca tot atâtea bule de gaz puturos, îi invadau creierul, băşici nesănătoase, pungi de fiere, primejdioase varice mentale străpunse brusc de acul drogului. Şuvoi opac, ruptură de anevrism... N-ar fi rezistat. Şi duelul începea, dedublându-l. Opunând un om alb înzestrat cu un braţ negru, unui negru flancat de un braţ alb. Da, negativ şi pozitiv, aveau să se găsească faţă în faţă, rivali de neconceput, precum pionii unui curios eşichier al spiritului. Imaginile începeau să se înlănţuiască într-un ritm din ce în ce mai precipitat: mai întâi o partidă de skanderberg, mână albă şi mână neagră înnodate într-o aceeaşi torsiune. Apoi, pielea i se cadrila, transformându-i toată suprafaţa corpului în tablă de dame unde unghiile i se plantau una câte una, pioni deveniţi vârfuri de săgeată. Degetele, desprinse de palma originară, o parcurgeau în diagonală, sărind din căsuţă în căsuţă, schiţând atacuri şi replieri. Pătrat alb, pătrat negru. Arătătorul lua mijlociul, inelarul dădea şah mat degetului mare, cel... Galopau peste el ca tot atâtea cuie, crăpându-i pielea, perforându-i muşchii... Clepsidre pline cu cuarţ alb sau negru măsurau durata partidei, marcau punctele. Eu îl insulta pe Eu, îl provoca scuipându-i în faţă cuvinte sfidătoare: „Am să-l omor pe negrul din tine! Am să te purific, să-ţi redau integritatea dintâi!” Noaptea se scurgea asupră-i ca smoala, întinzându-i-se pe tors, cufundându-i în întuneric jumătatea superioară a trupului. Atunci, pentru a aduce înapoi lumina, pentru a face ziua să-i răsară pe umeri, îşi dădea foc părului. Îşi transforma craniul într-un efemer soare de flăcări sfârâitoare. Mâna grefată se preschimba în tarantulă, caracatiţă, fără a mai înceta, înainte de a o face chisăliţă. Doar dacă nu cumva, dornică să-şi regăsească independenţa, nu apuca un cuţit, începând să secţioneze la înălţimea umărului braţul care o purta...

Nu, n-ar fi avut nici o şansă să iasă nevătămat dintr-un duel schizofrenic. Urma să piară, victimă a vechilor lui fantasme prost resorbite, în vreme ce June – aşezată în rândul întâi – se cocoşa de râs, urmărindu-i jalnicele salturi mortale pe ecranul albăstrui al televizorului. Nici un moment nu încetase să-l urască, iar acum avea dovada. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine s-o culce pe pat şi s-o strângă de gât până-i sfărâma laringele, înainte de a căuta să-i facă şi mai mult rău, dar se stăpâni.

— Am să mă gândesc, murmură el, închizând ochii. Am să mă gândesc...

Înainte de toate, trebuia să câştige timp. Dar, de-acum încolo, nu-şi mai făcea nici o iluzie: laţul se strângea.

În zilele care au urmat, de fiecare dată când voia să scoată nasul afară, nu se mai putea dezbăra de insuportabila impresie că era supravegheat. Pe Lona n-o mai întâlnea decât în supermarketuri. Acolo, aplecaţi asupra galantarului cu produse congelate, schimbau câteva fraze rapide, după care se despărţeau, fără o privire. Această sărmană stratagemă n-a întârziat să se compromită. Într-o dimineaţă, în timp ce tânăra femeie strecura pe furiş câteva bancnote în mâna lui Lisiah, un fulger alb îi ţintui locului. Peste o secundă, se văzură încercuiţi de o patrulă de roboţi-miliţieni, cu tetanizoarele pregătite... Pe caroseria blindată a celui mai mare dintre androizi începu să clipească un beculeţ roşu, şi un glas lipsit de orice undă omenească pârâi din difuzorul frontal:

— Vă faceţi vinovat de infracţiune, fiind surprins în flagrant delict de proxenetism. Articolul 23 din codul de moravuri interioare. Nu sunt tolerate decât prostituatele independente, orice tentativă de „protecţie” este asimilată unui racket[14]. Vă rugăm să ne urmaţi...

Lisiah era prea surprins pentru a reacţiona, şi se lăsă dus, cu Lona pe urme, spre unul dintre ascensoarele rezervate

[14] Asociație de bandiți care storc bani prin violență.

serviciilor poliţiei. După ce parcurseră meandrele unui culoar metalic pustiu, trupa îi abandonă la intrarea unui birou căptuşit cu console de ordinator.

— Avansaţi, scrâşni glasul lui Hoogleborn, intraţi, sunt nespus de încântat să vă văd!

Lisiah simţi transpiraţia revărsându-i-se de pe sprâncene, şiroind în josul tâmplelor. Făcu un pas înainte, urmat prompt de tânăra femeie. În spatele lor, uşa blindată se închise cu un sâsâit.

De la pupitrul său constelat cu diode electroluminiscente, sergentul îi privi răutăcios.

— Ei, micuţule, atacă el imediat, mă obligi să mă joc de-a v-aţi ascunselea? La vârsta mea, şmecheriile astea nu mă mai amuză. Trebuia să te gândeşti. Ai avut motive să te dai la fund, căci lui Hoogleborn nu-i place să fie tras pe sfoară, ştii bine, nu-i aşa? Şi tare m-ai mai păcălit, acum sunt sigur, fuga ta o dovedeşte. Niciodată n-ai avut intenţia s-o aduci pe Coama Lungă! Nu mă contrazice, o ştiu. Un vânător a găsit epava camionului tău în apropierea taberei Ghan-Taar. Voiai s-o vinzi felcerilor, şi-ncă s-o vinzi vie! Pungaşule! Când îmi promiseseşi! Dar ţi-a scăpat, şmechere, ţi-a dat papucii şi iată-te, înapoi la punctul de plecare. Am să-ţi fac viaţa grea, micuţule, destul am turbat din cauza ta, poţi să mă crezi! June te-a dat în gât. M-a prevenit că încercai să-ţi vinzi stopista pe bulevardul interior, şi asta-i infracţiune majoră, băiete! Du-te de-o fă pe peştele, dacă vrei, DA-N PARKINGURI! M-auzi? În parkinguri, cu epavele centrului, cu derbedeii, cu micii caizi[15] specialişti ai curvăsăraiului... Acolo va fi locul tău, de-acum încolo. Îţi ţâţâie curu', hai? Te-ntrebi cât timp vei fi capabil să reziști, fără armă şi fără ajutor? Nu mult, crede-mă! Vor veni să-ţi taie gâtu-n somn, ca să-ţi salte păpuşica. Nu eşti de-ai lor, nu faci parte din forţă!

Trebui să se întrerupă, cu răsuflarea tăiată. În chip curios, Lisiah simţea că i se luase de pe suflet o greutate enormă:

[15] Persoană tiranică într-un anturaj; șef de bandă criminală.

coordonatorul general continua să nu cunoască adevărata identitate a Lonei, ceea ce reprezenta un atu major al jocului pe care-l ţinea în mână. Mai bine să se găsească exilat în jungla parkingurilor, decât prins sub focul dezintegrator al unui pluton de execuţie... Sergentul revenea deja la atac:

— Cunoşti drojdiile, nu? Cerşetorii de la calorifere, drogaţii de la rezervoarele cu carburant care trag pe nas vapori de benzină cât e ziua de lungă, până-şi ard plămânii. Şi, pentru mica ta prietenă, ritmul obligatoriu de cincizeci de „pase” pe zi, în patru labe, prin băltoacele de ulei de la vidanjă. Intoxicarea progresivă cu gaze de eşapament, surzenia totală datorată vacarmului motoarelor. Zi! Te-ai gândit? O să suferi, „Mănuşi-albe”, rău ai să mai suferi. Numai dacă nu-ţi ia apărarea vreo bandă de poponari, să te înroleze în rândurile lor.

Izbucni într-un râs tunător. Lisiah aruncă o privire scurtă spre Lona. Rămăsese nepăsătoare, retrasă, cu acel aer dispreţuitor pe care îl adopta de fiecare dată când încerca să se abţină într-o situaţie neplăcută. Hoogleborn se opri în sfârşit din sughiţat. Coborând sprâncenele, cu o grimasă de răutate, se întoarse spre femeie:

— Tu, parcă te doare-n cot! explodă el. Mai lasă aerele astea de ducesă! Pe mine n-ai să mă impresionezi, duduie Cu-curu-n-sus! Auzi? Răspunde! De unde te-a adunat jigodia asta? Cât ai câştigat de când eşti aici? Nu-ncerca să minţi, oricum o să ţi se confişte totul. Vă debarcăm în zona parkingurilor cu raţii pentru două zile, nimic mai mult. După aia, vă descurcaţi cu talentele voastre. Cărui sindicat de stopişti îi aparţii? Nici unuia, fără-ndoială!

Respira cu gâfâieli mari. Pe tâmple îi palpitau venele dilatate.

— Dacă nu te-arăţi cooperantă, am să-ţi implantez un contor vaginal cu afişaj pubian, ca la curvele industriale! o ameninţă el. Aşa, chiar dacă scapi de-acolo, dacă ajungi să părăseşti zona, niciodată n-ai să-ţi mai poţi ascunde trecutul!

Lona rămase ca de gheaţa, cu privirea goală de orice sentiment. Numai mişcările extraordinar de încetinite ale nărilor îi mai indicau apartenenţa la lumea celor vii. Sergentul bătu cu pumnul în consola luminoasă, iscând pe ecran o explozie de paraziţi scânteietori.

— Cine eşti? Numele tău. Repede! Amicul tău zice că te-a cules din deşert. Bizar, nu? Ce făceai pe-acolo? Trafic, bineînţeles! Oglinzi sau pietre de ecou. O să te coste scump, ia seama! Poate chiar ai să regreţi parkingul!

Restul se petrecu foarte repede. În culmea furiei, Hoogleborn ridică braţul, prăvălindu-şi enorma mână într-o lovitură formidabilă care plesni ca un bici. Lisiah văzu palma înroşind obrazul Lonei, cu inelul întors spre interior, despicând pielea pe o lungime de câţiva centimetri. Înainte de a fi putut să intervină, tânăra femeie scoase un ţipăt strident de durere. Imediat, ca un ecou, o detonaţie surdă vibră prin aer. Era o deflagraţie înăbuşită, cum ar produce o petardă explodând într-o pernă. În aceeaşi secundă, cămaşa sergentului se crăpă din INTERIOR, un torent de sânge ţâşnind pe orizontală. Lisiah se ridică, răsturnându-şi scaunul. Hoogleborn se prăbuşise cu spatele peste pupitrul terminalului, având o gaură enormă în mijlocul sânului stâng. Căldura degajată de explozie arsese materialul de jur împrejurul rănii, desenând pe nylon o uriaşă aureolă neagră. Lisiah reacţionă cu extremă repeziciune, apucând un bluzon de pânză agăţat pe spătarul unui fotoliu şi astupând rana, pentru a bloca hemoragia care ameninţa să inunde covorul. Lona îl privi cum acţiona, aiurită, mai ţeapănă decât o statuie.

— Dar... Dar ce s-a întâmplat? reuşi ea în sfârşit să articuleze.

— O aşchie de nitrolynă, explică scurt tânărul, de ani de zile avea în inimă o aşchie de nitrolynă...

Rămaseră nemişcaţi câteva secunde, privindu-se în ochi.

— Ce putem face? îndrăzni într-un târziu Lona.

— Să-l ascundem. Toată lumea îi cunoştea infirmitatea, dacă

e descoperit, vor înţelege imediat că în centrul rulant s-a infiltrat un „Prădător”.

— Dar, obiectă ea, ar fi trebuit să sară totul în aer!

— Bineînţeles că nu! se enervă Lisiah. Materialele din care e construit centrul nu conţin nici un atom de nitrolynă, provin de pe Pământ. La fel ca şi camioanele. De-asta sunt preţioase ca nişte bijuterii. Acum, când legăturile cu planeta mamă au încetat, fiecare bucată de metal terestru costă o avere. Haide, vino...

Răsturnă cadavrul, smulgând lanţul petrecut la gâtul lui Hoogleborn. Se balansau de el două chei, fiecare permiţând să se descuie consolele de programare. Sistemul nu era cu nimic diferit de cele folosite în armată. Lisiah acţionă încuietorile, deblocând tastele claviaturii.

— De-aici se transmite totul, comentă el faţă de Lona, un ordin bătut pe consola asta se execută în următoarele zece minute. Putem să trimitem roboţii la ocupaţiile lor obişnuite şi să luăm o navetă de legătură...

— Dar există, desigur, un cod...?

— Nu, Hoogleborn nu avea memoria cifrelor. Cele două chei îi ajungeau. Cine i le-ar fi putut smulge cu forţa?

Lisiah se instală, pianotând stângaci cu un singur deget. Pe ecran se aprinseră semnale luminoase. Aparatul nu avu nevoie nici de cinci minute, pentru a înghiţi comenzile, într-un sfârâit puternic de străluciri multicolore; în sfârşit, din perete ţâşni o placă de sticlă iradiată, ca o felie de pâine dintr-un prăjitor...

— Mâna, ordonă Lisiah, pune-o cu palma, bine lipită. E un releveu de amprente palmare, singurul permis de liberă trecere folosit pe-aici.

Făcu la fel, după care încuie pupitrul şi luă cheile.

— Dacă reuşim să facem cadavrul să dispară, o să piardă timpul la nesfârşit încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat...

Îl înfăşurară pe sergent în covorul dispus la intrarea biroului. Fu o muncă extrem de dificilă şi, pe tot timpul operaţiunii,

avură impresia că manevrau o statuie de bronz. În fine, Lisiah reuşi să lege macabrul colet cu ajutorul unui mosor cu fir de cupru descoperit într-un dulap plin cu materiale electronice. Acţiona cu febrilitate, încercând să nu gândească, alungând cuvintele care-i urcau lent spre conştiinţă, inundându-i creierul cu o frică de gheaţă: „omor, asasinat... ÎN AFARA LEGII...” înţelegea perfect că atinsese punctul fără de întoarcere. În secunda când sergentul îşi dăduse sufletul, cu pieptul sfârtecat, el, „Mănuşi-albe”, devenise un renegat. Un trădător. Nici nu mai putea fi vorba să revină în urmă! De-acum încolo, aveau să-l vâneze ca pe un Prădător oarecare, ca... Se scutură, eliberă uşa şi aruncă o privire rapidă pe culoar. Roboţii dispăruseră.

— Trebuie să găsim o gură de evacuare, şopti el, un tub pentru deşeuri. Tocătorii vor recicla cadavrul sub formă de biftecuri sau jigouri[16], iar Hoogleborn va sfârşi în felii congelate, prin galantarul cine ştie cărui magazin...

Lona izbucni într-un râs nervos. Ideea de a-l regăsi pe Hoogleborn sub aspectul unul „delicios biftec aromat cu ceapă”, trebuia să mărturisească, era de un comic irezistibil. Se stăpâni şi apucă pachetul, trăgând din toate puterile de care era capabilă. Trebui să parcurgă culoarul de la un capăt la celălalt, înainte de a descoperi gura unui tobogan de descărcare. Lisiah basculă panoul, eliberând o înfiorătoare miasmă de gunoaie în descompunere, şi împinse cadavrul cu lovituri regulate. În sfârşit, sergentul dispăru prin gaură, coborând pe tobogan într-o suită de şocuri surde.

— Gata, conchise Lona, am terminat...

Lisiah nu se mai mişca, privind fix, halucinat, şi trebui să-l zgâlţâie de umăr pentru a-l smulge din stupoare.

— Acoperişul, se rezumă el să îngaime, naveta e pe acoperiş... Ascensorul...

Îl luă de mână şi-l trase spre cabină. În momentul când apăsă pe butonul ultimului etaj, se aprinse un semnal

[16] Friptură preparată din pulpă de berbec.

luminos, afişând menţiunea: „Accesul la acest nivel nu le este permis decât persoanelor dotate cu autorizaţie electronică. Vă rugăm să procedaţi în consecinţă.”

O nouă placă de sticlă iradiată ieşi din perete, iar Lona se conformă, lipindu-şi degetele pe suprafaţa scannerului. Luă apoi mâna lui Lisiah de încheietură şi o ghidă spre aparat. Tânărul părea în stare de şoc, nu mai reacţiona decât cu moleşeală şi privirea îi era, curios, împăienjenită.

Mai întâlniră trei baraje de acelaşi gen, înainte de a debarca pe acoperiş. Când ieşiră în sfârşit deasupra cubului rulant, vântul deşertului îi plesni cu violenţă. Navetele erau acolo, asemănătoare unor mici elicoptere, fiecare sub paza câte unui robot. Androidul nu le cedă locul decât după ce le prelevă amprentele palmare. Lona se lăsă să cadă pe fotoliul din carlingă.

— Ştii s-o conduci? întrebă ea, cam neliniştită.

Lisiah încuviinţă cu un semn al capului şi se aşeză la comenzi. Îşi regăsise sângele rece, gesturile sale revenind la siguranţa cam mecanică dinainte, iar privirea la acuitatea obişnuită.

— E simplu, observă el, ajunge să programăm numele oraşului. De restul se ocupă pilotul automat.

Rămaseră o secundă nemişcaţi, privindu-se în ochi, cu ciudata impresie de a se găsi aşezaţi pe acoperişul unei clădiri în mers, după care vraja se rupse şi Lisiah apăsă câteva butoane ale tabloului de bord.

Carlinga se încuie, cu o serie de pocnete seci şi, aproape imediat, elicopterul luă înălţime, depăşind turnul de fier ruginit care se ridica în mijlocul dunelor de nisip albastru, vehicul titanic, cu aspectul unui zgârie-nori ambulant.

— Şi acum? strigă Lona, pentru a acoperi zgomotul elicelor.

Lisiah ridică din umeri. Acum, se aflau în voia hazardului.

Capitolul VIII

Lona asculta cântecul eolienei de deasupra garajului. În faţa atelierului de reparaţii, furtunurile pompelor mari şi roşii, surmontate de sigla unei oarecare firme petroliere, atârnau molatice în praf. Trecu un copil, apăsând stângaci pe pedalele unei triciclete îndoite. Ocoli Studebaker-ul, imitând sunetul unui claxon, şi dispăru în direcţia *drugstore*-ului, tăind calea unei femei grase încărcate de pachete, care dădu drumul unui torent de invective. Satul se numea *Laughing Valley*. Lisiah bătea nervos cu degetele în volan, aşteptând ca mecanicul să termine de făcut plinul. Furaseră maşina din parcareal unui bal popular, cu trei zile în urmă, iar tânărul se temea ca numărul de înmatriculare să nu le fi fost comunicat şerifilor din oraşele învecinate, dar mersul pe jos sau autostopul ar fi prezentat pericole şi mai mari. Abandonaseră naveta în adâncitura unui luminiş, la şase sute de kilometri mai spre nord, cu speranţa ca nici un excursionist să n-o descopere mai devreme de o săptămână, însă nu se amăgeau cu iluzii, mai devreme sau mai târziu micile afişe galbene ale avizelor de căutare aveau să înflorească pe faţadele primăriilor şi pe debitele de băuturi.

— Când dispariţia lui Hoogleborn se va da publicităţii, explicase Lisiah, June o să facă legătura între denunţul ei, absenţa noastră şi inexplicabila evaporare a sergentului... Sticleţilor n-o să le trebuiască prea mult timp ca să tragă concluziile care se impun!

Lona suporta mai bine încercările. Ani de zile trăise urmărită, iar situaţia actuală nu era deloc o noutate pentru ea. La primul sat întâlnit în cale, Lisiah cumpărase o rochie scurtă de pânză galbenă, un fular lung şi o pereche de espadrile. De-atunci, ea se deplasa în acest echipament de orăşeancă în vilegiatură, cu eşarfa legată ca un turban pe ţeasta pleşuvă, atentă ca, atunci când punea picior peste picior, să nu-şi dezvăluie pubisul lipsit de lenjerie. Pentru moment, încă se

mai hrăneau cu tablete prelevate din stocul de supravieţuire al elicopterului, dar rezervele li se împuţinau repede. Curând, aveau să fie constrânşi să îngurgiteze o alimentaţie tradiţională, constituită din fructe şi legume almohane, căci oraşele – scăpate de mult de ameninţarea Prădătorilor – nu mai ezitau să consume roadele pământului, chiar dacă acestea rămâneau veşnic pline de nitrolynă. Fără nici un sălbatic prin apropiere, nitrolyna era la fel de inofensivă ca sucul de struguri, toată lumea o ştia! Iar sălbaticii se aflau acum undeva departe, foarte departe, în nord, unde exterminarea lor tocmai se sfârşea, spre marele bine al omenirii, nefiind deci nici un motiv pentru a continua să rumege infectele tablete alimentare furnizate de armată.

Lisiah vedea cu nelinişte apropiindu-se momentul când Lona şi el trebuiau să se hotărască a înghiţi, îmbucătură după îmbucătură, mâncărurile-capcană din snack-baruri şi restaurante. Puteau supravieţui unei explozii a solului, dar nu şi aceleia a propriilor intestine!

Viitorul apărea în culori din cele mai sumbre, cu lumea ca un vast câmp de mine căruia Lona risca în orice moment să-i devină detonatorul. Singură şi goală în mijlocul deşertului, era mai în siguranţă decât aici, unde cel mai mic incident ar fi declanşat o catastrofa înfiorătoare. Era suficient un ghiont primit în înghesuială, o uşă sau un sertar prinzându-i degetele, o piatră aruncată de un copil neîndemânatic, o cădere pe scări... şi câte şi mai câte.

Atâtea accidente neînsemnate, ţinând de realitatea cotidiană, care pentru tânăra femeie luau aspectul unei partide de ruletă rusească. Nu putea folosi un ac şi o pereche de şosete, un cuţit şi un cartof, fără a-şi asuma imediat aceleaşi riscuri ca un artificier ocupat să dezamorseze o bombă cu mecanismul înfricoşător de complex. Dar, ajungea o înţepătură, o tăietură, o julitură, pentru ca să zboare casa în bucăţi, imobilele să se dărâme, trotuarele să sară în aer. Nu putea trăi decât ascunsă într-o cameră tapiţată cu saltele şi

perne, în afara oricărei posibile agresiuni. Terorizată la simplul gând de a-şi înghiţi porţia zilnică de alimente minate, avea să devină curând anorexică, murind de inaniţie... Lisiah strângea din dinţi, observând degradarea profilului delicat al femeii. Ea surâdea, contemplând spectacolul oraşului, amuzându-se de jocurile copiilor, de veşmintele localnicilor. Un porţelan, devenise la fel de fragilă ca un bibelou de porţelan. Şi totuşi, printr-un infernal paradox, rămânea o maşinărie de ucis. Era moartea. Lisiah se înfiora. Ajutând-o să intre în oraş, comisese un act criminal, impunându-le anumitor oameni riscul unei morţi violente... De ce? De ce n-o ducea într-un loc pustiu, în mijlocul unei câmpii, al unei păduri, unde s-o doboare cu un glonţ în ceafă? Ar fi murit unul lângă altul, în aceeaşi jerbă de foc născută dintr-o ultimă durere. Cuplu blestemat, imposibil, monstruos. Aveau să se înapoieze în neant, ea, bomba umană, şi el, nebunul bicolor...

Mecanicul se apropie, adulmecând un bacşiş. Lisiah îi aruncă o monedă şi demară. Ce viitor putea să spere? Aveau să fugă drept înainte, din oraş în oraş. Schimbând maşina la fiecare două sute de kilometri, trăind din furturi, ascunzându-se pentru a dormi, tresărind la cel mai mic zgomot. Apoi, banii aveau să li se termine şi trebuiau să ia hotărârea de a ataca o staţie service, a sparge o băcănie. Derizoriu.

Automobilul fugea pe drum, despicând norii de praf cu botul său supraîncărcat de cromuri. Apăru un panou, ca fulgerul, estompat de viteza goanei:

„AŢI IEŞIT DIN LAUGHIN' VALLEY. LA REVEDERE!”

Câte pancarte asemănătoare aveau să vadă defilând, înainte ca un baraj de poliţie să-i mitralieze la contura drumului?

De ambele părţi ale şoselei, viile îşi întindeau aliniamentele de araci şi ciorchini cărnoşi. Strugurii mănoşi debordau de frunze, grele, negre, hipertrofiate. Aroma dulce plutea peste vale, îmbătătoare ca aburii alcoolului. Deasupra, coastele

erau acoperite cu o verdeaţă plesnind de vitalitate, pădurile se unduiau în ocoluri strânse, iar mai departe, muntele...

Lisiah îşi crispă mâinile pe volan. În maşină INTRASE O VIESPE! Minusculul punct galben înspăimântat, bâzâia cu furie de la un geam la altul. LONA RIDICĂ MÂNA PENTRU A SE APĂRA... Lisiah frână, inundat de o sudoare îngheţată, imaginându-şi acul sfredelind o gaură în carnea tinerei femei, inoculându-i veninul cu efect atât de dureros...

Când deschise portiera, insecta scăpase deja. Rămase un lung răstimp agăţat de capotă, cu picioarele tremurându-i şi respiraţia sacadată. Lona îl privea fix, interzisă. Înţelese că nu ştia nimic despre viespi. Nici o secundă nu ştiuse prin ce pericol trecuseră. Se aşeză frânt, dintr-o dată golit de toată energia. Când Lona deschise gura, îi făcu semn să tacă şi să închidă geamul. Fata nu protestă.

Incidentul era semnificativ. Adevărat simbol al infernului care-i aştepta. De-acum încolo, o simplă insectă se putea dezvălui la fel de ucigaşă ca o rafală de automat. Trebuia să se teamă de orice, de poliţie ca şi de viespi! Ridicol, se îndreptau spre un apocalips ridicol. În acelaşi timp, cântărind din privire ciorchinii enormi ce jalonau panta, nu se putu împiedica să se gândească la ceea ce fusese gata să se producă, iar stomacul îi fu crispat de greaţa terorii.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât vedea viitorul contractându-se abia la dimensiunile câtorva zile. Nici în ruptul capului nu puteau să supravieţuiască...

— Ce-a fost? întrebă Lona după un sfert de oră, cu ochii ficşi asupra drumului şi fălcile încleştate.

— Un animal importat de pământeni, unul dintre foarte puţinele care s-au aclimatizat fără probleme. Va trebui să te temi şi de zgârieturile pisicilor, de muşcăturile câinilor, de...

— Taci! ţipase.

N-au mai schimbat nici o vorbă, până seara.

„Voi lucra într-o fermă”, se gândea Lisiah, „într-un colţ destul de retras, la ţară. Voi construi o cabană în munţi. Cine să vină

după noi?”

Îşi stăpâni un râs sarcastic în faţa acestui tablou idilic. Amorurile rupestre dintre doi monştri! Era pe cale să-şi piardă capul. N-o iubea pe Lona şi nici Lona nu-l iubea. Numai conştiinţa permanentă a anormalităţii lor îi ţinea uniţi. Complici. Se recunoscuseră dintr-o ochire, gemeni scandaloşi rătăciţi într-o lume care nu era a lor. Asta era tot, nici un sentiment, nici afecţiune, nimic. Nimic decât satisfacţia de a nu se mai simţi singuri.

În noaptea aceea, maşina a rămas în pană pe un drum de ţară. În lipsa unei roţi de rezervă, au fost nevoiţi să-şi îndese proviziile într-un sac de hârtie şi să se afunde în pădure, după ce împinseseră vehiculul într-o carieră abandonată.

Au rătăcit două zile printre copaci, aflându-se la un pas de catastrofa când Lona a fost cât pe-aci să calce peste un cuib de bondari. Dormeau lipiţi unul de altul, spate în spate, ca două animale la pândă, pentru a sfârşi ieşind din desişuri la abia o sută de metri de un motel ale cărui căsuţe stăteau împrăştiate pe malul unui lac. Cu o imprudenţă sinucigaşă, au pornit spre recepţie şi au închiriat o cabană. Era o faptă absurdă, dacă nu chiar puerilă, dar care le exprima perfect starea de spirit a momentului: o mare lehamite, amestecată cu dezgust. Angoasa şi febrilitatea cedaseră treptat locul unui soi de astenie morbidă, de detaşare plictisită. Practic nici nu-şi mai vorbeau, comunicând prin gesturi sau prin mimică. Lona se instală într-un şezlong de plajă din pânză decolorată, cu faţa spre lac. În ce-l privea pe Lisiah, el începuse să şchiopăteze. Fenomenul nu-l surprindea deloc, tatuajul semnal apărându-i pe dosul mâinii cu trei zile în urmă. Rosătura tenace a cernelii urticante îi devorase încheietura o noapte întreagă, tăindu-i din scurt orice început de aţipeală, iar dimineaţa – când se grăbise să-şi smulgă mănuşa mânjită de pământ – putuse vedea crucea întinsă pe pielea umflată de inflamaţie. Trecuseră de-atunci peste optzeci de ore. Piciorul supra-regenerat îşi începuse procesul de creştere,

alungindu-se imperceptibil. Deja, când făcea eforturi să stea drept, îi era uşor să constate că rămânea cu călcâiul stâng la cel puţin doi centimetri deasupra solului. „Curând ai să poţi organiza un circ!” îi declarase el Lonei, însoţindu-şi deşelarea cu gesturi groteşti. Tânăra, însă, nu-i răspunsese.

Timpul trecea fără ca ei să-şi schiţeze nici cea mai mică strategie, nici un plan cât de vag. De la răsăritul soarelui, se instalau în şezlonguri şi ronţăiau tabletele nutritive, cu privirea spre lac. Nimic altceva.

Lona urmărea din ochi creasta muntelui apropiat. Zăpada o fascina. Prin ceaţa ce învăluia piscul, ghicea albeaţa ireală, învelişul pufos. Uneori, reuşea să se smulgă din fotoliul scârţâitor şi mergea până la lac, cu paşi târşiţi. Rămânea acolo, în apa ce-i tăia gleznele de rece ce era, vântul ce sufla printre culmi lipindu-i de trup rochia galbenă subţire.

De când fugiseră din centrul mobil de aprovizionare, Lona pierduse noţiunea timpului. O mare lene se instalase în ea, urmând amuzamentului din primele zile. Acum, pământenii şi oraşele lor îi păreau mai plicticoşi decât deşertul. Ar fi vrut să adoarmă, să-şi piardă cunoştinţa, să se ghemuiască în căuşul fotoliului de plajă ca într-o matrice cu pânza albită de intemperii. Imagini macabre îi populau visele, vehiculând evidente imbolduri sinucigaşe. În câteva rânduri deja, profitând de somnul lui Lisiah, mersese până la a-şi unge mâinile cu dulceaţa de la micul dejun, întinzându-şi palmele cleioase la soare în speranţa de a atrage câteva dintre acele insecte zumzăitoare care-l înspăimântau atâta pe însoţitorul ei. Cu ochii închişi, aşteptase, ţinând degetele depărtate, pândind momentul când acul insectei înfuriate avea să i se implânte în carne. Dar viespile nu veniseră, lăsând-o descumpănită şi ridicolă, mânjită astfel cu marmeladă portocalie. Altă dată, se plimbase pe mal în direcţia debarcaderului, unde obişnuiau copii să vină pentru a face pietrele să ricoşeze pe suprafaţa apei, propulsându-le cu ajutorul prăştiilor sau cu elasticele întinse pe crăcane de

lemn. După ce-i observase aproape un sfert de oră, dintr-odată îi insultase, năpădindu-i cu injurii înjositoare, cu singurul scop de a le provoca furia. Apoi, se răsucise pe călcâie, prezentându-le spatele drept ţintă, cu dinţii strânşi. Aşteptând cu un amestec de nerăbdare şi groază ca o bucată de silex să i se înfigă între omoplaţi, s-o străpungă cu o durere acută pe care nu şi-ar fi putut-o reprima. Dar nici unul dintre puştani nu avusese curaj să treacă la fapte, iar Lona revenise spre bungalow, disperat de umilită. Ştia că unii dintre condiscipolii ei, sătui de fuga neîntreruptă prin deşert, organizau uneori mari bancheturi la adăpostul oazelor. Se ghiftuiau cu fructe până-i apuca greaţa, îşi umflau burta cu incredibile cantităţi de mango, smochine şi banane. În zori, candidaţii la sinucidere îngenuncheau distanţaţi, în poziţia clasică a harakiri-ului, aprindeau o ţigară, trăgeau câteva fumuri din ea şi-şi striveau pe ombilic jarul incandescent. Arsura îi pulveriza imediat, metamorfozându-le trupurile într-o ceaţă însângerată ale cărei volute sfârşeau întotdeauna prin a colora nisipul în roşu...

Avea să ajungă şi ea acolo? Ar fi vrut să n-o creadă, şi totuşi, această goană fără scop o epuiza. O clipă, se gândise că odată ajunşi dincolo de raza de acţiune a urmăritorilor viaţa avea să redevină posibilă, dar acum îşi dădea seama că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Exista întotdeauna cineva care să-i ia urma, s-o denunţe... s-o doboare.

Lisiah nu-i mai era de nici un ajutor. Regenerarea piciorului drept îl transforma cu fiecare zi tot mai mult într-un fenomen de bâlci. Membrul în plină creştere îşi depăşea omologul cu câte zece centimetri pe zi, şi de-acum nu mai putea merge decât cu genunchiul îndoit.

— Trebuie să te duci la un medic! îi declarase ea din nou, cu o oră mai devreme. La un veterinar, orice! Numai să ţi se scoată unitatea de regenerare înainte de a-ţi ieşi piciorul pe fereastră!

Lisiah nu râsese.

— E imposibil. Asta-i o treabă de super-laborator, medicentru sau clinică cibernetică, nu pentru un doctoraş de ţară! Şmecheriile astea conţin o incredibilă doză de energie. Ajunge o trăsătură de bisturiu stângace, un electrod secţionat, pentru a elibera brusc douăzeci-treizeci de mii de volţi! M-aş pârli pe masa de operaţie ca un nefericit stropit cu benzină, şi doctorul odată cu mine! Nu, în afara filierei normale nu există nici o speranţă. De altfel, nici nu cred că vreun chirurg nespecializat şi-ar asuma un asemenea risc. Cât despre a ne prezenta la un medi-centru, nici să nu mai vorbim. Copoii ne aşteaptă deja...

Îşi lăsase capul să cadă la loc pe pernă, cu o expresie sinistră şi cearşaful tras până sub bărbie.

— Nu trebuie să mai întârziem mult pe-aici, mormăi el în momentul când Lona ieşea, paznicul începe să ne privească pieziş: eu mereu în pat, tu cu rochia ta murdară. Du-te şi spune-i să pregătească nota de plată pentru mâine dimineaţă, asta o să-l liniştească, iar la noapte fugim...

Lona porni spre pădure, cu intenţia de a tăia o cârje. Nu-i trebui mult timp pentru a găsi ceea ce căuta: o creangă solidă, bifurcată la capăt, pe care Lisiah şi-o putea propti fară dificultate la subsuoară. Cu ajutorul pumnalului luat din trusa de supravieţuire a navetei, curăţi bastonul de frunze, îl coji şi reveni la cabană. Îşi depuse opera sub verandă; ştergându-şi pe rochie mâinile unsuroase de sevă. Era un timp frumos, iar cerul şi lacul aveau aceeaşi culoare. Nori de porţelan îşi înspumau frişca bătută la orizont. O luă în direcţia recepţiei, fredonând. În fundul gheretei sale cu geamuri, bătrânul parcurgea coloanele mărunte ale unui ziar de pronosticuri, privind printr-o lupă mare cu mâner de corn. Nici nu ridică privirea la apariţia ei, dar poate că o fi fost puţin cam surd? Lona se rezemă de comptoar[17], lăsându-şi ochii să hoinărească de-a lungul şirurilor de chei numerotate. Pereţii erau tapetaţi cu afişe, reclame naive lăudând frumuseţea

[17] Masă lungă și măsură folosită de negustori; tejghea, tarabă, scrin.

cutărei sau cutărei regiuni. Fotografii retuşate unde pădurile de un verde intens, cerul albastru azuriu, cvasi-electric, frizau limitele halucinaţiei. Deodată, ochii i se opriră pe un dreptunghi de hârtie glasata, format 50 x 50, al cărui text o făcu să strângă pumnii...

Desenat cu un penel naiv, un autocar roşu şi mare traversa în diagonală foaia, urcând pe panta unui curcubeu cu rădăcina din stânga printre hornuri de uzine, iar cea din dreapta într-un peisaj idilic, cu munţi şi flori. O inscripţie cu litere agresive domina acest simbol infantil:

„*Plecaţi în LINIE DREAPTĂ spre agrement*!
Urmaţi PANTA DULCE a destinderii!
Călătoriţi cu «*Navi-vacanţa*»...”

Linia dreaptă... Panta dulce! De câte ori auzise aceste cuvinte, pe vremea când încă mai făcea parte din comunitate? De câte ori le pronunţase maestrul Zâ în faţa ei? Linia dreaptă, panta dulce, cele două principii ale păcii care trebuia să guverneze spiritul în orice moment... Surpriza aproape o făcu să-şi piardă controlul de sine.

— Da? întrebă peltic paznicul, luându-i în sfârşit la cunoştinţă prezenţa.

Lona se reculese.

— Sunteţi amabil să pregătiţi nota pentru mâine la ora zece? şopti ea, cu voce schimbată.

— Plecaţi? Domnu' 'mneavoastră o duce mai bine? N-arăta prea bine mai deunăzi, din ce-am văzut. E infirm?

Confirmă distrată din cap, şi arătă spre afiş:

— Ce-i asta?

Bătrânul ridică din umeri.

— O şmecherie turistică mai mult! Ne năpădesc. „Navi-vacanţa”? Habar n-am! O companie mică, negreşit.

— Aveţi o hârtie şi un creion?

Bătrânul se conformă ursuz, cotrobăind printr-un sertar, de

unde scoase până la urmă un pix ros în dinţi şi un bloc-notes cu foile smulse. Lona mâzgăli rapid coordonatele agenţiei: „Wondertown. Wolf’s Jump Street, 14 th. Telefon: 04-AA. 3.7.”

Părăsi recepţia, într-un soi de ceaţă mentală din cele mai confuze. Un mesaj? Un semnal? Nu putea fi vorba de altceva. Altfel, cum să se explice o asemenea coincidenţă? De altfel, caligrafia particulară a cuvintelor codificate excludea orice rol al hazardului. Se aşeză pe o bancă, simţindu-şi genunchii înmuiaţi. Aşadar, almohanii sfârşiseră prin a constitui un grup de rezistenţă, un nucleu clandestin implantat chiar în sânul unui oraş pământean! Afişele serveau drept ghid pentru rarii supravieţuitori ai vânătorii. Diseminate prin toată ţara, le indicau fugarilor calea salvării... Odată trecut primul moment de stupefacţie, spiritul ei calculat îşi reluă supremaţia. Trebuia să fure o nouă maşină. Cea a paznicului avea să le rezolve problema, iar în materie de provizii...

Lisiah se supuse planului ei – de altfel, avea încotro? În câteva zile, piciorul hipertrofiat avea să-i interzică să se mai arate în public. Urma să treacă de la stadiu de şchiop la acela de fenomen.

— Maestrul Zâ te va putea ajuta cu siguranţă, îi făgădui ea, pentru a-l convinge definitiv, e singura ta şansă. M-ai salvat, i-ai renegat pe vânători, nu va putea decât să-ţi fie recunoscător!

Tânărul îşi spuse că-şi făcea o opinie cam prea exaltată despre toată situaţia. „Asocierea” lor rezulta strict dintr-o înlănţuire de împrejurări ieşite din comun, în care soarta se complăcuse să joace un rol delicios de ironic. Asta era tot. În rest, nu-şi făcea nici o iluzie de tergiversare. Spre ora unu noaptea, Lona se prezentă la recepţie, unde îl trezi pe paznic prefăcându-se teribil de alarmată.

— Repede! gâfâi ea. Soţul meu a făcut o sincopă, a căzut din pat şi nu reuşesc să-l întorc. E prea greu.

Când bătrânul trecu pragul cabanei cufundate în întuneric, Lisiah îl doborî dintr-o lovitură în ceafă. Apoi, Lona îl legă cât

putu de bine, îi puse un căluş şi-i goli buzunarele de toate cheile care se găseau. Cu ajutorul diferitelor seturi, goliră de rezerve bucătăria şi garajul, îngrămădind de-a valma conserve, scule, bidoane cu benzină, canistre de apă gazoasă, în portbagajul break-ului parcat. Casa de marcat le oferi un pumn de bancnote.

— Trebuie să lăsăm un mesaj, insistă Lisiah, instalându-se la volan, să spunem că bătrânul e legat în camera noastră, altfel ar putea trece zile întregi până să fie găsit...

Lona ezită un moment, apoi porni înapoi spre recepţie, unde se prefăcu a scrie câteva cuvinte pe comptoar. Când îl legase pe bătrân, îi observase foarte clar unghiul anormal al cefei. Lisiah îi fracturase vertebrele cervicale. Totuşi, nu ţinea ca tovarăşul ei să afle, în ultimele zile fiind prea des gata să clacheze; acum, când se apropia de ţel, dorea să evite orice criză de conştiinţă care le-ar fi întârziat înaintarea. Demarară, lăsând în urma lor motelul cu firma sa care anunţa intermitent, cu litere de neon roşu: *La Moş Sam*.

În zori, s-au oprit la o groapă de gunoi publică, au luat plăcile de înmatriculare de pe carcasa unui camion vechi şi au făcut schimbul. Vicleşugul era rudimentar, dar îi putea ajuta să câştige timp. În aceeaşi seară, au ajuns la periferia oraşului Wondertown.

Spre deosebire de aglomerările pe care le putuseră traversa până atunci, Wondertown era un adevărat oraş. Dacă avuseseră cea mai mică îndoială în acest sens, zona industrială prin care au fost nevoiţi să umble în zig-zag o oră încheiata le-o va fi risipit imediat. În două rânduri, Lona a tresărit, arătându-i câte un afiş cu „Navi-vacanţa”. Autocarul mare şi roşu pornind în escaladarea curcubeului se etala pe faţade şi, în faţa unei asemenea inocenţe şi candori, greu s-ar fi putut distinge în acel spot publicitar comic vehiculul vreunui mesaj secret. Pe măsură ce se apropia momentul contactului, Lisiah se simţea cuprins de teamă. Cum aveau să reacţioneze almohanii? Nu cumva Lona îşi făcea iluzii asupra nobleţei lor

sufleteşti? „Ne vor ucide”, rumega el sumbru, „pe mine, pentru că sunt vânător; pe ea, fiindcă m-a ajutat!”

Adresa aflată de Lona se afla pe o străduţă minusculă, şerpuind printre două faţade leproase ca un pârâu în fundul unui canion. Fură primiţi de un dublu gard de pubele, tronând de o parte şi de alta a drumului. Fermentarea deşeurilor menajere împuţea toată strâmtoarea, grea, apăsătoare.

Veritabilă ceaţă microbiană, devenită palpabilă cu ajutorul aburilor ce scăpau din subsolul unei spălătorii. La numărul 14, o pancartă coşcovită anunţa:

„*Navi-vacanţa*” – *Călătorii în grup*, *excursii*. *Sediul transporturilor colective*.

Dedesubt, o vitrină prăfuită şi întunecoasă părea să se deschidă spre adâncurile tulburi ale unui acvariu prost întreţinut. Câteva afişe scorţoase stăteau agăţate ici şi colo, lăudând splendoarea unor excursii definite vag.

— E mai bine să intru singură, observă tânăra.

Era încordată, neliniştită. Făcu un efort să zâmbească, îl strânse pe Lisiah de încheietura mâinii şi deschise portiera.

— În orice caz, altă soluţie nu e, mai murmură ea, ca şi cum ar fi căutat să se convingă singură.

Afară, era cald şi umed. O zăpuşeală de seră, alimentată de gâfâielile şuierătoare ale presei de călcat. Când trecu prin dreptul gurii de evacuare, un nor de vapori i se strecură sub rochie, umezindu-i coapsele cu aburi fierbinţi. Traversă strada şi puse mâna pe mânerul de la uşa agenţiei. Chiar mijind ochii, în interior nu se distingea nimic. Intră. Pe jos se îngrămădeau cataloage şi prospecte învechite. O maşină de scris vetustă ruginea în linişte, cocoţată pe un birou, ca pe un piedestal. Soneria de la uşă lansă două acorduri piţigăiate, apoi tăcu. După câteva secunde, din fundul prăvăliei se auzi zgomot de paşi. Apăru un bărbat, gătit într-un impecabil costum *trois-pieces*, cu un lanţ de ceas desuet legat larg între

buzunarul vestei şi o butonieră. Lona tresări. În ciuda părului lins cu grijă, a cravatei de un gri discret şi a ochelarilor cu rame de baga, îl recunoscuse de la prima vedere...

— NATH!

Omul se opri un moment, surâse şi-i întinse mâinile:

— Ai scăpat, murmură el cu un glas calm din care răzbătea emoţia, nici nu ştii cât mă bucur! Dumnezeule, după atâţia ani... Vino.

Retrase mânerul uşii, rezemă de geam o pancartă cu inscripţia „închis” şi o conduse în camera din fund. Acolo, o cuprinse în braţe, strângând-o cu putere.

— Cum ai reuşit? întrebă el, împingând-o spre un fotoliu ros. Povesteşte-mi!

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că nu sunt singură, atacă Lona, afară mă aşteaptă un om, un pământean. Fără el, n-aş fi acum aici. l-a renegat pe ai lui, m-a salvat de vânători, s-a compromis pentru mine. Va trebui să-l ajutăm...

Chipul lui Nath se crispă imperceptibil...

— Mai întâi, povesteşte!

Vorbi aproape o oră, insistând de fiecare dată asupra rolului lui Lisiah. Nath asculta, nepătruns. Când Lona termină, îi confirmă că agenţia servea într-adevăr drept centru clandestin de regrupare.

— Am fabricat bani falşi, explică el, am trucat informatica bancară, am cumpărat comerţuri fantomă ca acesta, ferme îndepărtate unde îi ascundem pe supravieţuitorii vânătorii. Ai sosit la timp, urma să închid prăvălia. Sunt luni întregi de când n-am mai primit pe nimeni. Cum e situaţia, sus?

Lona ridică din umeri, desfăcându-şi maşinal turbanul...

— Proastă, vânătoarea închide cercul. Hăituitorii simt că „prada” se răreşte şi în curând vor fi şomeri, aşa că fixează preţuri duble, încercând să câştige cât mai mulţi bani înainte de a se retrage...

Nath scuipă pe jos, dezgustat.

— Văd că ţi-a reuşit iniţierea, comentă el, privind ţeasta rasă

a tinerei, şi când te gândeşti că, la plecarea mea, erai abia o puştoaică... Un ÎNGER!

Ar fi vrut să-l contrazică, să-i dezvăluie că pierderea podoabei capilare nu se datora decât necesităţilor de camuflaj, dar ceva din tonul vechiului ei coleg de învăţătură o puse în gardă.

— Atâta muncă, reluă Nath, cu privirea pierdută, atâtea suferinţe, ca să trecem atât de aproape de ţel. Din cauza pământenilor, misiunea noastră a eşuat. Nu vom mai distruge almohanii pe solul acesta, trebuie să reluăm cursa. Să începem de la capăt. Dar avem forţa! Nici unul dintre noi nu a renunţat la răzbunare. Vom clădi un alt infern! Un al doilea paradis trucat!

Lona simţi că pălea. Afirmaţiile necugetate ale lui Nath sugerau secrete cumplite, le presimţea.

Tânărul îşi lărgi nodul cravatei, cu tâmplele lucind sub o peliculă fină de sudoare.

— Mă găseşti exaltat, aşa-i? o întrebă el pe Lona. Dar dă-ţi seama că am brăzdat planeta asta nenorocită în lung şi-n lat, şi cruciş şi curmeziş. Mi-am semănat munţii, mi-am plantat pădurile, MI-AM DEPUS MINELE, şi toate astea, DEGEABA. Pentru ca în cele din urmă capcana să se întoarcă împotriva noastră. Pământenii au fost prea şireţi, prea suspicioşi. Cât despre almohani, ei ar fi trebuit să marşeze până la capăt! Acum, trebuie să pornim iarăşi de la zero...

Lona îşi încleşta degetele pe braţele fotoliului.

— Despre CE vorbeşti, Nath? întrebă ea, cu voce de gheaţă.

Interlocutorul ei tresări. O secundă, în ochi i se citi incredulitatea, furia, apoi exasperarea.

— Părul tău, arătă el craniul dezgolit al tinerei femei, n-a fost... Iniţierea?

Lona râse:

— Nu, e doar o simplă... „deghizare”. Eram prea cunoscută. Mă numeau, cred, „Coama roşie”... Nu, Nath, nici o iniţiere. Cel puţin, nu până azi...

Se lăsă o tăcere stânjenită, prelungă. Nath se agita, stingher. Deodată, se ridică şi începu să umble prin încăperea plină de praf, cu mişcări largi ale braţelor.

— Ei, şi-apoi, ce contează?! mormăi el. Tot trebuia s-o afli, într-o zi sau alta! Deci, nu te-ai îndoit niciodată? Ai crezut povestea aia cu îngerii... cu paradisul? Dumnezeule, ce copilării!

— Vorbeşti despre almohani ca despre nişte duşmani moşteniţi, dar noi nu suntem almohani?

Nath ridică din umeri. Acum, în ochi îi strălucea o ironie stăpânită.

— Din moment ce ţi-ai păstrat prospeţimea infantilă, am să-ţi spun o poveste frumoasă, şopti el, o poveste pe care numai iniţiaţii şi-o povestesc, seara... la veghe. Deschide-ţi urechile şi încearcă să-ţi meriţi capul chel, OK?

Capitolul IX

—... La origine, au existat două planete: Ghan şi Almoha. Două lumi în criză, dedate unei lupte perpetue, unui război neîncetat. Care au fost cauzele şi peripeţiile acestor confruntări sângeroase? Astăzi, nimeni nu mai are habar. Indiferent din ce pricină, din conflict în conflict, din escaladă în escaladă, Ghan şi Almoha au sfârşit prin a se distruge. Reciproc şi total, reducând cele două planete la un nor de asteroizi răzleţi. Toţi ghanienii au pierit în acest înfiorător holocaust, toţi cu excepţia a o sută de bărbaţi şi femei – clerici, în majoritate – a căror navă efectua o misiune de supraveghere în constelaţia Lebedei. Almohanii, a căror tehnologie era mai dezvoltată, şi-au putut salva o mare parte din populaţie. Înghesuind bărbaţi, femei, copii în calele giganticelor nave cosmice, au reuşit să decoleze înainte ca rachetele ghaniene să le devasteze solul, străpungând-o pe Almoha dintr-o parte în alta şi pulverizând-o ca pe un măr prins într-o salvă de alice...

Cele şaizeci şi şase de nave au început deci să zboare în derivă prin cosmos, ducând în pântecele lor cele cinci sute de familii salvate. Lipsiţi de o lume, supravieţuitorii au devenit nomazi, dezrădăcinaţi, căutând cu disperare un nou pământ de azil... Graţie puternicei sale structuri religioase, societatea a trecut proba, ierarhia necunoscând nici un simptom de slăbire. Trebuie să recunoaştem că preoţii au ştiut să canalizeze energiile, întărind în suflete mitul pământului făgăduinţei, al unei noi lumi de care fiecare zi a căutării îi apropia tot mai mult.

Patruzeci de îngeri păzitori aveau să deschidă poarta cerului pentru a-i lăsa să intre pe aleşii lui Dumnezeu, proclamau cărţile sfinte, iar cele cinci sute de familii ale poporului sacru urmau să se îndese de-a lungul coloanelor firmamentului, într-o incredibilă piramidă omenească, abandonând navele care le vor fi adus până acolo. Iar serafimii le înmânau cheile

paradisului terestru, cu diluviile sale de fructe, de flori... Asta nu-ţi aminteşte de nimic?

Lona tresări, tocmai recunoscuse descrierea capodoperei de piatră pe care maestrul Zâ se grăbise s-o pulverizeze în faţa ei, distrugând, fără pic de remuşcare, un an şi jumătate de muncă îndârjită.

Vru să spună ceva, dar Nath îi făcu semn autoritar să tacă.

— Almohanii au început să creadă în pământul făgăduinţei, în grădina edenului. Profeţii lor au făcut totul pentru a-i încuraja pe calea aceasta, ştiind bine că era singura care ar fi evitat o dezagregare rapidă a cadrelor sociale. Da, trebuiau să aştepte; da, horoscoapele ştiinţifice o afirmau clar: undeva, în negreala insondabilă a cerului, îngerii munceau pentru ei. Îngerii construiau paradisul. Un paradis pentru uzul exclusiv al exilaţilor... Îngerii clădeau munţii, sădeau pădurile, umpleau lacurile...

Tânăra femeie se agită pe scaun, dintr-o dată stânjenită. Tonul sardonic folosit de tovarăşul ei o tulbura în cea mai mare măsură. Nu fuseseră ei înşişi îngeri? O îndoială cumplită începu să i se insinueze în suflet.

— Atunci, profeţii s-au făcut poeţi, continuă Nath, descriind cu precizie fiecare loc, zugrăvind un tablou idilic al unei planete despre care ştiau cu certitudine că nu exista decât în imaginaţia lor. Dar gloata îi urma, devianţii deveneau din ce în ce mai rari, unitatea socială supravieţuia cataclismului. Castele rămâneau stabile, privilegiile necontestate.

În acest timp, la mii de kilometri în urmă, racheta ghaniană se fixase pe urmele armadei, înregistrând toate comunicaţiile, toate mesajele. Compilând discursurile radiodifuzate ale preoţilor almohani. A durat peste treizeci de ani. Când echipa supravieţuitoare a adunat destule amănunte, şeful misiunii a decis cea mai formidabilă expediţie punitivă imaginată vreodată. Calculând traiectoria exactă a navelor de salvare, ghanienii au determinat care avea să fie poziţia armadei peste cinci ani. Odată stabilit acest punct, au depăşit flotila

spaţială, care la drept vorbind înainta destul de lent, pentru a-şi economisi rezervele de energie, şi – propulsându-se cu viteze superluminice – şi-au început prospecţia în zona viitoarei întâlniri. N-au avut nevoie de mult timp pentru a descoperi ceea ce căutau: o minusculă planetă deşertică, pustie, fără nici o formă de vegetaţie. O imensă întindere de nisip albastru, presărată cu capitoliile dunelor. O lume anonimă. O lume bună de modelat. Un paradis pe care să-l creeze. Atunci, prinzând clerul almohan în propria lui capcană, S-AU HOTĂRÂT SĂ CONSTRUIASCĂ PARADISUL. Au devenit îngerii din poveste...

Lona lăsă să-i scape un geamăt, dar Nath nu-i acordă nici un răgaz.

— Întreprinderea nu era cu nimic imposibilă pentru ghanieni, stăpânirea geoagronomiei de către ei, seminţele pe care laboratorul lor le producea din belşug le-au permis să sculpteze planetoidul conform datelor exacte din textele „sacre”. Totul a fost respectat, până la cel mai mic peisaj, cel mai mic aşezământ. Iar globul de nisip albastru a devenit un paradis.

Singura problemă o prezenta componenţa echipei propriu-zise. Mulţi tineri, puţini oameni copţi. Pentru a evita orice contestare, responsabilul suprem a hotărât ca toţi să sufere o spălare a creierului, o amnezie provocată, ştergând din memoria novicilor orice amintire despre debarcarea pe noua Almoha. Au uitat războiul, distrugerea lumii lor originare, dorinţa de răzbunare... Totul. Numai câţiva îngeri au rămas păstrători ai secretului. Şeful lor se numea maestrul Zâ... Cu ajutorul iniţiaţilor, a fabricat pentru almohani un pământ al făgăduinţei „pe măsură”, o momeală gigantică. Un cal troian, cum ar zice pământenii. Un cal troian la scară cosmică!

Toţi tinerii au fost condiţionaţi, fizic şi mental. Au fost învăţaţi să devină „îngeri”. Fără necesităţi sexuale, fără copii, fară cupluri. Fără ataşamente, fără nimic. Nici faţă de obiecte, nici faţă de persoane. Aminteşte-ţi încercările ciudate din

tinereţea ta: capodopera distrusă, miile de întrebări care te asaltau...

Oficial, li se preda abnegaţia, li se spunea că nu existau în calitate de indivizi, că trebuiau să uite complet de ei înşişi pentru a nu se consacra decât altora, şi astfel să nu construiască niciodată nimic care să poată favoriza ecloziunea individualismului. N-aveau să se iubească, n-aveau să procreeze, n-aveau să clădească nici un lucru destinat uzului lor personal. Au învăţat să dispreţuiască durabilul, eternul, să se mulţumească numai cu efemerul; să vadă, în fiecare lucru, distrugerea sa viitoare. Pe scurt, au încetat să mai fie persoane, pentru a se preschimba în pioni. În soldaţi. Soldaţii răzbunării! Bineînţeles, nici unul nu o ştia, dar pregătirea psihologică pe care o suferiseră îi predispunea spre detaşare totală, chiar indiferenţă. Nedobândind nimic, nu aveau nimic de pierdut, nimic de regretat. Nici o legătură nu intervenea pentru a le submina vocaţia. O vocaţie de maşinării ale morţii. De samurai, ar spune pământenii. Da, Lona, suntem nişte kamikaze. Kamikaze spaţiali...

Făcu o pauză, ajuns vizibil cu sufletul la gură. Lona nu-şi putea desprinde privirea de chipul rigid al fostului său tovarăş.

— Dar nitrolyna?! bâigui ea deodată. N-a fost un accident!

Nath izbucni în râs:

— Biată mititică! Fireşte că nu! Am minat de bună voie întreaga planetă cu mijloacele pe care le aveam la dispoziţie. Fiecare sământă, fiecare embrion fusese tratat în sensul ăsta. Am făcut să prolifereze nitrolyna în pietre, în fructe, în sol. Am contaminat cu bună ştiinţă Almoha...

— Dar de ce? Almohanii au aceeaşi putere ca noi?

— Nu, almohanii sunt „normali”, fără alte puteri mentale decât un simplu pământean. Maestrul Zâ a intervenit asupra creierului nostru, modificându-ne frecvenţele undelor cerebrale, efectiv „branşându-ne” pe nitrolynă. În paralel, eram învăţaţi să ne dominăm trupul şi emoţiile, să respectăm

„linia dreaptă”, „panta dulce”. Simplă tehnică de supravieţuire. Nici nu se punea problema să cădem în propria noastră capcană!

— Dar ce scop au avut toate astea?

— Ce scop? râse sarcastic Nath. Dar e foarte simplu. Să-i contaminăm pe almohani! Manipulările genetice ale maestrului Zâ nu ne permit să ne reproducem decât împreună cu ei. Fără plăcerea copulaţiei, fără durerile facerii. Copiii născuţi din asemenea uniuni vor fi cu toţii mutanţi înzestraţi cu aceeaşi putere ca noi. Această facultate, însă, nu se va releva decât la vârsta maturităţii. Mai mult, pentru specia almohană, suntem CONTAGIOŞI; saliva noastră, sudoarea noastră, sperma noastră – toate vehiculează un bacil care provoacă mutaţii cerebrale genetice. Înţelegi? Va fi suficientă o atingere, un sărut, pentru a le comunica „puterea” de a face nitrolyna sa explodeze; în câţiva ani, PARADISUL lor se va transforma în infern. Vor deveni PROPRIII LOR CĂLĂI! Şi pentru asta vor fi de ajuns doar o mână de ghanieni. Noi le vom livra, intim amestecate, paradisul şi infernul în acelaşi timp. Pentru a ne strecura în rândurile lor am învăţat limba „poporului ales”, moravurile „poporului ales”! Pentru a le infiltra societatea, a le oferi, fără ştirea lor, formidabila posibilitate de a se distruge ei înşişi. Nu s-ar fi ferit, suntem atât de asemănători cu ei...

— Dar pământenii ne-au luat-o înainte, observă Lona, şi tot planul vostru minunat s-a compromis. Asta e? Majoritatea novicilor (din care făceam şi eu parte) nu avuseseră timp să fie iniţiaţi! Nu ştiau nimic despre proiectele secrete ale lui Zâ. Au crezut în basmul cu îngerii, şi era deja prea târziu pentru a le mai dezvălui adevărul. S-a produs schisma, şi mulţi s-au hotărât să pornească copilăreşte în calea pământenilor, bulversând total maşinaţia iniţială. Din păcate, de data asta n-au putut trece neobservaţi, limba poporului ales, obiceiurile poporului ales nu erau aceleaşi cu ale coloniştilor de pe Pământ. N-am avut încredere în ei. Şi s-a ales praful de toate,

Nath, aşa e?

Tânărul îşi crispă dureros chipul.

— Nu vorbi aşa, Lona! Dacă ai fi putut trece ultimul prag al iniţierii, astăzi mi-ai fi împărtăşit convingerile. Dar ai dreptate, da, aşa este, pământenii au devansat cu un an sosirea flotei almohane. Au colonizat paradisul, ne-au poluat opera într-un timp nemilos de scurt, au transformat peisajele de vis în zone industriale. Când au trecut pe deasupra capetelor noastre, almohanii n-au mai recunoscut grădina naturală descrisă de profeţi. *Şi şi-au continuat drumul*...

Lona fu zguduită de un râs nervos.

— Degeaba? Aţi făcut toate astea degeaba!!!

— Nu! Nu degeaba. Procedeul e bun, s-a dovedit. Îi vom ajunge din urmă ŞI O VOM LUA DE LA ÎNCEPUT. În altă parte, undeva, vom construi o a treia Almoha!

Lona se ridică dintr-un salt, răsturnându-şi fotoliul.

— Sunteţi complet nebuni! Şi în scopul ăsta încercaţi să-i adunaţi pe supravieţuitorii vânătorii? Nu veţi fi decât o mână de oameni...

Nath strânse din fălci, având, pentru prima oară de la începutul discuţiei, un aer ameninţător...

— Nu, te înşeli. Nu o mână. Mult mai mulţi. Zâ crede că poate produce mutaţii copiilor pământeni. Am răpit deja aproape o sută şi le-am şters amintirile...

— E monstruos.

— Ba nu, va veni şi ziua lui Zâ, iar Ghan va fi răzbunată. Nu te poţi împotrivi, tu, o ghaniană!

Rămaseră o secundă faţă în faţă, sfidători, după care tensiunea se risipi. În cameră se instală o linişte grea.

— Maestrul Zâ va decide, aruncă într-un târziu Nath, în orice caz, atâta vreme cât rămâi cu noi, vei fi departe de pământeni.

Lona reveni în magazin. Prin vitrina murdară din faţă îl zări pe Lisiah, cu mâinile crispate pe volanul break-ului.

— El m-a scos din labele hăituitorilor, murmură ea, dintr-o

dată epuizată, trebuie să-l ascundem. Îl caută poliţia, la fel ca pe mine. Va trebui ca şi maşina să dispară, e a unui om pe care a trebuit să-l omorâm...

Mâna lui Nath i se lăsă pe umeri:

— N-ai nici o teamă, se vor ocupa ai noştri. Eşti răvăşită, odihneşte-te, mâine vei vedea mai limpede...

Se îndepărtă de ea, apăsă butonul unui interfon pus pe birou şi transmise un ordin.

— Spune-i prietenului tău să vină, se întoarse el spre Lona, veţi înnopta aici, apoi vom abandona agenţia pentru un alt punct de întâlnire.

Lona oftă. Cursa continua.

Capitolul X

Au aşteptat zorile într-o cămăruţă de deasupra prăvăliei. Lisiah se culcase pe podea, cu cârja la îndemână şi ochii închişi. Lona preferase să se ghemuiască într-un colţ al încăperii. Fixa fereastra fără s-o vadă, jucându-se cu tivul rochiei. Când îi povestise totul lui Lisiah, acesta se mulţumise să murmure, dând din cap:

— O planetă falsă, o lume trucată! Iată de ce au refuzat animalele să se aclimatizeze, instinctul lor nu s-a lăsat păcălit!

În zori, Nath a venit să le împartă tablete nutritiv-hidratante şi haine noi.

— Plecăm peste o oră, îi anunţă, pregătiţi-vă.

Evita să-l privească pe Lisiah, jenat de spectacolul piciorului care îl depăşea acum pe celălalt cu peste treizeci de centimetri. Laba, care începea şi ea să se dezvolte după aceleaşi proporţii, afişa un volum dublu faţă de cel normal. Lona s-a schimbat fără o vorbă, trăgându-şi pe trup o rochie albastră, presărată cu flori mari imprimate. A refuzat chiloţii şi sutienul, mulţumindu-se să-şi aşeze pe cap o perucă scurtă şi blondă, stilată impecabil.

— Pe dumneata te vom introduce în compartimentul de bagaje, îi spuse Nath lui Lisiah, într-un cufăr foarte încăpător, eşti prea vizibil cu cârja asta şi... Dacă poliţia îţi are semnalmentele, nici un moment nu vei trece neobservat.

Fostul vânător nu căută să protesteze. Peste o jumătate de oră, urcau la bordul unui autocar de excursii, pe trei sferturi plin. Stupefiată, Lona îşi recunoscu mai mulţi condiscipoli dinainte, printre călători. Fără a îndrăzni să schiţeze nici un gest de recunoaştere, se aşeză pe locul ei, cufundându-se în lectura pliantului publicitar care comenta expediţia. Jucându-şi rolul până la capăt, Nath se instală lângă şofer şi luă microfonul.

— Promenadă la izvoarele Hawkstream-ului, începu el,

acesta este programul excursiei noastre. După cum ştiţi...

Lona nu-l mai ascultă, revenind la studiul planului. Reieşea că maşina avea să urce în amonte pe malul râului, până la izvor, în inima podişurilor, parcurgând totodată „unul dintre cele mai pitoreşti peisaje de pe valea Yonxului...”

Maestrul Zâ îi aştepta la destinaţie, era convinsă. Ce-avea să-i spună? Că refuza să meargă mai departe pe calea răzbunării? Că războiul purtat de ghanieni nu era şi al ei? Condiţionarea i se erodase odată cu trecerea anilor, cu fugile neîncetate, alertele, pericolele... Nu mai era acea maşinărie perfectă pe care doriseră preoţii s-o construiască, animalul dresat să ucidă pe care-l concepuse Zâ, nu... Nu mai aspira decât la linişte şi odihnă. „Ne vor ucide”, îşi spuse ea deodată, „sau cel puţin ne vor închide... Nu-şi pot permite să ne lase liberi, ştim prea multe.” Se înfioră. După ce fugise de hăituitori, acum trebuia să fugă şi de ai săi?

Încetă să se mai chinuiască şi reveni cu atenţia spre peisaj. Glasul lui Nath îi cânta în urechi, psalmodiind vesel:

— Vom traversa foburgurile Wondertown-ului, prelungirea lor fiind o mărturie a aspectului înfloritor al oraşului. Cel care odinioară nu era decât un biet sat...

Lona adormi, frântă de emoţii.

Au mers toată ziua, fără să se oprească decât la distanţă de oraşe. Lona a remarcat rapid că nu se forma nici un grup şi că mulţi pasageri purtau peruci. Iniţiaţi, în majoritate. Cadre devotate sistemului, gata să reia vânătoarea de îndată ce li se cerea. Revanşarzi[18] feroci, a căror răbdare rezista tuturor încercărilor. Nu, ea nu era din acelaşi aluat. Nu cerea decât să redevină „normală”, să se topească în mulţime şi să fie uitată. Maestrul Zâ avea oare puterea să intervină asupra creierului ei, să i-l „debranşeze” în vreun fel, eliberând-o de cumplita legătură care o unea cu nitrolyna, sau operaţia era ireversibilă? „Am să plec cu Lisiah”, îşi spunea, „când lupta se

[18] (Persoană) care încearcă să-și ia revanșa, care vrea să se răzbune; (om) caracterizat prin dorința de răzbunare, răzbunător.

va sfârşi, au să uite de „Prădători”, nimeni n-o să ne mai suspecteze. Ar fi de ajuns...” Divaga. Maestrul Zâ n-avea să-i facă nici un cadou. Nu era decât o deviantă, un element negativ, nimic mai mult. Poate că aveau s-o „reprogrameze”? Poate urma să sufere din nou condiţionarea îngerilor? A capodoperei? Aveau să-i şteargă amintirile, la fel ca în trecut. Avea să uite din nou totul: vânătoarea, pe Lisiah, pe pământeni... Avea să redevină nouă, gata s-o ia DE LA ÎNCEPUT. Şi urma deşertul (galben sau verde, de astă dată), viaţa în cort, predicile despre paradis, îngerii... Nu! N-ar fi fost capabilă niciodată. NICIODATĂ. N-avea să mai plece să însămânţeze planeta, cu trusa de demiurg sub braţ, împrăştiind otrava cu mâna plină... Nu!

Îşi cucerise individualitatea, pe când ceilalţi nu erau decât nişte pioni. Refuza să o ia de la capăt, să fie minţită, manipulată. Sacrificată. Şi nici o propovăduire de-a lui Nath sau Zâ nu putea schimba lucrurile.

Brusc, îşi dădu seama că ghanienii nu erau cu nimic mai buni decât pământenii. Zâ nu făcuse decât să inventeze un alt soi de hăituială; Zâ forma vânători, iar scopul lor era acelaşi: moartea. În jurul ei nu se găseau victime, numai călăi, căutând să-şi asigure supremaţia asupra altor călăi. O execuţie a executorilor! Pufni în râs, atrăgându-şi privirile dezaprobatoare ale tovarăşilor de călătorie.

Spre seară, au ajuns pe podişurile Yonxului. Era o regiune pustie, o nicovală de piatră golaşă unde nu creştea nimic. Un vânt îngheţat biciuia geamurile autobuzului, zgâlţâind caroseria aşa cum valurile mării furtunoase zgâlţâie o lotcă de pescari.

Coborâră din vehicul, strângându-se unii în alţii pentru a scăpa de muşcătura frigului. Nath se duse să-l elibereze pe Lisiah, pe care hurducăturile îl reduseseră la starea unei marionete stricate. Lona alergă să-l ajute. Rămaseră nemişcaţi, unul lângă altul, în noaptea care cobora încet, înghiţind marginile platoului.

— Presupun că e ultimul popas înainte de spaţiu? întrebă ironic fostul vânător.

Lona îi puse degetele pe gură, făcându-l să tacă. Sub conducerea lui Nath, grupul porni la drum, adunându-se în direcţia unei falii ce părea naturală.

— Cred că nava lor e acolo, ascunsă sub un strat de grohotişuri artificiale, şopti tânăra la urechea lui Lisiah. Tot timpul a rămas aici, de când au sosit pe planetă. Gata să plece din nou...

Ca pentru a-i da dreptate, Nath scoase din buzunar o cutie de comandă metalică, începând să tasteze cifrul codului de deschidere. Aproape imediat, breşa se întredeschise duduind, spre a dezvălui primele trepte ale unei pasarele de acces. Unul câte unul, fugarii porniră, dispărând în măruntaiele pământului. Lisiah strânse din fălci. Zarurile erau aruncate! Rezemându-se stângaci în cârja improvizată, coborî în gura lupului, cu Lona pe urme.

Nu văzură din astronava îngropată decât un culoar lung de oţel. Abia sosiseră la baza scării, când fură dispersaţi în cabine individuale, fără violenţă, dar şi fără blândeţe. Lona înţelese că reîncepea luarea sub control. Aveau să fie examinaţi, testaţi. Li se punea la încercare fidelitatea, respectul faţă de dogmă. Erau depistaţi devianţii, erau fortificaţi cei a căror condiţionare se uza... Oribilul manej avea să se pună în mişcare: capcane psihotehnice, imagini, asociaţii de idei... Iar ordinatorul contabiliza loviturile: individualism hipertrofiat... De reeducat! Amintiri traumatizante, frică fizică de moarte... De reeducat. Maestrul Zâ avea să conducă balul, dirijor invizibil comandând o orchestră de microprocesoare. Fanfara programelor îşi începea defilarea, alergând de la o bobină magnetică la alta, provocând ploi de cartele perforate ca nişte confetti, listinguri precum serpentinele. Începea petrecerea!

Totuşi, în nici un moment, terminalul situat în cameră nu se aprindea. Îi fu adusă mâncarea pe o tavă şi, când încercă

zadarnic să deschidă uşa cabinei, o voce înregistrată o anunţă că „nici un supravieţuitor nu trebuie să părăsească habitaclul înainte de sfârşitul examenelor medicale”. Se lăsă să cadă pe cuşetă, întrebându-se dacă n-avea să regrete curând cubul rulant.

Adormi pe neaşteptate, cu trupul umplut de o delicioasă oboseală. Înainte ca pleoapele să i se închidă, mai avu timp să se gândească: „Aerul condiţionat, ticăloşii! Au drogat aerul.”

Se trezi după un timp incalculabil. Era goală, cu braţele şi picioarele depărtate. Hainele îi stăteau într-o grămăjoară pe pardoseala de cauciuc, iar celula era goală. De cum se mişcă, în burtă, între coapse şi la ceafă îi izbucniră dureri difuze. Fusese sondată, nu încăpea nici o îndoială. Veniseră să-i verifice starea de funcţionare. Înjură şi se îmbrăcă la loc. Cum suporta Lisiah proba? Încercase oare deja să sugrume doi, trei ghanieni?

În timp ce stătea ghemuită în mijlocul patului, panoul de acces glisă, făcându-i loc lui Nath. Era gol, ca odinioară, şi-şi scosese peruca aceea cu şuviţe pieptănate îngrijit. Se aşeză turceşte pe podea, refăcând legătura cu tradiţiile deşertului, şi aşteptă ca temniţa să se închidă din nou pentru a-şi începe discursul.

— Verdictul? îl ironiză tânăra, adoptând instinctiv aceeaşi poziţie. Bătrâna Lona e bună pentru decerebrare? O spălătură mentală bună, şi-o luăm de la capăt! O ştersătură zdravănă a neuronilor, şi va fi ca nouă? Asta s-a hotărât?

Nath făcu un gest nervos:

— Taci din gură, ai înnebunit. Nu s-a hotărât nimic. Am intervenit în favoarea ta şi într-a pământeanului. Unii voiau să vă elimine pur şi simplu, sub pretextul că tu eşti prea îmbătrânită ca să mai suporţi o nouă condiţionare, iar Lisiah rămâne un ucigaş, indiferent ce-o fi făcut ca să te ajute... Vezi, situaţia nu e deloc strălucită. Dar Zâ e echitabil. Îmbătrâneşte, şi nu-i plac atitudinile extremiste. Mă gândesc

să ajung cu el la un compromis. În orice caz, nu mai putem sta mult timp pe planeta asta, în cincisprezece zile – trei săptămâni cel mult – vom porni din nou pe calea stelelor, şi nu veţi mai reprezenta un pericol pentru noi. Chiar dacă vă prinde poliţia şi vă torturează, n-o să ne mai puteţi cauza nici un prejudiciu. Zâ e perfect conştient...

— Şi Lisiah?

— Nici o problemă. Va fi eliberat în acelaşi timp cu tine. Specialiştii noştri îi vor readuce piciorul la proporţiile normale, comprimând spaţiile intra-atomice ale membrului. De altfel, i s-a scos unitatea de regenerare...

— Ne veţi lăsa să plecăm?

— De ce nu? N-o să te luăm cu forţa, ştiind că n-ai întârzia să ne provoci dificultăţi insurmontabile. Timpul va fi preţios, acolo sus, prea preţios ca să-l pierdem cu o isterică. Şi-apoi, ţi-am mai spus, nu putem să te... „reprogramăm”. După cum demonstrează analizele, condiţionarea ta nu mai e cea de altă dată. Nu mai eşti destul de detaşată de lucruri şi de oameni, te temi de durere, de moarte. Nu mai gândeşti în termenii comunităţii, ci într-ai individualităţii... Pe scurt, nu mai ai nici o calitate a unul bun kamikaze. Fără a dori să te jignesc, n-ai mai fi o recrută de soi!

Lona îşi stăpâni tremuratul ce-i cuprinsese mâinile.

— Spui adevărul?

— Dumnezeule, obositoare mai eşti! se strâmbă Nath, comic. Bineînţeles! Zâ o să vă dea personal afară, cu şuturi în fund! Vă vom da bani, acte false... În continuare, nu vă rămâne decât să vă descurcaţi singuri. Dacă aveţi atâta minte să vă ţineţi departe de oameni, mai sunt şanse să scăpaţi cu bine. Cât despre tine, va trebui să te fereşti permanent de agresiunile fizice.

— Vrei să spui că „puterea” mea asupra nitrolynei va rămâne?

Tânărul schiţă un gest de scuză:

— Operaţia e ireversibilă. Îmi pare rău.

— Dar nava asta?! se miră Lona. Dacă, odată ajunsă în spaţiu, unul dintre voi se răneşte: o să se facă praf şi pulbere!

— Ba nu! Nava a fost construită pe Ghan, cu metale ghaniene. Nu conţine în compoziţia ei chimică nici un atom de nitrolynă. Nu vom sintetiza nitrolynă decât după ce vom fi descoperit noul... paradis.

— Sunteţi nebuni.

— Fiecare cu nebunia lui, draga mea. În ce mă priveşte, eu pe tine te găsesc nebună, că vrei să rămâi pe lumea asta putredă, fără scop, fără nici un ideal. Te vei bălăci în propria-ţi mediocritate... În doi ani, o să te-apuce nostalgia mănăstirii, vei regreta că nu mai participi la luptă, la marea operă a răzbunării, dar va fi prea târziu.

Se ridică.

— Voi vorbi pentru tine, încheie el, trecând pragul, şi să nu-mi mulţumeşti! Pentru nimic în lume n-aş vrea să te am sub ordinele mele, mie însumi îmi fac un serviciu permiţându-ţi să pleci!

Dispăru. Lona îşi duse mâinile la umeri, înfrigurată. Aşadar, probabil că Zâ avea să-i elibereze! Să le dea mijloacele pentru a începe o nouă viaţă! Nu lipsi mult să izbucnească în plâns de fericire.

Capitolul XI

Maestrul Zâ stătea în centrul imensei săli de comandă, siluetă minusculă sculptată în lemnul cel mai uscat. Numai capul şi mâinile îi ieşeau din roba galbenă ca şofranul ce-i plutea în jurul trupului. Astfel stând, nemişcat, luminat de diodele licăritoare ale pupitrelor, ducea cu gândul la acele marionete pe care mânuitorii le acţionează introducându-şi mâna şi degetele înăuntru. Ţeasta sa plină de umflături curioase, lucind ca fildeşul vechi, intercepta lucirile ecranelor multicolore ce acopereau pereţii. Nath se opri la şase paşi, respectând distanţa regulamentară, şi luă poziţia lotus. Un lung răstimp, rămaseră astfel faţă în faţă, în ţăcănitul continuu al ordinatoarelor, după care maestrul întinse mâna spre foile şi diagramele medicale aşternute pe jos. Avea degete extraordinar de fine, pe care nodurile falangelor dobândeau aspectul unor delicate bijuterii.

— E pierdută, spuse el cu glas scăzut şi blând, pentru noi şi pentru ea însăşi. Condiţionarea i se erodase deja, când a venit la tine. Şocul revelaţiei i-a provocat un traumatism psihic ireparabil. Condiţionarea fizică şi mentală i-a fost distrusă. În câtva timp, zăvoarele vor sări, blocajele vor dispărea. Va reintra în posesia amintirilor, îşi va regăsi bucuria totală a trupului. Va cunoaşte din nou tirania rutului şi a menstruaţiilor. Poate o să se bucure, dar va greşi. Căci examenele sunt clare, după atâţia ani de somn, simţurile ei infirme îşi vor dezvolta o infernală nevoie de compensare, care i se va întinde puţin câte puţin prin toată carnea. Foarte rapid, va fi asaltată de o frenezie sexuală intensă, destinată să rămână nepotolită chiar sub pedeapsa cu moartea, căci un eventual orgasm ar declanşa, fireşte, explozia nitrolynei conţinută în obiectele înconjurătoare. Apoi, această exacerbare se va răspândi şi la cele cinci simţuri, intensificându-le până la durere. Nu va mai suporta lumina unei lumânări fără să izbucnească în plâns, nu va auzi zborul

unei muşte fără a avea impresia că un ac înroşit în foc îi străpunge timpanele. Apa cea mai insipidă îi va arde limba precum oţetul, mirosul vântului îi va devora nările ca un acid... Şi mai ales, mai ales, nu va mai putea să atingă, nici să fie atinsă, atât de sensibilă îi va fi devenit pielea! Cea mai mică mângâiere va dobândi tăria unei zgârieturi de gheară. Nu va putea supravieţui decât câteva zile, cel mult. Căci, chiar şi trăind într-o cameră obscură, cu urechile şi nările astupate cu dopuri de ceară, va trebui totuşi să se hrănească... Nu va rezista mult timp durerii. Undele care o leagă de nitrolynă îi vor ţâşni din creier, distrugând totul în jur. Începând de azi, e ca o bombă cu efect întârziat, al cărei mecanism de ceasornic a fost pus în funcţiune. Trebuie să ne debarasăm de ea. Ai pregătit-o? Nu i se va părea ciudat că o eliberăm atât de repede?

— Nu, am afirmat că decolăm în curând şi avem alte griji decât să ne ocupăm de ea.

— Foarte bine. Găseşte-le o maşină, expediază-i în sud, mâine dimineaţă. Se va deregla foarte repede. Nu vreau să-şi dea seama aici, ar putea da naştere unor scene deplorabile.

Nath se înclină.

— Şi pentru tovarăşul ei, ce aţi hotărât?

— Să plece cu ea. Când Lona va începe să sufere cu adevărat, el va fi prima victimă. E firesc ca un vânător să piară prin propriul lui păcat.

Nath surâse discret, apreciind umorul maestrului, apoi schiţă cele cinci saluturi rituale de despărţire. Ieşi de-a-ndaratelea, cu ochii fixaţi spre craniul omuleţului.

— Pe urmele morţii! aruncă el, din pragul sălii.

Maestrul Zâ ridică pumnul, dezgolindu-şi braţul ca un lujer de viţă.

— Pe urmele morţii!

Au părăsit platoul în zori, pe marginea unei vechi albii interioare, acoperită cu mâl uscat. Nath îi concediase fără o vorbă, ca pe nişte leproşi luaţi din milă, dar de care era grăbit

să scape. Lisiah se instalase la volan, cu buzele strânse şi pântecul încleştat într-o greaţă nedefinită. Pe bancheta din spate, Lona inventaria conţinutul genţii de voiaj pe care i-o dăduse iniţiatul în clipa plecării.

Exulta:

— Avem acte false, haine, bani! Şi destule tablete nutritiv-hidratante ca să ne ajungă trei luni! Niciodată nu crezusem că ne vor ajuta...

Lisiah se încruntă, exact acest ultim lucru îl neliniştea.

Avea impresia vagă de a fi fost dintr-o dată manipulat, de a juca o partidă din care i se ascundea un anumit număr de reguli primordiale.

— Trebuie să mergem spre sud, mormăi el, smucind de volanul cojit, există unghere practic pustii, ferme izolate. Putem trăi în munţi, dându-ne drept căutători de minerale, o să ţină un timp, apoi mai vedem...

Apoi...

Mestecă din nou cele două silabe ale cuvântului. *Apoi*... De-acum, erau sortiţi provizoratului, soluţiilor de expectativă. Permanent aveau să existe *apoi*-uri, *după* ce-uri, *aşteptând*-uri. Totul putea fi pus la îndoială de pe o zi pe alta. O privire piezişă, o aluzie ameninţătoare, şi trebuiau să-şi facă bagajele în timpul nopţii, să fugă orbeşte spre un alt refugiu, un alt bivuac...

Se concentră asupra drumului, făcând eforturi să-şi golească mintea de orice gând.

Au călătorit până seara, fără oprire. Într-un orăşel cu numele Sashkona, Lisiah cumpără mai multe haine grosolane: salopete uzate, cămăşi în carouri, caschete decolorate; o panoplie dizgraţioasă, care-i transforma în doi ţărani desăvârşiţi.

— Îmi voi lăsa barbă, observă el, încheindu-şi bretelele, şi voi fuma pipă. Va trebui să vorbim mai simplu. Să încetăm a mai folosi cuvinte complicate sau întorsături elegante de frază. De fapt, ghiorăielile ar trebui să ne fie de ajuns...

Au dormit în maşină, la adăpostul unui gard, şi şi-au reluat drumul la răsăritul soarelui. Lona n-a scos o vorbă toată dimineaţa, stătea cu ochii ficşi, părând extrem de atentă, ca şi cum în faţa ei s-ar fi desfăşurat un spectacol invizibil, ca şi cum ar fi învăluit-o o simfonie – neauzită altor urechi decât ale ei – în frazele ei muzicale. O secundă, lui Lisiah îi veni s-o zgâlţâie, dar renunţă, alertat de pupilele dilatate straniu ale femeii.

„E oboseala!” îşi repetă el un sfert de oră în şir. „Nimic decât oboseala, o noapte bună de somn şi n-o să se mai vadă nimic...”

Dar era departe de-a fi sigur. Prea multe lucruri îl jenau şi, mai cu seamă, inexplicabila răzgândire a tovarăşilor Lonei, care, după ce îi ţinuseră prizonieri aproape douăzeci şi patru de ore, dintr-o dată păruseră extrem de dornici să-i vadă plecând cât mai repede!

Opri vehiculul în parcarea primului motel care le ieşi în cale.

Era un stabiliment vetust, cu cabane dărăpănate şi jumătate din firmă smulsă de vânt. Paznicul, îmbibat paşnic cu ţuică, nu le puse nici o întrebare. Îşi ocupară căsuţa fără ca tânăra femeie să fi deschis o singură dată gura. Lisiah era prea epuizat ca să mai stea pe gânduri, se trânti pe pat îmbrăcat complet şi îl fură de îndată un somn adânc.

Când deschise ochii, mult mai târziu, se lăsase întunericul, înecând obiectele într-o ceaţă chinuitoare. Silueta Lonei se profila în dreptul ferestrei, nemişcată. Lisiah se ridică, cu inima strânsă de o presimţire rea.

— Nu dormi?

Nu-i răspunse. Când repetă întrebarea, puţin mai tare, Lona păru să se trezească dintr-un vis profund sau o criză de somnambulism. Lisiah apăsă butonul veiozei, inundând odaia cu o lumină galbenă ca urina. Lona făcu un salt înapoi, ridicând cotul pentru a-şi apăra faţa, ca un miner care iese brusc la soare după o lungă şedere sub pământ. În acel moment, Lisiah observă că avea pupilele înspăimântător de

dilatate, ochii transformându-i-se în două găuri cu albul aproape absent.

— Ce făceai?

— Mă uitam afară. Un bărbat şi o femeie fac dragoste sub măslinul de pe colină. Au luat cu ei şi un tranzistor, iar acum ascultă programul de noapte al unui post care se numeşte W.R.H.- 678...

Cu stomacul crispat de teamă, Lisiah se apropie de fereastră. Singura colină pe care o putea zări se afla la aproximativ patru kilometri, întunericul transformând-o într-un dom opac şi uniform.

Se răsuci şi apăsă întrerupătorul, cufundând încăperea în întuneric.

— Îi mai vezi şi acum? murmură el, cu gâtul cumplit de uscat.

— Da, bărbatul a scos din buzunar un pachet de ţigări. Sunt Blue-Knife, fără filtru. Fata îi întinde o brichetă şi...

— Ajunge! Ori inventezi sau...

Nu îndrăzni să încheie propoziţia. Lona se apropiase. Îşi rezemă o mână de perete. Imediat, se lumină la faţă.

— Lisiah! Oh, Lisiah! Pe cealaltă parte a peretelui e o muscă. Merge, îi simt şocurile lăbuţelor în palmă, prin cărămidă, şi... Gata. S-a terminat, nu mai simt nimic. Cum a venit, aşa a şi plecat. Şi afară, nu mai văd nimic, decât noaptea... Ce se întâmplă?

Lisiah înghiţi un nod dureros.

— Şi azi dimineaţă, în maşină, vedeai ceva?

— Nu, auzeam. Ascultam conversaţia dintre un om şi fiul lui, cu cinci kilometri înainte de a fi ajuns la înălţimea lor... E ca o criză, înţelegi? Timp de câteva zeci de secunde, simţurile mele îşi măresc puterea, mă proiectez în spaţiu prin miros, prin văz. Am impresia că aş putea să văd până la stele... E... E îmbătător!

Tânărul se lăsă pe pat, cu palmele umede şi reci ca gheaţa.

— Crize de acuitate, murmură el, ca pentru sine, amicii tăi o

ştiau! De-asta ne-au alungat...

— Ce tot îndrugi? E o prostie! Le-aş fi putut fi de mare folos.

— Nu fi atât de sigură! Pentru moment, fenomenul te seduce, îţi procură senzaţii agreabile, dar ce se va întâmpla dacă se amplifică, dacă devine permanent? Adineaori, când am aprins lampa, aproape ţi s-a făcut rău, aminteşte-ţi!

— Nu, nu e posibil... Vrei să zici că...

— Da! Începând din care stadiu plăcerea devine durere? Nu te-ai gândit?

Lona scutură din cap, aproape cu frenezie.

— Nu m-ar fi abandonat!

— Visezi! N-aveau timp de pierdut cu o deviantă!

Îşi trecu mâna prin dreptul ochilor. Oboseala îi îngreuna pleoapele, ca de plumb.

— Trebuie să reflectăm, spuse el cu glas aproape neauzit, să găsim o soluţie înainte de a lua amploare crizele...

— Nu e nimic de făcut, răspunse Lona cu voce posomorâtă, decât să ne despărţim până nu devin o bombă gata să explodeze. Tu încă mai poţi să scapi...

Făcu o pauză, apoi reluă, cu insistenţă:

— Nimic nu ne leagă, ştii bine. Nimic, în afară de fraternitatea anormalilor, ceea ce nu ajunge. Mi-ai salvat viaţa, eu ţi-am salvat-o pe a ta, suntem chit. Du-te! Ia banii, maşina. Eu am să mă afund în pădure. Cât timp îmi mai rămâne? Două zile? Trei zile?

Avea dreptate, Lisiah o ştia perfect. Nu-i aştepta nici un viitor, nici o perspectivă, nimic care să poată justifica riscul pe care şi-l asuma acum, rămânând lângă ea. Însă nu-şi găsea curajul de a se ridica şi fugi.

Zorii îi găsiră faţă în faţă, ca pe doi jucători tăcuţi, aşezaţi de-o parte şi de alta a unui eşichier invizibil.

Cu puţin timp înaintea răsăritului, Lona percepu scrâşnetul unei colonii de furnici ocupate să foreze solul la un metru şi jumătate sub cabană. Totuşi, criza fu suficient de scurtă pentru a nu prilejui nici o catastrofă. La ora şase, porniră

iarăşi spre nord. Lisiah conducea cu toată viteza, apăsând pedala la limită. Lona se refugiase în oboseala ei, dormitând cu ochii semi-închişi. Numai o dată, se ridică în fotoliu, declarând:

— Auzi? Un şuier de locomotivă!

Dar nu se găsea nici o cale ferată mai aproape de două sute de kilometri. Când se opriră să facă plinul, Lisiah îndrăzni în sfârşit să-şi expună planul de acţiune.

— Trebuie să ajungem la un mare oraş, înţelegi? De preferinţă, un oraş de garnizoană, sunt destule prin zonă.

— Dar de ce?

— Din cauza barurilor pentru soldaţi şi a traficului care se desfăşoară acolo. L-am cunoscut bine, la vremea mea.

— Şi ce vrei să cumperi? Droguri?

— Cam aşa ceva. Ai auzit de anesthotoxină?

— Ce anume?

— Anesthotoxină. E un anestezic puternic, extrem de puternic, care insensibilizează fără a te face să-ţi pierzi cunoştinţa. E folosit în armată, pentru a înviora băieţii şi a-i trimite în linia întâi. Un comprimat, şi nu-ţi mai simţi corpul. E ca şi cum spiritul tău ar sălăşlui într-o bucată de lemn, o marionetă. I-am văzut pe unii, care luaseră anesthotoxină, atacând la baionetă, cu ambele glezne rupte, am văzut camarazi alergând cu cioturile abia suturate. Când statul major ducea lipsă de efective, se goleau spitalele militare, distribuind anesthotoxină cu ghiotura. Poate fi soluţia pentru tine...

— Ai putea găsi?

— Sigur. După război, anumiţi bolnavi au vrut să înghită în continuare porcăria asta. Şi-au făcut din ea un fel de practică mistică, o asceză religioasă. Anesthotoxina îi elibera de sub tirania cărnii, permiţându-le să devină spirite pure etc. S-au întemeiat mai multe secte şi, în acelaşi timp, prin jurul spitalelor militare s-a dezvoltat o piaţă paralelă. Cu un dram de noroc...

Licărul care se aprinsese în pupilele Lonei se stinse rapid.

— La ce bun? şopti ea. Nu te încăpăţâna. Nici măcar nu ştiu dacă apreciez ceea ce vrei să faci pentru mine. Un spirit într-o bucată de lemn... Crezi că e într-adevăr preferabil morţii?

Lisiah nu-i răspunse, reluându-şi locul la volan. Ochii săi roşii şi usturători făceau eforturi tot mai mari să rămână deschişi.

La începutul după-amiezei, au ajuns în mahalalele unui orăşel minier. Cazarma se detaşa pe fundalul de ţevării şi rezervoare, ca un cub enorm de beton cenuşiu. Soldaţi în uniforme de campanie hoinăreau pe străzi, vizibil plictisiţi. Lui Lisiah nu-i fu greu deloc să închirieze o cameră într-un hotel degradat.

— Încearcă să dormi! o sfătui el pe Lona, luând toţi banii disponibili. Nu ştiu cât timp îmi va trebui ca să găsesc ceea ce caut.

Fata consimţi, cu un surâs straniu pe buze. În momentul când închise uşa, Lisiah înţelese că îl bănuia de a fi inventat toată povestea ca să fugă cu paralele, iar în gură îi veni un gust amar.

Afară, spectacolul oraşului jalonat de uniforme îl purtă cu mulţi ani înainte, având neplăcuta impresie că trecutul alerga să-l ajungă din urmă, să-l prindă într-un soi de capcană circulară care acum îl forţa să păşească pe urmele propriilor paşi. Se cutremură.

Cafenelele rezervate militarilor în permisie erau la fel de lugubre ca în amintirile lui. De-a lungul tejghelelor, bărbaţi în ţinută de camuflaj dădeau pe gât enorme sticle de bere brună. Conversaţiile posomorâte erau presărate cu înjurături. Pe trotuar, câteva fete se plimbau prin faţa barurilor, unduindu-şi şoldurile. Se apucă de băut, era singura cale de a lega prieteşug.

Peste trei ore, i se propuseseră tot felul de droguri, euforizante, afrodiziace, remedii miraculoase contra bolilor venerice, diverse ustensile de uz erotic, dar nici un strop de anesthotoxină. Începea să-şi piardă speranţa, când un caporal

obez cu chelie lucitoare îl trase de cot.

— Ai luat-o prost, îi şuieră grăsanul cu un glas ascuţit, nu eşti în cartierul care trebuie, camarade. Tre' să te duci spre centru, pe la spitalul de nebuni. Ai să vezi o cafenea, chiar în faţă la camera de urgenţă, „Bazooka” se cheamă, mişto? Hm? „Bazooka”. E unu' acolo, un tip înalt şi slăbănog, ras în cap, care le zice la toţi „frati-miu”. El poate să te-ajute. Face parte dintr-o societate... „Fraţii spiritului pur”, sau cam aşa ceva...

Lisiah se execută. Noul bar semăna întru totul cu cel pe care tocmai îl părăsise. „Fratele”, însă, lipsea. Contra unui bacşiş, află că omul sfânt avea obiceiul să apară pe la mijlocul după-amiezei, şi că avea nevoie de răbdare.

Se retrase la toaletă, pentru a-şi clăti faţa cu apă rece. Oboseala îi rodea oasele mai sigur decât o colonie de termite. Reveni în sală, se aşeză la masă cu o cafea triplă şi adormi, cu capul pe antebraţ.

Când se trezi, în faţa lui se aşezase un bărbat. Un individ înalt, costeliv, cu pielea cenuşie. O manta militară veche, care cândva trebuie să fi fost albastră, îi ţinea loc de haine. Era ocupat să-şi străpungă mâna stângă cu un ac gros de seringă, cam ruginit, dedicând acestei munci o sârguinţă de şcolar silitor, cu ochii mijiţi şi limba scoasă. Când termină, scoase din buzunar o lamă de ras învelită într-o hârtiuţă galbenă, o despachetă şi-şi făcu pe braţ o tăietură de vreo zece centimetri. Sângeră foarte puţin, ca şi cum practica repetată a acestor exerciţii de automutilare l-ar fi golit complet de sânge.

— Vezi, spuse el, ridicând privirea spre Lisiah, nu sufăr. Trupul ăsta nu e decât un veşmânt pentru mine, accidentele şi neajunsurile lui sunt neînsemnate, numai spiritul meu e o comoară. Mă căutai? Eu sunt fratele Ko. Vrei să fii de-ai noştri, sau încă nu faci decât să te apropii? Pot să te ajut. Dar îţi pot zice de pe-acum că te afli pe calea cea bună. Nu vei mai cunoaşte foamea, oboseala, boala. Vei fi scăpat de tirania rutului, de înşelătoriile simţurilor. Mângâierile femeilor îţi vor

deveni străine, savoarea mâncărurilor, necunoscută. Senzualitatea bestială care reglează viaţa oamenilor nu va mai avea nici o putere asupra ta. Renunţând la trupul tău, vei deveni liber, ajuns dincolo de falsele plăceri. Numai spiritul îţi va mai străluci, cu lumină înmulţită. Nemaifiind invadaţi, potopiţi de şuvoiul informaţiilor fizice, lobii tăi cerebrali se vor dezvolta mai presus de orice aşteptare... Comunitatea noastră va fi fericită să te primească.

Glasul său, cu toate cuvintele rostogolindu-se într-un murmur monoton, producea un curios efect hipnotic. Lisiah trebui să se scuture pentru a pune întrebarea care-i ardea buzele:

— Unde se găseşte comunitatea asta?

— Într-un loc secret, frate-meu. La adăpost de cei răi. Suntem toleraţi, dar unii ne vor răul, o ştii la fel de bine ca mine. Dacă doreşti cu adevărat, te voi conduce la cineva care să-ţi examineze candidatura şi să-ţi aducă la cunoştinţă regulile ordinului nostru. Trebuie să intri în rândurile noastre fără întârziere, frate-meu, la noi nu va trebui să-ţi mai faci griji cu aprovizionarea, nu va mai trebui să alergi prin baruri neliniştit, în căutarea unui frate-negustor. Noi înşine ne distilăm propria anesthotoxină...

— Încă nu sunt gata, dar ţi-aş putea trimite pe cineva care şi-a terminat parcursul de apropiere şi nu mai poate suporta nici o senzaţie. O femeie. O vei accepta?

Un surâs cucernic încreţi chipul cenuşiu.

— Să vină. Toate oile sunt binevenite în regatul anesteziei. Mă aflu aici zilnic.

— Ai la tine...

— Bineînţeles, frate-meu, întinde mâna pe sub masă.

Lisiah se conformă. Un tub metalic i se depuse în palmă; strânse degetele, cu pieptul dintr-o dată eliberat de o greutate enormă. Reuşise.

Celălalt se aplecă spre el, cu răsuflarea pestilenţială:

— Produsul e gratuit, dar am obiceiul să accept o donaţie

pentru comunitate. Un obol de un fel sau altul. Nimic mai ieftin de cincizeci de dolari...

Lisiah numără rapid bancnotele şi le făcu sul. Cu acest tarif, Lona n-avea să reziste prea mult timp. Cât îi trebuia pentru a înghiţi tot tubul de comprimate? O zi? Două, cel mult... Se ridică.

— Sunt fericit că te-am cunoscut. Poate am să-ţi trimit pe cineva.

— Dar bineînţeles, frate-meu, nu şovăi, tocmai căutătorii ne lipsesc...

Lisiah îşi stăpâni o înjurătură şi ieşi precipitat din cafenea. Aerul de afară avea gust de fum. Curând avea să se înnopteze. Agasat, îşi dădu seama că petrecuse toată după-amiaza dormind în faţa ceştii de cafea. Contactul cu cilindrul de alamă îl însenină. Şi acum? Nu câştigase decât o amânare, în patruzeci şi opt de ore Lona avea să reînceapă a suferi tulburările de percepţie. În ritmul ratelor de cincizeci de dolari la fiecare două zile, finanţele aveau să le tindă rapid spre zero. Deci? Cel mai simplu ar fi fost să se infiltreze într-o comunitate de anestezişti, dar oare fata avea să accepte o asemenea soluţie?

Ridică din umeri, ajungând la hotel. În camera jegoasă, Lona dormea. Depuse tubul pe noptieră şi mâzgăli pe o hârtie modul de folosinţă, precum şi felul în care îşi procurase comprimatele. Sublinie câteva cuvinte: „Bazooka”, „fratele Ko”, „comunitate”...

După care înghiţi două somnifere şi se înveli cu pătura. Nu mai dorea decât un singur lucru: să doarmă şase luni în şir.

După trei minute, simţi că se prăbuşeşte într-un puţ fără fund, un tunel vertical tăiat prin bezna cosmosului. Începu să-şi dorească o prelungire a căderii la nesfârşit.

Epilog

Când se trezi, patul Lonei era gol. Tubul de anesthotoxină dispăruse de pe noptieră. Nu-i trebui mult timp ca să constate că tânăra luase jumătate din bancnotele ce constituiau bugetul lor. De asemenea, îşi însuşise o mare parte din tabletele nutritiv-hidratante primite de la Nath, precum şi cheile maşinii.

Nu se miră. Când scrisese mesajul, în ajun, îşi dăduse seama că despărţirea devenise inevitabilă. Nici nu se putea pune problema s-o urmeze pe Lona în rândurile anesteziştilor, iar faimoasa „solidaritate a monştrilor” se oprea în pragul acestei bifurcări.

Se sculă. Hainele mototolite, umede de transpiraţie, îl strângeau într-o gangă ca de carton. Făcu un pas spre lavabou, apoi renunţă. Se simţea gol pe dinăuntru, găunos. Fragil. O secundă, îi veni dorinţa de a alerga spre „Bazooka”, s-o prindă din urmă, să... Era o idioţenie. O idioţenie inutilă. Nu făcuse decât să accepte invitaţia fratelui Ko? Sau poate întorsese farurile maşinii spre ţară, fugind pe drumuri pustii, cu gândul de a muri undeva în fundul unei păduri, îmbătată de senzaţii, ucisă de miros, de văz, de atingere, de...? N-avea s-o afle niciodată – şi era mai bine aşa. Adună banii, îndesându-i de-a valma în buzunar. Totul avea să se şteargă, era de ajuns să aştepte. Ieşi din cameră fără a închide uşa, coborî scara şi păşi în stradă. Mirosul de fum stăruia. Ajungând în dreptul cafenelei, manşetele ziarelor îl frapară cu literele lor mari şi groase:

„NOU RĂZBOI RASIAL ÎN SUD! Stare de urgenţă proclamată în şapte provincii. Revolte sângeroase în trei mari centre industriale. Garda civilă la arme!”

Pe umăr i se depuse o mână. Întorcând capul, îl recunoscu pe grăsanul cu chelie lucioasă care-i dăduse adresa fratelui Ko, cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Ai văzut? exclamă obezul, cu ciudatul său glas în falset.

Iar a început! Două companii fac manevre. Eu plec poimâine, dar tu? Nu te interesează o poveste din asta? Ştii că se recrutează fără să pună întrebări? Orice înrolare pe cinci ani implică o amnistie totală. Ai aerul unuia pe care s-ar putea să-l intereseze. Mă înşel? Du-te la cartierul 58, întreabă de sergent. Îi zici că vii din partea lui Freddy-grasul...

Avu un scurt moment de ezitare, apoi se răsuci pe călcâie, cu un gest de complicitate virilă. Lisiah îl privi îndepărtându-se, ca un munte de osânză rostogolindu-se peste cap.

Nu mai exista nici un *acum*, nu mai exista *după*. Cercul se închisese. Mai avea de ales, sau totul era deja prescris? Făcu un pas înapoi, mitraliat de titlurile enorme ale cotidianelor. Umbra i se lipea de caldarâm, împiedicându-l să fugă. Se retrase, cu senzaţia că se scufunda într-o baltă de nisipuri mişcătoare. Cu degetele ţepene, cu creierul înecat de ameţeli, auzi sunând undeva ora cinci şi jumătate.